

Maria és la primavera de la humanitat renovada

Advent, el temps en què l'Església es construeix a l'entorn de Maria

L'Advent és el temps litúrgic que subratlla més fortament la relació i la cooperació de Maria amb el misteri de la Redempció. Ultra la solemnitat de la Puríssima, la litúrgia d'Advent, sobretot des dels dies 17 al 24 de desembre, recorda sovint la figura de Maria. Ningú com Ella ens prepara per al Nadal, ningú com Ella ens pot ensenyar millor com acollir Jesús en la nostra vida.

Proclamar que la concepció de Maria va ser immaculada, significa afirmar que Maria fou, per pura gràcia, rescadada, redimida, esdevenint com una profecia vivent d'allò mateix a què tots estem cridats: «Ens elegí en Ell abans de crear el món, perquè fossim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist».

De cara al Nadal és important que també nosaltres, com Maria —però espiritualment parlant— concebem i generem en nosaltres mateixos Jesucrist. Com diu sant Bernat: «Aquell que ens ha creat neix en nosaltres. I com si no

n'hi hagués prou que Déu sigui el nostre Pare, ell vol que nosaltres siguem la seva mare... Ànima bona i fidel; eixampla el si matern del teu cos i obre del tot el teu desig, a fi que puguis concèbre Crist, aquell que el món sencer no pot contenir».

Certament que l'Església es construeix amb l'Eucaristia, però també hem de dir que l'Església es construeix a l'entorn de Maria. És Ella qui ens ha d'ajudar a superar les divisions internes, és Ella qui ens ha de moure a foragitar els dimonis de la discòrdia.

Sobre Maria i l'Advent, el nostre editorial a pàg. 2 i el sentit de la pregària «Salve Regina», pel P. Jordi M. Bou, a pàg. 23

La devoció popular posa de manifest el paper de Maria en l'obra de la Redempció. Una nena encén un ciri davant una imatge de Maria a Vilnius (Lituània)

Foto: Andrzej Polec

Els joves celebren una Vetlla de la Immaculada a la Catedral de Barcelona

Amb motiu de la festa de la Immaculada, avui dijous 7 de desembre, a la Catedral, se celebra una vetlla de pregària, a les 10h del vespre, i a continuació, a les 11, una Eucaristia.

Aquesta vetlla és organitzada per la delegació de Pastoral de Joventut i presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar.

30 anys de la cloenda del Concili Vaticà II

Pau VI va presidir, el 8 de desembre de 1965, la solemne cloenda del Concili que Joan XXIII havia inaugurat l'11 d'octubre de 1962, acompanyat de més de 2.400 pares conciliaris i un centenar d'observadors vinguts de les diferents Esglésies cristianes no catòliques. L'aggiornamento de l'Església catòlica va ser la gran obra del Concili.

Vegeu el «Llindar» sobre «La recepció del Concili Vaticà II», a pàg 1

SUMARI

8 Reunió de la cúpula del Cister a Poblet

IV 90 anys de l'Observatori de l'Ebre, per Francesc Gamissans

9 Jornada sacerdotal a Barcelona en record del beat Josep M. Peris

25 Rouault: el combat de la virtut i el vici, per Jaume Reixach

Editorial

L'esperança d'Advent

Hem començat, amb les setmanes d'Advent, un nou any litúrgic.

Així com el temps —un concepte abstracte— esdevé, dia a dia, el nostre temps, el meu temps, el temps de la meua vida... de la mateixa manera la història de la salvació dels homes per Déu es va fent història nostra, història cada vegada més meua, d'any litúrgic en any litúrgic.

No és una simple qüestió de record, de remembrança. Quan, aquests dies, posem als nostres llavis paraules com ara «núvol, ploveu el Just!... terra, que germini el Salvador»... o, simplement, «Veni, Senyor Jesús»... no evocuem ni escenifiquem el passat. Ens incorporem a la gran esperança messiànica des del nostre present, personalment. Les celebracions de la Paraula de Déu, de l'Eucaristia i dels altres sacraments, especialment el del perdó, ens van integrant al projecte de Déu sobre els homes. I no

només per efecte de la nostra voluntat, sinó, sobretot, per l'acció de l'Esperit Sant que actua en nosaltres. Cada cicle litúrgic i, dintre seu, cada temps litúrgic és un pas cap a la maduresa cristiana.

L'esperança és la virtut de l'Advent. En primer lloc, esperança que el Senyor actua realment en nosaltres i ens guia cap a més enllà de les nostres previsions, contra la desesperança de pensar que canviar ja no ens és possible, que sempre serem com som. En segon lloc, esperança que els no —o els poc— creients poden ser tocats per la gràcia de Déu i convertir-se. L'evangelització comença, precisament, per l'esperança que els homes i les dones de tota llei poden acollir l'Evangelí. En tercer lloc, esperança que el llevat cristià va fent fermentar la massa del nostre món. Sense que les altres dues siguin fàcils ni clares, aquesta tercera esperança és encara més

difícil i misteriosa. ¿De debò la força de l'Evangelí és viva i penetrant en la nostra societat d'avui, marcada per tants signes negatius? Ens costa de creure-ho, com li devia costar a sant Pau de creure que a Corint el Senyor tenia un gran poble (Fets, 18,10). Ens costa més, encara, quan quedem impressionats per la correlació de forces entre les nostres migrades possibilitats i el poder del mal, i perdem de vista la correlació de forces entre Déu i el món.

Amb el sentit de la responsabilitat que ens dona cada any que passa, cada Advent que ens porta una nova presència del Senyor, mirem de buidar-nos de pecat perquè Déu ens pugui omplir de gràcia. Com Maria, que acompanya el nostre Advent, lluny d'ambicionar prestígis humans, ens gloriem de la nostra petitesa: el Senyor la mira i l'omple de la seva força.

Tribuna

Confessionalitat

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

A la nostra vella Europa hauria estat impensable un discurs de benvinguda com el que va adreçar el president Clinton al papa Joan Pau II, a l'arribada a l'aeroport. Un discurs que, ben lluny del protocol entre dos caps d'estat, va centrar-se en els valors humans i religiosos de l'Església Catòlica, de la seva incidència en la societat nord-americana i del seu esperit dialogant envers les altres confessions religioses. En alguns moments del discurs, em venia a la memòria allò que havia estudiat del rei Alfons VII de Castella, que s'autoanomenava emperador pel fet de tenir súbdits de tres religions: cristians, musulmans i jueus. No seria fins passada l'època medieval que els reis absoluts basarien el seu poder en la unitat estricta de fe —catòlica o protestant— i que l'heretgia seria considerada

traïció política que el «braç secular» de la Inquisició castigaria amb penes exemplars.

Però, els nord-americans —de fet, medievals d'esperit—, no en volen saber res del laïcisme europeu nascut de la Revolució francesa, i per a ells, el dilema entre confessional i no confessional no té cap mena de sentit. Estats Units podria definir-se molt bé com un país multi-confessional, i d'això els propis nord-americans n'estan més que orgullosos, com n'estava el seu President mentre parlava al Sant Pare. L'apòstol Pau hauria pogut dir tam-

bé, com en l'Areòpag, «Americans, mai no he vist enlloc gent més religiosa que vosaltres». I no és pas que no hi hagin molts ateus, agnòstics i indiferents. Però el valor institucional de la fe religiosa —sigui la que sigui— no és discutit per ningú als Estats Units.

Això sembla contradir l'esperit materialista que s'atribueix a l'imperi del dòlar, però només en aparença. La tesi de Max Weber que veia en la mística calvinista la gènesi del capitalisme modern sembla quadrar del tot en els Estats Units. En els bitllets de banc mateixos, és emblemàtica

la llegenda *In God We Trust* (Confiam en Déu). I no és cap *disbarat*, si tenim en compte que la paraula *fiduciària* aplicada a la circulació de paper-monedes prové de *fiducia*, que en llatí vol dir *confiança*.

Per això, fa pena la notícia que el govern federal alemany hagi imposat a Baviera, de majoria catòlica, la supressió del Santcris en llocs públics. No sols és un retrocés en l'esperit federalista de la nova Alemanya, sinó una concessió a una suposada *neutralitat* política que, arribat el cas, és pura intolerància anti-religiosa. Què diríem a casa nostra, per exemple, si les autoritats decidíssim suprimir la creu de Sant Jordi a l'escut de Barcelona, al·legant manca de respecte envers les altres creences? O és que els països escandinaus haurien de suprimir les creus de les seves banderes per motius similars? Els europeus oblidem massa sovint que el laïcisme pot arribar a extrems grotescos. Els nord-americans, per sort seva, no.

Estats Units podria definir-se molt bé com un país multi-confessional, i d'això els propis nord-americans n'estan més que orgullosos, com n'estava el seu President mentre parlava al Sant Pare

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Obertura del Sínode dels bisbes per al Líban, amb 116 representants

El Líban és un «microcosmos» del Pròxim Orient

ROMA.— L'Assemblea especial del Sínode dels bisbes per al Líban va obrir-se el diumenge 26 de novembre, a Roma. Els 116 participants tracten fins al 14 de desembre sobre els objectius que esperen l'Església en aquest país assolat per 15 anys de guerra, on la reconstrucció és una de les preocupacions, al mateix nivell, per altra banda, que la reconciliació.

L'assemblea podrà recolzar-se sobre una llarga consulta, recollida en l'*Instrumentum laboris*, el document de treball de 106 pàgines, publicat pel Vaticà.

Segons el cardenal Jan Schotte (Bèlgica), secretari general del Sínode dels bisbes, el percentatge molt elevat de respostes (80,95%) a la consulta fa augurar un treball en profunditat. Tanmateix es preveu: que no se cerquin en el document preparatori les conclusions anticipades de l'Assemblea sinodal.

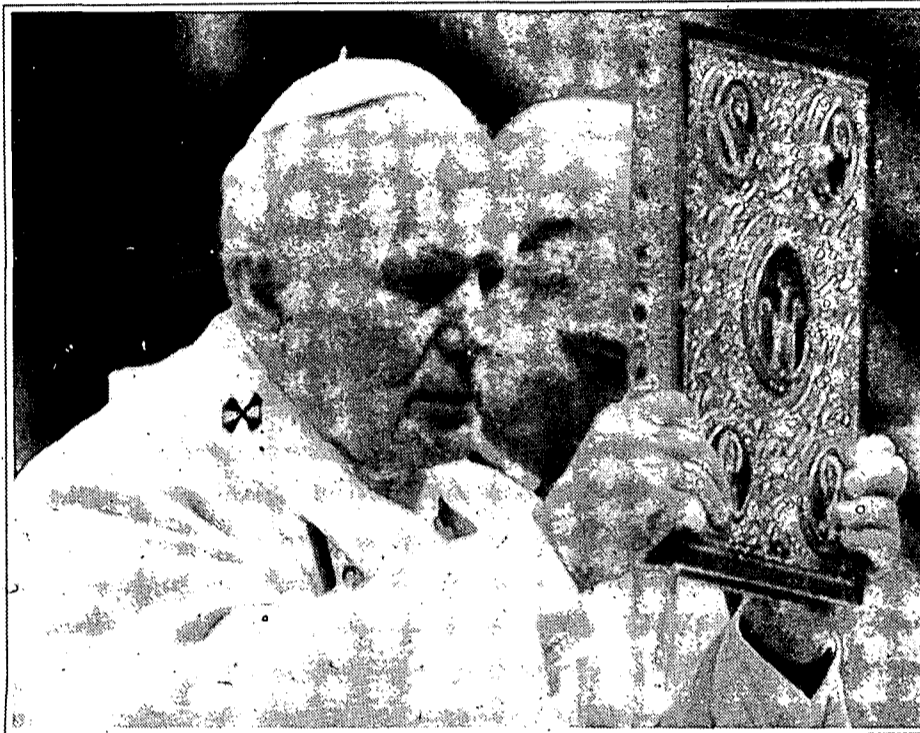
El Sínode sobre el Líban espera obrir la reflexió cara a un renovament espiritual en les sis comunitats catòliques del Líban: maronita, grega, armènia, siríaca, caldea i llatina, en el context dramàtic dels nombrosos anys de guerra i de la divisió dels cristians en «múltiples faccions».

Més que un país: un missatge

L'*Instrumentum laboris* no ho silenciarà la convocatòria del Sínode ha suscitat entre els cristians libanesos «alguns dubtes, reticències i oposicions». Però molts l'han acollit favorablement, i hi veuen una oportunitat per revifar el país, «cruïlla de pobles» on cohabitaven un mosaic de confessions: dotze comunitats cristianes, cinc comunitats musulmanes, una comunitat israeliana.

El Líban, precisa el text, és un «microcosmos de l'Orient Mitjà». És especialment «important per a la presència cristiana en aquesta regió del món». És, ha dit Joan Pau II, «més que un país: un missatge de diàleg i de convivència». Havent estat alterat considerablement aquest missatge per la guerra, els catòlics són invitats a «un veritable salt espiritual que es tradueixi en una sincera conversió a la persona de Jesucrist, amb una autèntica penitència i una reconciliació magnànima entre els grups ètnics, classes socials i comunitats religioses».

Un paràgraf sencer de la introducció de l'*Instrumentum laboris* situa el repte en els següents punts: promoure un veritable re-

El moment en el qual el Papa sosté el llibre dels Evangelis durant la Missa solemne de l'obertura del Sínode a la Basílica de Sant Pere de Roma

novament espiritual, personal i comunitari, promoure el diàleg interreligiós, garantir a cada u treball i seguretat en un Estat de dret al servei del bé comú, permetre a les famílies desplaçades el retorn a la seva llar, assegurar a les noves generacions una escolaritat de qualitat, oferir al país una cultura fidel a les arrels mèdio-orientals i oberta a la universal.

Una anàlisi sense complaença

El document de treball s'articula en tres parts: *Crist és la nostra Esperança; Renovats pel seu Esperit; Nosaltres som testimonis del seu amor.*

El document constata per altra banda que les institucions estatals posades en marxa des de fa cinc anys encara no han reeixit a guanyar la confiança d'una gran part de la població: els cristians, en general, parlen de frustració dels seus drets —la lentitud amb què es resol el problema dels desplaçats és, per a alguns, honestament inexplicable—, sense parlar dels qui «escampen amb convicció certs rumors de corrupció, de dilapidació del diner públic». Encara que els joves «continuin emigrant o somiant de fer-ho».

Els participants

Prenen part en el Sínode 116 participants: 4 patriarques de les Esglésies orientals membres de l'assemblea dels patriarques i bisbes catòlics del Líban (APECL),

9 responsables de la cúria romana, 12 arquebisbes i 4 bisbes ordinaris del Líban, 9 arquebisbes i bisbes titulars al Líban, 1 administrador patriarcal, 8 superiors generals d'ordes fundats i presents al Líban, 2 representants elegits per l'Assemblea de superiors majors, 18 membres nomenats pel Papa, 7 delegats fraternals, 17 assistents del secretari especial i 25 auditors.

Els delegats fraternals són cinc bisbes d'altres Esglésies i comunitats eclesials i dos representants de la comunitat musulmana: Mohammed Assamak, conseller del Muftí de la República libanesa, i el Dr. Saoud Almoula, conseller del president del Consell superior xiïta, representant del Consell islàmic xiïta al Comitè nacional de diàleg i al secretariat permanent de la Cimera islàmica.

Thom Sicking, jesuïta de la província de l'Orient Mitjà, treballa a Beirut. Actualment en any sabàtic a París, ha enviat als seus confreres dels Països Baixos una visió personal de la situació al Líban.

L'Església al Líban es compon d'onze Esglésies. Sis, quatre de les quals són molt petites, estan unides a Roma. Quatre, dues molt petites, n'estan separades (hi ha diverses formes d'ortodòxia). I també existeix un grup de petites Esglésies protestants.

És important tenir present aquesta situació, ja que normalment es parla de cristians enfront dels musulmans. En realitat, no hi ha dues comunitats al Líban, sinó disset. Entre elles, sis constitueixen en conjunt, numèricament, la part majoritària de la població.

Vaticà

El cardenal Carles membre del Consell de Finances del Vaticà

Joan Pau II ha nomenat el cardenal Carles, arquebisbe de Barcelona, membre del Consell de Cardenals per a l'Estudi dels Problemes Organitzatius i Econòmics de la Santa Seu, una institució que assessora al Papa en tot allò que fa referència a l'administració del Vaticà.

El cardenal Carles ocuparà així la vacant deixada per l'anterior cardenal espanyol en aquest Consell, monsenyor Àngel Suquía. Han estat també elegits els cardenals Juan Sandoval Iníguez, arquebisbe de Guadalajara de Mèxic i el cardenal canadenc Jean-Claude Turcotte, arquebisbe de Montreal. Segons els estatuts, el Consell es compon de 15 cardenals que representen tots els continents. (SIC)

S'accelera el diàleg entre el Vaticà i el Govern xinès

El Vaticà ha iniciat el diàleg directe amb el Govern xinès destinat a establir relacions diplomàtiques entre ambdós. Els dos afers principals que s'han tractat en aquestes converses han estat les relacions del Vaticà amb Taiwan, i el dret exclusiu del Vaticà de nomenar bisbes.

Pel que fa a aquests nomenaments hauran d'arribar a acords per tal que les dues Esglésies, la patriòtica oficial controlada pel Govern i la clandestina es fusionin. Cada una d'elles té els seus bisbes, però els de la patriòtica no els nomena el Vaticà. Pel gener d'aquest any uns membres oficials de la patriòtica han proclamat per primera vegada la seva fidelitat a Roma. Aquesta millora de les relacions podrien permetre al Papa realitzar el seu desitjat viatge a la Xina. Amb motiu de la Conferència de Pequín, Joan Pau II va enviar per mitjà de la delegació vaticana salutacions cordials al Govern xinès.

Pròxima beatificació del fundador dels Combonians

El 14 de març del vinent 1996 serà beatificat a Roma el bisbe Daniel Comboni, fundador dels coneguts com a «Missioners Combonians», presents a nombrosos països africans i entre les comunitats negres d'algunes parts de Llatinoamèrica. Monsenyor Comboni va morir a Khartoum, Sudan, a l'edat de 50 anys. El seu lema personal fou *Àfrica o mort* i el seu criteri de base per a l'evangelització «salvar Àfrica per mitjà dels africans». (OFIM)

Una manera, la més excel·lent, de preparar el nadal: anar a conèixer el país de Jesús

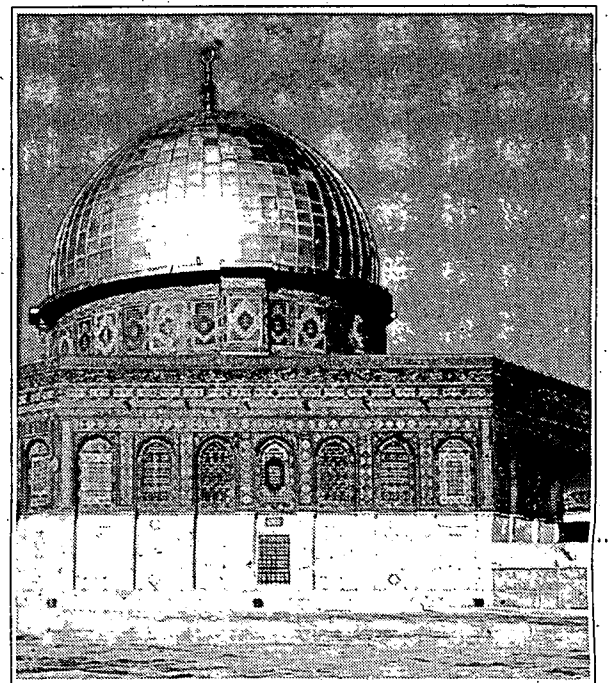
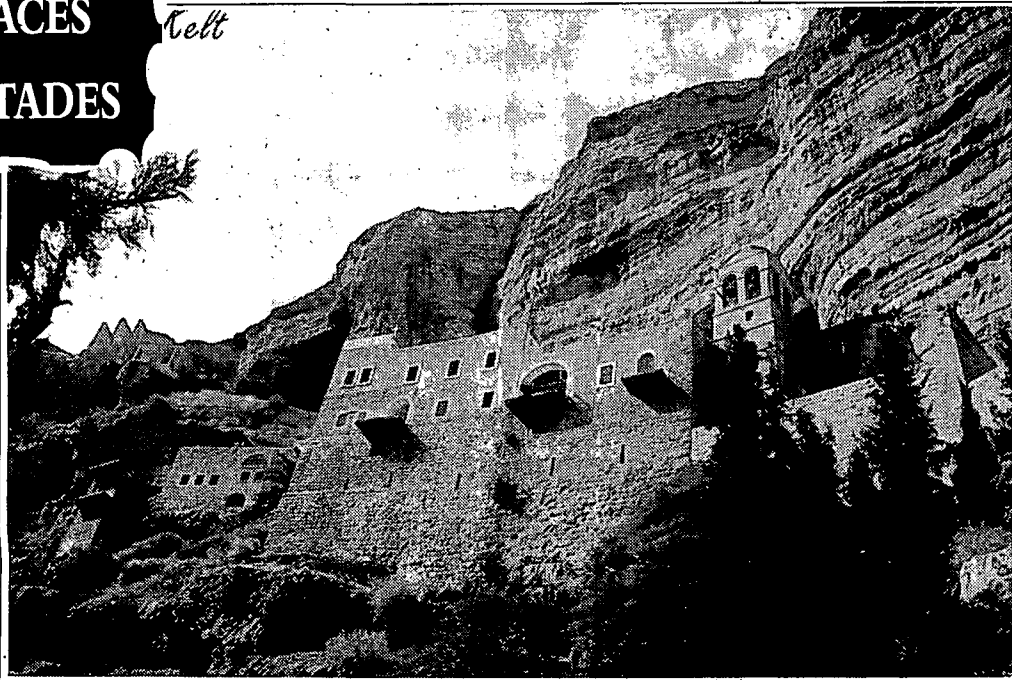
Pelegrinatge a

TERRA SANTA

del 27 de desembre al 5 de gener

PLACES LIMITADES

cell

FEU-VOS «PELEGRINS DE LA PARAULA» VISITANT LA JUDEA I LA GALILEA:

Recull de roba per a Jerusalem

L'associació d'«Amics» agraeix les donacions de roba per a les persones ateses per la comunitat de monges paüles a Jerusalem. Però, resten per cert encara, una bona part de paquets per trametre per falta de recursos econòmics.

Ens ajudareu? oi que sí?

Gràcies anticipades

- JERUSALEM (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.)
- BETLEM: camp dels pastors i basíliques
- JERICÓ i la mar Morta
- NATZARET i CAFARNAÛM, amb el llac de Tiberíades
- CANÀ, el riu Jordà i el Mont Tabor
- AKKO i • CESAREA MARÍTIMA, Mont Carmel, etc.

Feu del vostre viatge a Terra Santa una vivència inoblidable PAS A PAS AMB EL NOU TESTAMENT, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'ESCOLA BÍBLICA DE MONTSERRAT.

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Hi assistiren 6.500 participants, entre ells 200 metges

X Aniversari del Consell Pontifici de la Salut

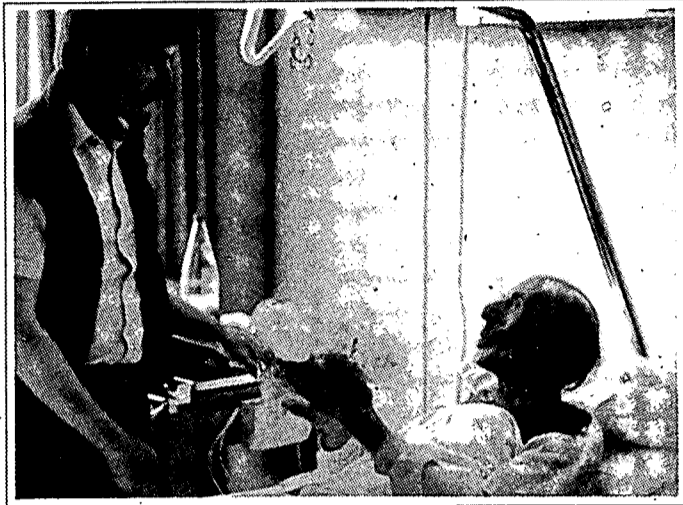
ROMA.— La 10a. Conferència Internacional del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Serveis de la Salut, va tenir lloc el 20 de novembre passat a la sala Pau VI del Vaticà, amb el tema «Aneu i feu el mateix: d'Hipòcrates al bon Samarità». Hi van assistir 6.500 participants, entre ells 200 metges.

Hi hagué una quinzena d'intervencions durant la jornada. Entre elles cal ressaltar la del cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura. Va comentar la paràbola evangèlica del bon Samarità, els tres aspectes: la compassió, el compromís i la comunió.

El Consell Pontifici va ser rebut pel Sant Pare que va adreçar un discurs a tots els assistents. Entre altres coses digué:

«Em plau expressar la meua viva satisfacció als responsables del Dicasteri per a la Pastoral dels Agents Sanitaris per haver redactat i publicat la primera *Carta als Agents Sanitaris*, les indicacions de la qual, obertes a les aportacions de tots els homes de bona voluntat,

representen una feliç aliança entre ètica hipocràtica i moral cristiana. Es tracta, en efecte, d'una síntesi a través de la qual s'afavoreix la reflexió i el diàleg—entre creients i no creients, i també entre creients de diferents religions—sobre problemes ètics, fins i tot fonamentals, que afecten la vida de l'home. El camp de la sanitat i de la salut, en els diversos àmbits de l'educació sanitària, de la prevenció, de la diagnòsi, teràpia i rehabilitació, ofereix innumbrables confirmacions de la possibilitat concreta d'una fecunda associació entre raó i fe per construir, en la llibertat i el ple respecte a la persona humana, la civilització de la vida, la qual, per ser veritablement tal, també ha de ser civilització de l'amor. En l'edi-

ficació d'una civilització similar, el bon Samarità, en el qual es reflecteix l'amor del Fill de Déu, és model dels deures i de les tasques dels agents sanitaris. Aquest model reafirma, estimadíssims germans i germanes dedicats a l'assistència i a la pastoral sanitària, que el vostre servei, abans de ser una professió és una missió, sostinguda per la creixent consciència de solidaritat existent entre els éssers humans. Aquesta consciència es reforça i estimula per la fe, de la

qual us exhorto a donar-ne generós testimoni, com heralds de confiança i d'esperança en l'home, cridat per Déu a realitzar-se en la gratuïtat.»

Per la seva part, el cardenal John Joseph O'Connor, arquebisbe de Nova York va evocar la «guarició de les ferides» mentre que el gran rabí de Roma, Elio Toaff, i el professor Ahmed Zribi, cap de clínica de l'hospital Ratba de Tunis, van fer una breu exposició sobre les religions del Sinai i l'ètica mèdica. (APIC)

Vaticà

Concert de Nadal al Vaticà amb John Denver?

ROMA.— Segons *L'Avvenire*, el cantant americà John Denver, «l'interpret símbol del folk-pop», serà una de les vedettes del Concert de Nadal al Vaticà previst pel 15 de desembre. El concert serà difós per la Rai Uno. Hi prendran part, també, Uto Ughi, el tenor Luigi Alva, Angelo Branduardi, Riccardo Cocciante, Enya, els mestres Peter Maag i Renato Serio, els Piccoli Musicisti i Miriam Makeba. (APIC)

Els grangers del Vaticà protesten per la cancel·lació dels seus contractes

ROMA.— Un grup de grangers del Vaticà es va manifestar, el dimecres 22 de novembre, a la Plaça de Sant Pere, per protestar contra la cancel·lació dels seus contractes. Aquestes 25 famílies pageses exploten des de fa dècennis als afores de Roma 140 hectàrees de terres pertanyents a la Basílica de Sant Pere, al llarg de la Via Aurèlia.

Els manifestants anàvem amb pancartes demanant al Papa que els autoritzes a romandre a les seves terres i en els seus límits. Oferien als vianants ous i flors i també pollets i oques que havien portat amb les seves gàbies.

La cancel·lació del contracte d'aquests pagesos ja havia estat anunciat fa dos anys. El Vaticà, per la seva banda no ha donat fins ara cap informació sobre les raons d'aquesta mesura. (APIC)

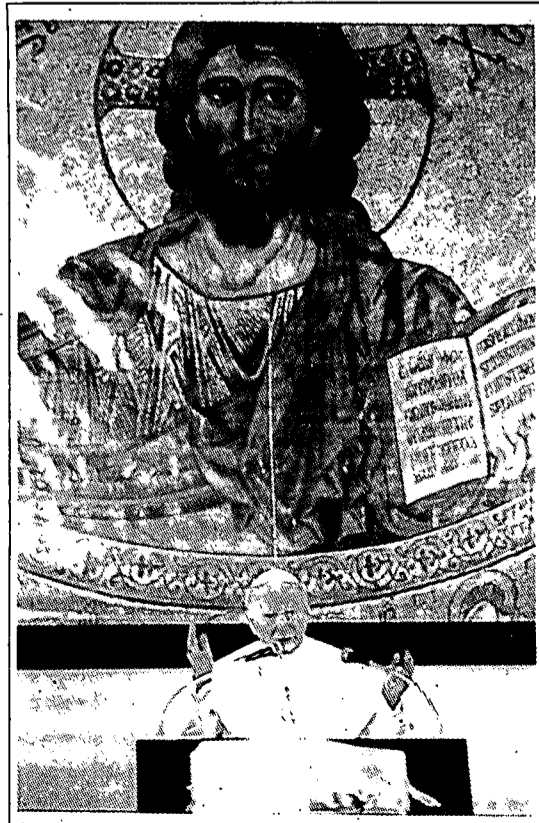
ITÀLIA

Amb el lema «L'Evangeli de la caritat, per una nova societat a Itàlia»

Tercera Trobada Nacional de l'Església italiana

C.C.

PALERM.— Del 21 al 26 de novembre uns 2.500 delegats de les diòcesis i de les organitzacions catòliques es van aplegar per celebrar la seva Tercera Trobada Nacional sobre el tema: *L'Evangeli de la caritat, per una nova societat a Itàlia*. Aquesta trobada, com les precedents, ha

de definir les orientacions generals i les prioritats a seguir en els propers anys. La relació entre l'Església i la societat va estar en el centre dels debats, a través de qüestions com els mitjans de comunicació, el compromís polític i social, l'opció pels pobres i la joventut.

El dia 23, Joan Pau II va viatjar a Palerm per participar en els treballs de l'assemblea. El Sant Pare va fer un discurs molt coratjós, en manifestar-los que no és ja el temps de la simple conservació del que existeix, sinó que s'imposa un fort compromís missioner que ha de tenir la seva punta de diamant en un creïble testimoniatge individual i col·lectiu. Un testimoniatge —va afirmar— que sàpiga «dir Crist», sàpiga «no defugir la Creu» i sàpiga «no abdicar mai de la defensa i de l'home».

El Papa va al·ludir el tema de la disminució dels naixements a Itàlia: «L'escassetat de naixements —va observar el Papa— dona a Itàlia una trista i gairebé increïble primàcia, com si les famílies sucumbessin al temor davant de la vida». Tanmateix, el Papa va convidar a no defugir les responsabilitats socials i polítiques, assenyalant que cal reprendre l'ensenyament del Vaticà II sobre l'animació cristiana de l'ordre temporal.

Són de gran interès les propostes sobre el camp dels mitjans de comunicació; les quals es dirigeixen a vèncer el complex d'inferioritat per part de l'Església i a dur a terme sinergies a tots els nivells possibles. La proposta apunta a una reestructuració multi-medial de la comunicació (setmanaris, diaris, ràdio, televisió) en base a una coordinació central i també a nivell regional i diocesà.

Sota una imatge gegant de Jesucrist, el Papa imparteix la seva benedicció a una assemblea a Palerm (Sicília) el passat 23 de novembre. Joan Pau II va tornar a fer la seva crida anti-Màfia, en aquest seu cinquè viatge a Sicília des que és Papa, parlant en una trobada de totes les diòcesis italianes

TONA

Pessebre Vivent d'Osona

Dies: 17, 24, 25, 26 i 31 desembre 1995

1, 6, 7 i 4 gener 1996

a les 6 de la tarda

Informació: (93) 887 05 65 i 887 02 23

SUÈCIA

Internacional

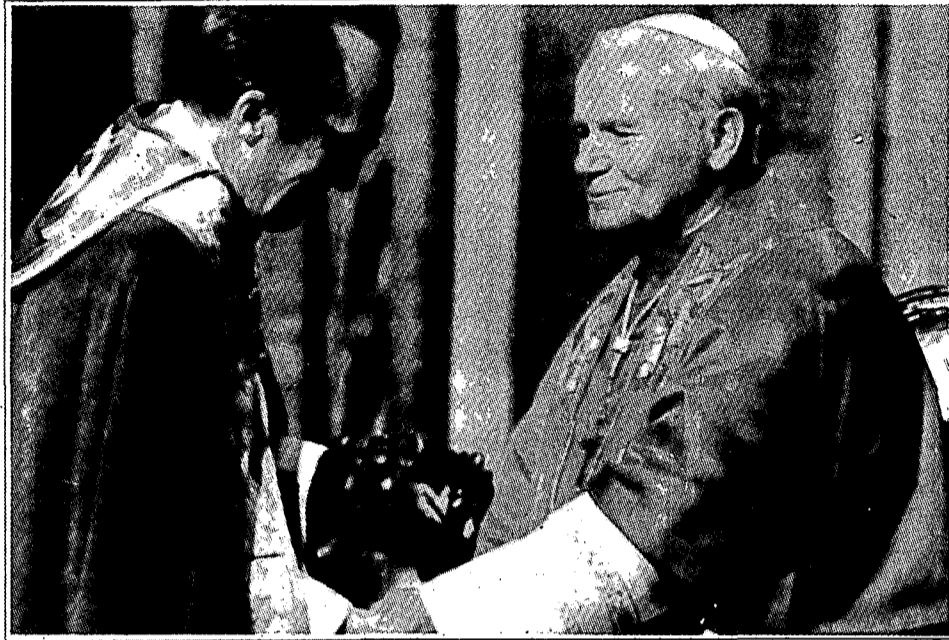
El projecte de llei manté encara privilegis de l'Església luterana

Vers la separació entre Església i Estat

El sinode de l'Església evangèlico-luterana de Suècia va aprovar el projecte de llei elaborat per la comissió eclesiàstica del parlament que preveu una progressiva separació entre l'Església i l'Estat. El projecte, no obstant, fou criticat per representants d'altres confessions, que el consideren només un pas intermediari. Es té por, en efecte, que en el futur romanguin dos ordenaments jurídics diferents, un per a l'ex-Església d'Estat i l'altre per a les altres comunitats religioses.

A partir de l'1 de gener del 1996, desapareixerà la praxi, fins ara vigent, per la qual cada suec venia registrat automàticament com a luterà sense necessitat, fins i tot, de baptisme (n'hi havia prou que un dels pares ho fos). Per aquesta raó, no són gens indicatives les xifres de pertinença a l'Església de Suècia, que giren entorn al 89 per cent de la població (dels quals, segons les últimes enquestes, menys del 4 per cent participa regularment en els serveis religiosos).

Una altra novetat és que el govern deixarà

Afectuosa trobada del papa Joan Pau II amb un bisbe luterà

de nomenar els bisbes —fins ara considerats funcionaris de l'Estat— i que les parròquies —que feien també funcions de regis-

tre civil— no podran cobrar directament impostos. Un tema debatut és el dels funerals i enterraments, ja que gran part dels

28.000 treballadors de l'Església d'Estat treballa en els cementiris.

Segons el projecte de llei, el parlament que resulti de les eleccions de 1998 haurà d'aprovar unes altres lleis amb la finalitat de derogar el sistema de l'Església i d'Estat abans de l'1 de gener de l'any 2000. El poder polític, de totes maneres, va imposar les condicions en les quals es mourà l'encara Església d'Estat: haurà de ser democràtica, evangèlico-luterana i episcopal, i abastarà tot el territori nacional.

«És un pas en la direcció apropiada, però no pot ser el pas decisiu», sosté monsenyor Hubertus Brandenburg, bisbe catòlic d'Estocolm, en unes declaracions a la revista *30 Giorni*. Les catòlics, amb els seus 150.000 fidels (sols 15.000 suecs), són el segon grup religiós del país. La llei de llibertat religiosa de 1952 va permetre el renaixement de l'Església catòlica a Suècia, d'on havia estat oficialment expulsada l'any 1595.

(Aceprensa)

RWANDA

Premi a la Fraternitat

El pare André Sibomana, de 41 anys, ha estat distingit amb el II Premi a la Fraternitat, que concedeix la revista *Mundo Negro*, pel seu treball a favor de la reconciliació interètnica a Rwanda. El premi li fou lliurat el dissabte 11 de novembre durant la Trobada d'Antropologia i Missió: «Aturem les bales».

Aquesta publicació, en atorgar el guardó al pare Sibomana «vol fer un acte de fe al poble rwandès,

enfortir la feble flama de l'esperança i donar suport a les fràgils llavors de fraternitat».

El ruandès, André Sibomana, és actualment administrador apostòlic de la diòcesi de Kabgayi, el bisbe del qual on el seu bisbe va ser assassinat, i és director, des de fa molts anys, del seminari *Kinyamateca*. La publicació s'ha distingit per la seva compromesa defensa dels drets humans, tant en l'etapa del règim anterior com en l'actual. El pare Sibomana ha estat objecte, des de fa temps, de diverses amenaces de mort. L'any passat va rebre un premi de l'organització Reporters sense fronteres. (OFIM)

ESTATS UNITS

El Consell Mundial de les Esglésies satisfet per l'acord de Pau per a els Balcans

WASHINGTON.— El Consell Mundial de les Esglésies ha fet pública una nota de premsa en la qual manifesta la seva satisfacció per la firma de la pau als Balcans. Als Estats Units els presidents de Sèrbia, Bòsnia i Croàcia—Milošević, Izetbegović i Tudjman— rubricaren un acord, que haurà de ser ratificat el proper mes a París.

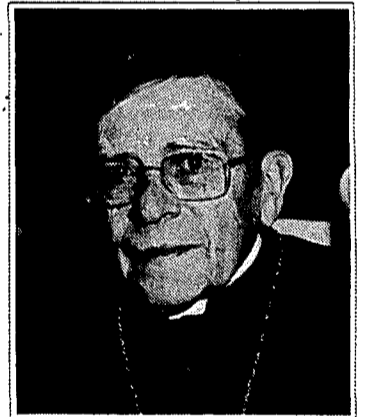
El Consell Mundial de les Esglésies, en el mateix comunicat, felicita al President dels Estats Units, Bill Clinton, per la seva important iniciativa en aquest acord. (SIC)

COLÒMBIA

Ha mort el cardenal Revollo Bravo

L'arquebisbe emèrit de Bogotà, cardenal Mario Revollo Bravo, va morir a la capital colombiana el passat 3 de novembre a conseqüència d'una malaltia pulmonar. Tenia setanta-sis anys. D'origen italià (va

nèixer a Gènova), havia estat ordenat sacerdot l'any 1943 i consagrat bisbe l'any 1973. Arquebisbe de Bogotà des del juny del 1984, Joan Pau II el nomenaria cardenal en el consistori el 28 de juny del 1988. (O.R.)

IRLANDA

Mínim avantatge del «sí» al divorci en el referèndum d'Irlanda

El referèndum en el qual els irlandesos s'havien de pronunciar sobre la reforma de les lleis del divorci, el «sí» va aconseguir un avantatge mínim: el 50,6 per cent dels vots, davant el 49,4 del «no». El triomf del «sí» va ser, principalment, a causa del vot favorable en el nucli urbans, especialment a Dublín, mentre que a les zones rurals donaren suport al «no». Junt amb aquestes línies, un grup de monges diposita les seves paperetes en una mesa electoral. (APIC)

JA A LES LLIBRERIES, EL CONEGUT CALENDARI LITÚRGIC PASTORAL 1996

Preparat per PERE FARNÉS SCHERER, Pbre.

- Guia de cadascuna de les celebracions de l'Eucaristia i de la Litúrgia de les Hores.
- Molt més que un directori de normes; conté numerosos suggeriments per tal de captar l'esperit de la renovació litúrgica i resulta un valuós instrument per a millorar l'acció pastoral.
- Ajuda a valorar la primàcia del Diumenge i del Propi del temps, així com a distingir entre festes i memòries dels sants per a subratllar millor el valor i la pràctica de les lectures ferials.
- Menció diària de les celebracions de les diverses diòcesis d'Espanya i de les diferents comunitats religioses.
- Tríptic amb un calendari litúrgic abreujat per incloure'l al volum de la Litúrgia de les Hores.

Rústica • 288 pàgs. • 12x17 cms. • P.V.P.: 795 ptes. (amb IVA)

Complement i guia indispensable d'aquest calendari:

DIRECTORI DE L'ANY LITÚRGIC

Segueix a la venda pels qui encara no el tinguin. P.V.P. 500 ptes.

Comandes a:

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona
P.P.C. Canuda, 9 - 28002 Barcelona

Espanya

Monsenyor Yanes, en l'última Assemblea Plenària de l'Episcopat Espanyol

No és progressista l'ampliació de la llei de l'avortament

MADRID.— En l'última Assemblea Plenària de l'Episcopat espanyol, celebrada el passat 24 de novembre, Monsenyor Yanes va ser clar i rotund: «Els catòlics han de fer el possible per evitar l'ampliació de l'avortament perquè és un mal per a la societat». Quan va concloure l'Assemblea, el president de la Conferència i arquebisbe de Saragossa, monsenyor Elías Yanes, no va dubtar a criticar durament l'intent del Govern per ampliar la ja permissiva legislació que afavoreix l'avortament.

C.C.

Després de recordar que pel que fa a aquest assumpte el conjunt de l'Episcopat s'ha pronunciat ja en diverses ocasions, monsenyor Yanes afirmava: «És una de les preocupacions que roman permanentment en l'ànim dels bisbes. Tots els intents d'ampliació de la llei de l'avortament estan dins de la mentalitat del progressisme avortista; hi ha un progressisme promotor de llibertats i que suscita simpaties, però n'hi ha un altre que pretén fer de la mare autora i còmplice de la mort del seu propi fill. És absurd anomenar-ho progressisme».

«Pretendre que la legislació doni licitud a això —va afegir el prelat de Saragossa—, va contra els drets fonamentals i es pretendre que l'Estat es desentengui de la protecció del més fonamental dels drets, que és el dret a la vida. Des del punt de vista moral i de la concepció de l'Estat de Dret, és innacceptable».

Monsenyor Yanes va fer a continuació una seriosa apel·lació al conjunt de la comunitat catòlica, al marge de les diferents simpaties partidistes, perquè s'enfrontessin, sempre dins la legalitat, amb l'ampliació de la llei de l'avortament prevista pel Govern: «Els catòlics —va afirmar— han de fer el possible per evitar l'aprovació d'aquesta llei perquè és un mal per a la societat».

També va recordar que «eminentes juristes s'han pronunciat afirmativament contra la inconstitucionalitat d'aquests projectes d'ampliació de l'avortament».

L'oposició de monsenyor Yanes s'emmarca dins la rotunda condemna que l'Episcopat espanyol ha efectuat sempre cap a qualsevol tipus de pràctica avortista. Per exemple l'efectuada pel bisbe

de Càdis, monsenyor Antonio Ceballos que va assegurar amb contundència que «cap llei civil no pot conculcar drets fonamentals. Una llei que legitima l'avortament deixa de ser moralment vinculant i existeix el deure d'oposar-s'hi amb tots els mitjans legítims».

En aquesta mateixa direcció s'han pronunciat diverses vegades els bisbes

de Cartagena, de Bilbao, de Mondoñedo-Ferrol, d'Àvila i Mons. Barrio, bisbe auxiliar de Santiago de Compostel·la.

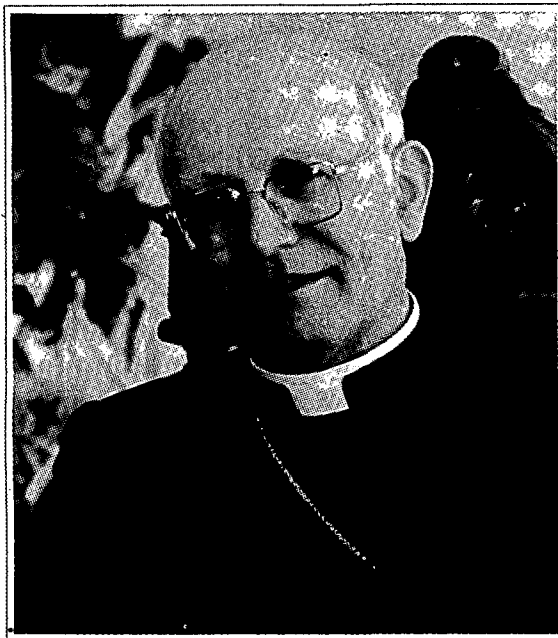
Més pràctic ha estat l'arquebisbe de València, monsenyor García Gásco, que no sols ha condemnat l'avortament, sinó que a més ha iniciat una campanya de recollida de signatures per impedir l'ampliació de la llei o la seva derogació en cas que resultés aprovada. Fins al moment s'han recollit més de cent mil signatures.

Creixement de l'assignació tributària

Va haver-hi satisfacció en la Conferència Episcopal pels bons resultats econòmics gràcies al continu creixement de l'assignació tributària.

El motiu de la seva satisfacció residia en el continu i sostingut creixement que mostra l'assignació tributària, que ha permès en el passat curs cobrir el 74 per cent de la quantitat que l'Estat atorga a l'Església catòlica, apropant l'autofinançament.

La Plenària es va clausurar expressant en un comunicat l'agraï-

ment al Rei per l'extraordinari treball efectuat al servei de tot el poble espanyol.

«Agraïm a S.M. el Rei i a tots els responsables de la vida pública al nostre país el seu lliurament al servei al poble i els desitgem la permanent assistència del Senyor en l'exercici de les seves grans responsabilitats en honor al benestar, el desenvolupament del nostre poble i de la llibertat, la justícia i la pacífica convivència de tothom».

Ordenació del bisbe auxiliar de Bilbao

BILBAO.— Durant el transcurs d'una solemne Eucaristia, celebrada el 9 de novembre, a la basílica de Begoña, Carmelo Etxenagusía va ser consagrat bisbe per Ricardo Blázquez, titular de la diòcesi de Bilbao, qui va elogiar les qualitats humanes i cristianes i «el coneixement profund del poble i de l'Església basca» del seu nou auxiliar. Monsenyor Blázquez va expressar el seu compromís per «guarir les ferides, impulsar l'esperança i assumir la història de l'Església particular bilbaïna». Van concelebrar 16 bisbes, inclosos els bascos i el de Pamplona, i més de 200 sacerdots. (V.N.)

Construir la pau a l'Àfrica

MADRID.— La revista *Mundo Negro*, editada pels Missioners Combonians, va organitzar la IX Trobada Antropologia i Missió, sota el títol *Aturem les bales! Constructores de pau en situacions de conflicte*. Les jornades celebrades en l'última sessió de novembre van comptar amb la presència de destacats periodistes i missioners, perfectes coneixedors de la realitat que viuen diversos països africans. Les ponències, taules rodones i diàlegs programats van tractar d'apropar-se a les situacions de violència que assoten els pobles del continent negre i com conrear-los una cultura de la pau i la solidaritat. (M.N.)

El pare José Félix Valderrábano, nou president de la CONFER

Un religiós claretià, el pare José Félix Valderrábano, de quaranta vuit anys, és el nou president de la CONFER, la institució que uneix i representa tots els religiosos i religioses espanyols.

El nou president és provincial d'Aragó de la seva Congregació i substitueix en el càrrec el jesuïta Elías Royón que fou elegit fa sols un any, però que ha hagut de renunciar en ser nomenat assistent del general a Roma.

José Félix Valderrábano és català. Va néixer a Barcelona l'any 1947, va ingressar als claretiens el 1964, i va ser ordenat sacerdot el 1971. En l'actualitat és superior provincial de la demarcació d'Aragó de la Congregació a la qual pertany. Té fama de ser un home dialogant, amable i pacificador, qualitats que li aniran molt bé en l'exercici d'una tasca no exempta de dificultats. Va ser elegit en primera votació per majoria absoluta.

Tot i que la CONFER —Conferència Espanyola de Religiosos— no es pot equiparar a la Conferència Episcopal espanyola, tant per la naturalesa dels seus membres com pels seus objectius, porta a terme una importantíssima tasca, perquè cerca representar i defensar els interessos del col·lectiu de religiosos i religioses del nostre país. Per això ha de portar a terme una no gens fàcil negociació tant amb les autoritats públiques en Ajuntaments, Autonomies i Govern de la nació, com amb els bisbes i, fins i tot, els rectors. (SIC)

3 bisbes, 8 abats i 9 abadeses van presidir el passat 25 de novembre la triple celebració jubilar

Tarragona

La cúpula del Cister es va reunir a Poblet

Melani d'Urgell

POBLET.— Una nova època en la història de l'orde del cister, es va iniciar el passat 25 de novembre al monestir de Poblet, amb la triple celebració jubilar del 55 aniversari de la restauració monàstica, mig segle de la fundació de la Germandat de Poblet i 25 anys de la designació abacial de Maur Esteve, elegit abat general de l'Orde el 3 de setembre d'aquest any, essent el primer abat espanyol nomenat per ocupar l'alt càrrec de govern de l'antic orde monàstic.

Aquesta múltiple commemoració va reunir en l'històric cenobi a 8 abats de diverses nacionalitats, 9 abadeses del cister i benedictines de diferents punts d'Espanya així com els bisbes de la Tarraconense, Joan Martí Alanis, d'Urgell; Antoni Deig, de Solsona; i el de Lleida, Ramon Malla que va presidir la concelebració eucarística conventual en representació de l'arquebisbe-primat de Tarragona, Ramon Torrella que continuava internat en un centre clínic de Roma.

Aquest històric esdeveniment va reunir també a centenars de persones de la Germandat i amics de Poblet. La representació institucional estava formada pel conseller d'Ensenyament, Joan M. Pujals, el delegat del Govern de la Generalitat, Josep Gomis, l'ex-president de la Germandat, Josep Bertran i de Caralt i altres autoritats i representacions.

La trobada amb la Germandat

La primera trobada fou a la sala capitular, amb la Germandat de Poblet. Hi assistiren

l'abat general i titular abacial del cenobi, els abats degà Kasian Lauterer, de Mehrerau (Àustria); Ugo Tagni, de Casamari, (Itàlia); Luigi Rottini, de l'Abadia de Santa Croce, Roma; Giovanni Rosavini, de Fiastra (Itàlia); Edmon Garreta, de Solius; Augusto Pascual, benedictí de Leyre; Sebastià Bardolet, benedictí de Montserrat; i Francisco Sánchez, abat trapenc de La Oliva (Navarra).

Maur Esteve es va referir a la vida monàstica de Poblet i la seva relació amb la germandat que al llarg de mig segle ha estat un dels més eficaços suports de la comunitat de monjos. Aquest ajut actiu tindrà en el futur nous plantejaments estructurals estretament vinculats a la figura de l'abat. Pel que fa a la restauració monumental de Poblet es refe-

reix, s'està arribant a la fase final. L'històric cenobi, el més excel·lent exponent de l'art medieval català i d'Europa va ser declarat el 1993 Patrimoni de la Humanitat, per la UNESCO.

Va despertar expectació la intervenció de l'abat Rosavini que com a prior i formant grup amb els monjos també italians Martino Marini, Tomasso Vona i Giovanni Fioravante van arribar a Poblet el 24 de novembre de 1940, per iniciar la restauració monàstica després de 105 anys d'exclaustració i forçat exili dels seus monjos. Rosavini va recordar amb emoció afecte les estretors i dificultats dels primers temps, en què sota un Poblet fet esquelet de ruïnes i runes es tractava de donar vida monàstica.

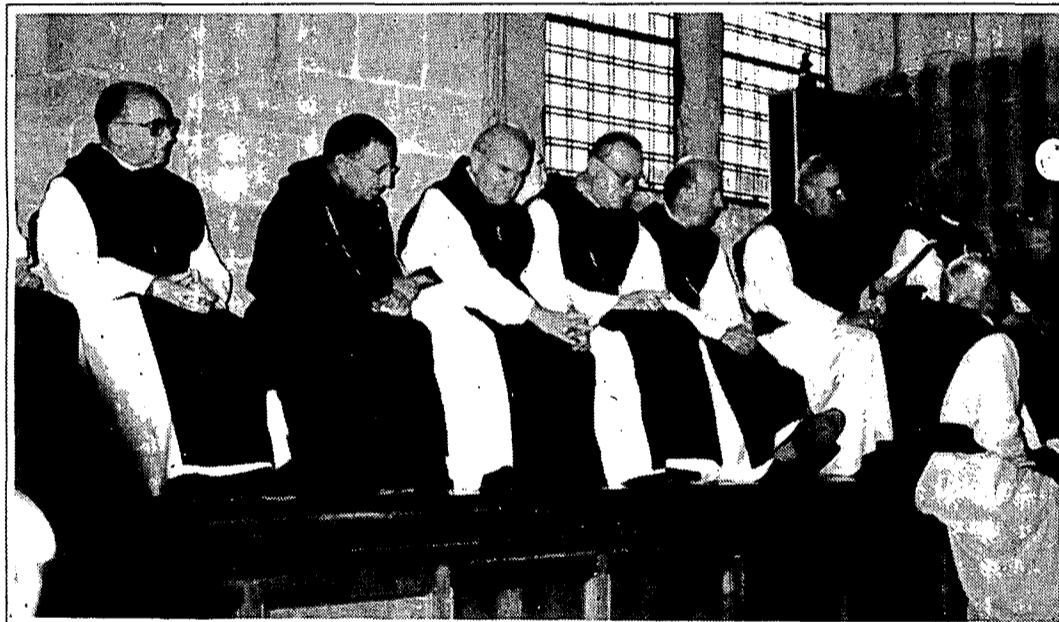
El miracle de la *resurrecció* del millor

monestir de la Cristiandat, va ser possible gràcies, al decidit propòsit del Govern a través del Patronat i de la Direcció General de Belles Arts que va tenir en Luis Monreal Tejada un dels executius més eficaços en la recomposició artística del cenobi. Tanmateix, Poblet és obra, tant en l'orde espiritual com material, d'una suma constant de voluntats per part d'institucions i particulars fins aconseguir sota l'abadiat de Maur Esteve ser novament centre radiant d'espiritualitat i cultura.

L'abat degà del cister, dom Kasian Lauterer, va al·ludir a l'elecció pel Capítol General de l'Orde Cistercenc, de dom Maur Esteve com abat general, elecció que ja s'havia produït el 1985, però que hi va renunciar en veure's obligat a abandonar Poblet, del qual ocupa el lloc 118 de la genealogia abacial. En l'ordre d'abats generals, Esteve ocupa el lloc 81 en la línia de successió de Sant Esteve i Sant Bernat. Lauterer va afegir que en el si del capítol generalici va ressonar l'expressió «gràcies a Déu que ens ha donat un abat espanyol».

Malgrat que el breu pontificat contempla la possibilitat d'alternar ambdós càrrecs, no es descarta la possibilitat d'un relleu de Maur Esteve com abat de Poblet.

En la missa conventual celebrada en la basílica, van asseure's en el baix cor, les abadeses Presentació Muro, de Santo Domingo de la Calzada; Deli Cajigal, de San Andrés de Arroyo; Angeles Valle, de Las Huelgas de Valladolid; Mikele Ansa, de Lazkao; Montserrat Viñas, de Sant Benet de Montserrat amb l'abadessa emèrita del mateix monestir Cecília Boqué; Felicitat González, de Valldonzella; Frederica Roquet, de Vallbona de les Monges i Dolors Barcons, del monestir de Cadins.

El pare abat general i els abats del Consell General del Cister a la Sala Capitular de Poblet

Barcelona

Jornada sacerdotal en record de Mn. Peris

BARCELONA.— El record de qui va ser durant tres anys rector del Seminari Conciliar de Barcelona, el beat Josep M. Peris i Polo, va ser el motiu festiu de la celebració d'enguany de la Jornada sacerdotal, que el dilluns 27 de novembre va aplegar prop de 400 persones, entre bisbes, preveres, operaris diocesans, diaques i seminaristes.

Josep Torrente

La celebració va tenir lloc en el mateix edifici del Seminari Conciliar, on el Dr. Peris, beatificat per Joan Pau II el passat 1 d'octubre, va exercir la seva missió apostòlica d'acompanyament i ajut en

la formació dels futurs preveres diocesans.

El rés de Tèrcia va iniciar els actes i va seguir una breu presentació del cardenal-arquebisbe Ricard M. Carles. Mn. Lansac va glossar la figura del beat i de l'esperit que anima la Germandat

d'Operaris Diocesans, tan estretament lligada a la formació en els seminaris. Després, el bisbe auxiliar Joan-Enric Vives i actual rector del Seminari Conciliar va dirigir unes paraules d'elogi del nou beat, remarcant la recent publicació d'un opuscle en la seva memòria que ha confeccionat un operari diocesà per difondre el seu testimoni de màrtir i d'home ple de virtuts.

Importància del moment postconciliar

A continuació, el bisbe auxiliar

Carles Soler va fer una exposició a propòsit del recent Concili Provincial de la Tarraconense. Va voler ressaltar la importància d'aquest moment postconciliar, ja que «tot el Concili —va dir— s'ha desenvolupat en funció d'aquesta darrera etapa, en la qual haurem d'aplicar les resolucions que vam prendre». També va insistir en l'important paper que havien assumit els laics i les laiques, els religiosos i les religioses en les diverses fases i en la concreció de moltes de les resolucions conciliars, de les quals ja s'han fet càrrec diversos orga-

nismes interdiocesans existents i d'altres creats per aquest motiu.

A la 1 del migdia, es va concelebrar l'eucaristia, presidida pel cardenal Narcís Jubany, arquebisbe emèrit de la diòcesi de Barcelona, i va glossar en la seva homilia quina ha de ser l'espiritualitat del capellà, amb una visió des de l'esperit i els documents del Concili Vaticà II. L'escolania de la Catedral de Barcelona va interpretar algunes de les peces compostes pel beat Josep M. Peris.

En cloure la missa, es va descobrir una placa a la capella del Seminari Conciliar en record de Mn.

Peris i amb motiu de la seva beatificació. Després es van esmentar els nous preveres ordenats durant aquest curs, en nom dels quals Mn. Xavier Ribas va pronunciar unes

paraules d'agraïment.

La jornada sacerdotal es va acabar amb un dinar de germanor que va incloure uns breus parlaments de Mn. Josep Campo, alumne del

seminari en temps de Mn. Peris, de Mn. Lansac, director general de la Germandat d'Operaris Diocesans, Mn. Altés, operari diocesà (al qual acompanyaven alguns sacerdots

de la mateixa germandat que havien estat formadors als seminaris de Barcelona) i del cardenal Carles que va agrair la participació de tots els presents.

Homilia del cardenal Jubany a la jornada sacerdotal

«Cal palpar en els sacerdots els grans valors humans»

Era esperada la presència del cardenal Jubany en una jornada com aquesta, ja que en els darrers anys ha reduït al màxim les seves compareixences en actes públics. Per tant, va ser doble la satisfacció de comptar amb ell en aquesta celebració i d'escoltar les seves paraules a l'homilia.

El cardenal no va dubtar a presentar el beat José M. Peris des d'una perspectiva profunda en la fe i íntima com a home. I aquest record, entre respectuós i admirat, per la seva persona li va servir de fil conductor per fer una crida, en la més pura línia del Concili Vaticà II, a l'encarnació en la vida dels sacerdots i dels qui aspiren a ser-ho. Una encarnació que integra de manera equilibrada la dimensió vertical i horitzontal del ser home. El cardenal Jubany va voler, d'alguna manera, perfilar les línies de com hauria de ser el sacerdot del futur.

«No som pas pocs els qui vivim encara i recordem la història d'una persecució al nostre país amb milers d'assassinats de sacerdots, només per ser-ho, de religiosos, religioses i laics «in odium fidei» —va començar dient el cardenal Jubany en l'homilia—. El dia 1 d'octubre el papa Joan Pau II en va beatificar una colla, després d'un rigurós estudi històric i jurídic de cada cas, analitzant acuradament les circumstàncies polítiques i l'odi dels criminals. Entre ells s'hi trobà Mn. Josep M. Peris Polo. Avui en aquesta eucaristia fem memòria d'ell i cantem a l'uníson l'al·leluia, la lloança a Déu pròpia d'aquells que han rentat els vestits en la sang de l'Anyell.

Una persona amable, senzilla i propera

El bisbe emèrit de Barcelona, Mons. Ramon Daumal i jo mateix som testimonis de la vida del Seminari en aquell temps. Recordem la figura de Mn. Josep M. Peris: el veiem amable, senzill, proper, profundament pietós, entès en música, i d'una prudència enèrgica», com ha dit algú. Fou rector del nostre Seminari tres anys; una temporada ben curta, però suficient per demostrar la seva vàlua. «Educador d'apòstols», aquesta era la seva convicció més íntima, la seva vocació com a bon membre de la Germandat de Sacerdots Operaris diocesans. La vocació educadora féu néixer en ell una comprensió sol·lícita i amorosa alhora pels seminaristes. Sabia prou bé que el diàleg personal de l'educador i els alumnes és l'ú-

nica manera de fer possible la tasca formadora, aquella en la qual l'instructor actua amb tot el seu ésser en favor de l'ésser de l'alumne. Una veritable obra innovadora de la vida comunitària del Seminari va començar amb encert aquells tres anys. Mn. Peris, conscient de la situació social i política del nostre país, ens va fer un bé immens. La guerra civil de l'any 1936 va obstaculitzar la continuïtat d'una transformació començada».

I entrant més en el terreny de la crònica viscuda, el cardenal Jubany va explicar: «Tenia raó aquell milicià que el dia 15 d'agost d'aquell any 1936 va dir a uns companys, referint-se a Mn. Peris: «els capellans com aquest no se'ls hauria de matar». A l'albada d'aquell mateix dia —era la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu— va caure afusellat a les parets del cementiri del poble d'Almazora, prop del poblet natal del nostre màrtir, Cinctortes. «Avui n'hem matat un de capellà —va dir un dels assassins— que era com un bisbe de Barcelona». El capteniment de Mn. Peris, serà però trist, plenament lliurat a la voluntat de Déu, havia fet dubtar l'execució; però l'odi a la fe i les decisions apassionades i injustes dels que manaven s'imposaren decididament. «Precisament els capellans com aquest, va disposar algú, són els primers que cal portar a l'extermini».

El cardenal Jubany acompanyat pel bisbe Ramon Daumal i el cardenal Ricard M. Carles

Un bon sacerdot és un bon cristià

Els qui hem sobreviscut a aquells temps recordem també els ensenyaments de Mn. Peris. Per exemple aquelles plàtiques en les quals ens parlava de les tasques pastorals i de la formació sacerdotal; ben fonamentat tot teològicament però sense deixar de banda la base humana. En una breu síntesi el contingut d'un d'aquests col·loquis va ser aquest: no es pot ser un bon sacerdot, si no s'és un bon cristià; i no és possible esdevenir un bon cristià, si hom no és un home bo. La gent de la nostra cultura necessita veure i palpar, en els sacerdots de l'Església catòlica, la vivència seriosa dels grans valors humans de la veritat en la llibertat, la justícia i la solidaritat, perquè el món els necessita aquests valors, els cerca, i de vegades li és difícil que els trobi. Per damunt de les paraules demagògiques i buides que res no diuen

Mn. Peris ens parlava de l'home virtuós, i ell ho era, i el seu capteniment en donava fe. Pot presentar-se davant el nostre món un sacerdot, que no sigui correctament humà? La gent del nostre temps més que mai s'interroga amb les preguntes més fonamentals de la vida humana. L'Església ha d'ajudar els homes i dones en la recerca del misteri de l'home i cal que ho faci sobretot per mitjà dels sacerdots».

El cardenal va emfatitzar que: «Però el Concili Vaticà II ens va dir que el misteri de l'home només es pot dilucidar en el misteri del Verb en-

carnat. Per això el capellà ha de ser sobretot un bon cristià. Potser això és ben difícil. Perquè quan el món demana amb crits la solidaritat i la pau, propaga uns anti-valors incompatibles amb el cristianisme. I és fàcil caure en la trampa.

No banalitzar el sacerdoti

Cap espiritualitat sacerdotal no pot realitzar-se correctament al marge d'aquestes veritats. Perquè és així com es pot parlar d'una vertadera espiritualitat d'Església. A Mn. Peris l'horrortzava qualsevol banalització del sacerdoti; només calia observar els seus costums de cada dia per comprendre la riquesa sacerdotal de la seva ànima. La serenitat i la pau del cor, a les darreres hores de la seva vida, ho demostraren. La tristesa de la seva mirada donava fe d'un amor centrat en Déu i en els homes: un amor missioner que anava més enllà de la foscor d'aquella nit del dia de l'Assumpció. Era una actualització de la mirada redemptora de Crist al Calvari».

I va voler advertir «del gran perill que el sacerdot del futur sigui un professional d'empresa o un funcionari qualsevol, esdevingui un engrescador d'homes i dones o un animador de grups amb finalitats únicament lúdiques o socials. Mn. Peris ens repeteix la seva lliçó de sempre: el sacerdot cal que sigui una persona conscient de la seva dignitat i de la dels altres; oi més, un cristià identificat amb Jesucrist per la fe i l'amor, única font autèntica d'una caritat missionera. Així és com la consagració i la missió sacerdotals esdevindran certament els forjadors d'unes imatges vives de Jesucrist, feren els grans testimonis dels temps moderns.

Que el beat José M. Peris Polo pregui a Déu pel Seminari i la clerecia de l'arquebisbat de Barcelona: Així sia!».

El dinar va tenir un ambient animat i de germanor

... que
... jurament a
... Ella, instiga-
... digué,
... mateix, en una safata,
... baptista.
... va entristir, però, a causa
... que havia fet davant els
... manà que l'hi donessin.¹⁹ I
... pitjar Joan a la presó.²⁰ Van
... en una safata, el donaren
... i ella el va portar a la seva
...
... deixebles de Joan anaren a en-
... el cos i li donaren sepultura.
... van fer saber a Jesús.

... Llavors, va manar
... següés a l'herba, prengué
... els dos peixos, alçà els ulls al
... la benedicció, partí els pans, donà
... als seus deixebles, i ells els donaren
... gent.²¹ Tothom en va menjar tant
... volgué. Després van recollir els bocins
... de pa que havien sobrat i n'ompliren
... dotze cistelles.²² Els qui n'havien men-
... jat eren uns cinc mil homes, a més de
... les dones i les criatures.

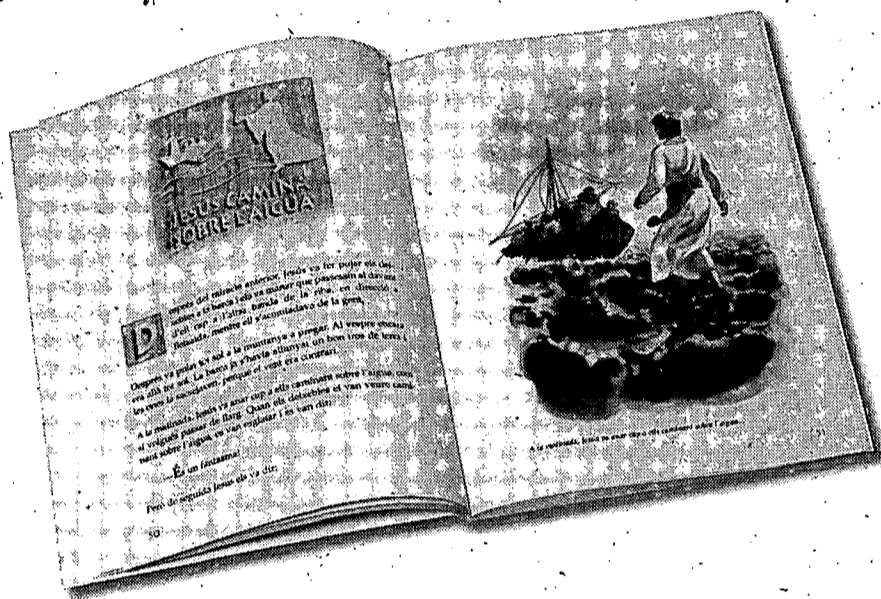
Jesús camina sobre l'aigua
(Mc 6,45-52; Jn 6,16-21)

Tot seguit, Jesús va fer pujar els
deixebles a la barca i els manà que pas-

... El rei d'Herodes el Gran, va gover-
... nava des de Tars 4 al fins al 39 dC.
... 19 i Lc 9,10 i Jn 1,2; Lc 9,7-9.
... 20. La Bíblia prohibia que un ho-
... mura per esposa (Lv 18,16).
... d'Herodes. Vegeu Mc 6,17.
... i Escríu que el dia-
... de Herodes (6,11).
... i Amb el relat de
... d'Herodes (6,11).
... Jesús (vegeu
... 10) si hi ha

... segons multiplicació dels pans... 4,24...
... principal del dia el fa al capítol... a Sobre la lu-
... claus de deixebles, vegeu Mc 6,37 i Jn 1,9 i
... relatió de connotacions eucarístiques: els gestos de
... Jesús en aquests moments són molt semblants als de
... el mateix Jesús en Filipins (supra: 22,20).
... banda, l'atenció es concentra sobre els pans. I
... té en els peixos dels peixos... i Comparteix el
... la multiplicació dels pans amb Jn 6,4-5.
... també els textos de l'AT on Déu nodre-
... té en els dones (Ex 16; Dt 8,1-5 i
... 105,40; Sv 16,20-26; i vegeu
... Mc 4,35-41 i Lc 8,22-25).

Perquè els vostres fills puguin acostar-se a la lectura de la Bíblia...

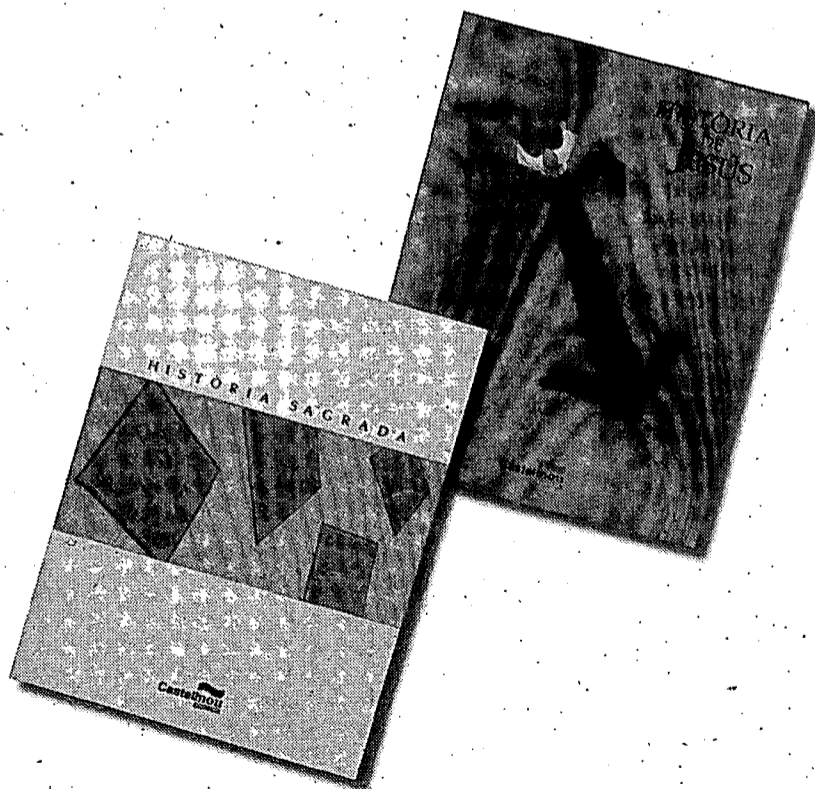
...presentem una edició especial de l'Antic i del Nou Testament explicats als infants.

Per què esperar que els més joves coneguin la Història Sagrada i la Història de Jesús?

Amb aquests llibres de lectura fàcil, amens i profusament il·lustrats a tot color, pretenem que aquells que encara no gosen atansar-se a una Bíblia, coneguin fets i esdeveniments tan importants com el sacrifici d'Abraham, el Pas pel Mar Roig, l'Arca de l'Aliança...

Per primera vegada els infants tenen al seu abast un doll d'informació completament bàsica per a la seva formació religiosa i per a la seva formació cultural. Amb els llibres *Història Sagrada* i *Història de Jesús* s'enriquiran culturalment ja que coneixeran fets que més tard tornaran a trobar en àmbits tant diversos com la literatura, la música, l'art o fins i tot el cinema.

Per als vostres fills, aquest Nadal, un regal caigut del cel...

AMB LLICÈNCIA ECLESIASTICA

Castellnou
EDICIONS

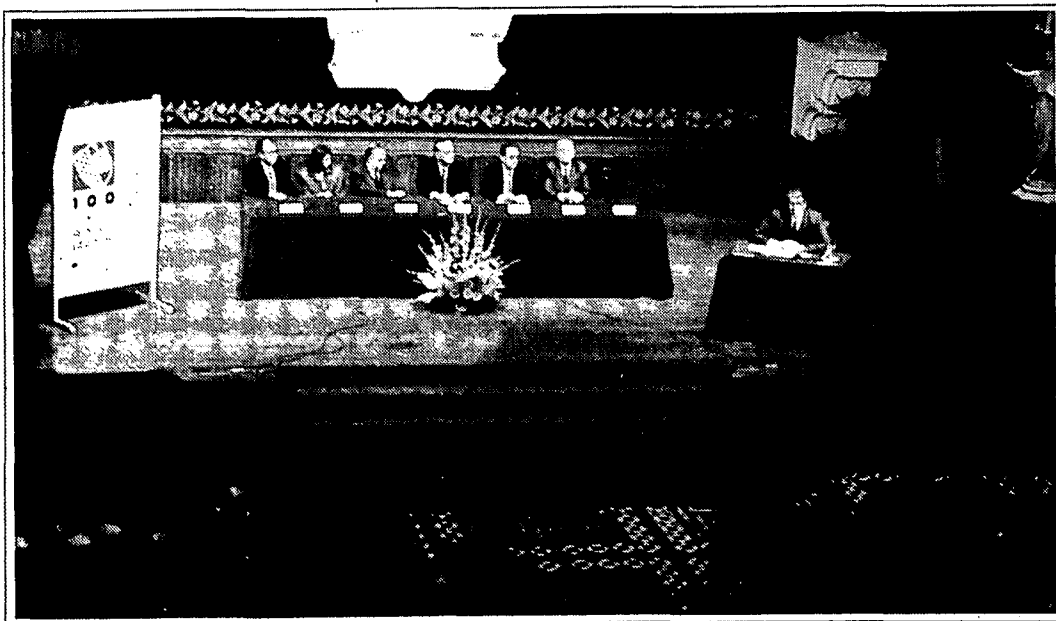
H GRUP HERMES EDITORA GENERAL S.A.

L'Editorial Castellnou ha cedit a perpetuïtat un percentatge de drets d'autor de les vendes del llibre *Història Sagrada* a Càritas Diocesana.

Barcelona

Cent anys de resposta educativa

«L'humanisme cristià inclou l'humanisme social»

La mesa presidencial de l'acte commemoratiu dels 100 anys del Col·legi de Sant Ignasi

BARCELONA.— Amb l'enunciat «Cent anys de resposta educativa» el 23 de novembre va tenir lloc al Col·legi Sant Ignasi de Sarrià l'acte oficial d'inauguració presidit per Joaquim Xicoy i Bassegoda, president del Parlament de Catalunya. El P. Francesc Xicoy va presentar el tema: «Sentit del Centenari».

Sergi Figueras

El P. Francesc va subratllar una sèrie de trets consubstancials com ara la redefinició de la tasca educativa i la realització d'una educació amb més profunditat i rigor. Va exhortar a tots els fidels presents a potenciar l'obra social per tal de fer més viu el record del centenari. Va fer un breu repàs de la llarga història del col·legi i va manifestar, amb jovialitat, el fet de reviu l'experiència dels orígens.

L'acte va incloure la presentació del llibre *Sant Ignasi, Història d'un col·legi centenari*, a càrrec del seu autor Ignasi Vila Despujol, s.j., el qual, després de parlar dels moments més importants de la vida d'aquesta institució, va referir-se als principals objectius del seu treball amb un to proper i, sovint, amb dissertacions en

les quals irradiava el bon humor. Va destacar les persones que, al llarg del temps, han fet possible l'escola, va recordar alguns dels antics alumnes i va remarcar els períodes més creatius de l'escola i les fases més monòtones.

Per una societat més justa i solidària

El P. Jesús Renau, provincial de la Companyia de Jesús, va ressaltar el futur de l'educació ignasiana, prenent com a bases: «una educació personalitzada, oberta als valors, a partir de la cultura i la realitat de la transcendència. Uns valors de respecte, de diàleg, democràtics i de solidaritat, que tenen molt present les injustícies de la nostra societat. Va plantejar el repte que tot individu té en l'horitzó que s'obre davant seu,

el de la transcendència i de la trobada amb el Senyor que ha sortit al seu encontre per tal de fer una societat diferent, molt més justa i solidària». I va invitar als presents a assumir aquest repte: «la formació de les noves generacions es troba a les nostres mans».

Va clausurar el torn de parlaments Joaquim Xicoy amb unes paraules emotives que van recordar aquella expressió de sant Ignasi tan estimada: «Que els cent anys de resposta educativa tinguin "más cargo y deuda a la ciudad de Barcelona"». Hi ha una frase que resumeix la premissa de tot col·legi ignasià: «L'humanisme cristià inclou necessàriament l'humanisme social».

El dia 2 de desembre es va celebrar una eucaristia commemorativa a la capella de l'escola i es va inaugurar una exposició permanent de la història del col·legi. Pel proper 11 de maig, en el dia de l'antic alumne, s'ha previst un concert de coral i pel dia 15 del mateix mes la Festa Major. L'acte de cloenda tindrà lloc l'1 de juny amb una eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

Una dona amb carisma, Margaret d'Artís

Núria Fusté

BARCELONA.— Recentment, l'Escola d'Àudio-visuals de la delegació diocesana de Catequesi va inaugurar una exposició molt interessant sobre el material catequètic fet i emprat per la catequista Margaret Brisken d'Artís, que va morir el 26 de març de 1994. Es tracta d'una mostra eminentment àudio-visual, senzilla i fàcil d'entendre, ja

que la seva catequesi anava dirigida a nens deficients mentals. Ella va formar part de l'equip del jesuïta Josep M. Segura, amb qui l'unia una gran amistat.

El director de l'Escola d'Àudio-visuals, Mn. Ignasi Corominas va fer un breu i emocionant parlament que va anar seguit de diverses representacions. Del material d'enguany s'ha fet un dossier que es publicarà abans de Nadal.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'esperança, impulsora de la cultura

¿Què és la desesperança? És com un acord entenebridor que pren l'home envers ell mateix, que fa que les coses més nobles d'ell o de la societat es donin definitivament per perdudes.

La cultura actual, han dit, és una cultura dèbil, desconfia de la veritat, dels anomenats «grans relats» o de les grans pretensions, dels «continguts forts». Aquesta actitud pot portar a la decadència de la cultura mateixa. Montesquieu, tot i el seu racionalisme, atribueix la decadència de Roma —un tema que va estudiar amb un gran amor per aquella cultura— a la manca de tota referència a uns «designis transcendents». Una part de la cultura d'avui, quan es troba davant d'afirmacions esperançadores, de principis que es consideren adquirits i intocables, de conviccions pregones, d'algun sentit de la vida entusiasmador, perquè és autèntic, sorgeix de seguida una acusació que s'aplica acríticament, però que equival a una desqualificació: això és fonamentalisme pur.

Per sort, sembla que estem una mica de tornada d'aquesta actitud reduccionista, que responia a l'afany de donar a l'home una falsa sensació de superioritat, mitjançant l'aniquilació de tot allò que sobresurti i sota el pretext d'acabar amb els ídols falsos. Se'n diu «desmitificar», d'allò que no poques vegades és senzillament envilir.

S'ha parlat amb raó alguna vegada de l'«odi al que és excel·lent». És una forma de destruir o despreciar allò que ens supera i no podem dominar. Si, de fet, és molt més noble confessar que no s'arriba a l'ideal, que no pas intentar rebaixar-lo o negar-lo! Quan l'home cerca un sentit, una finalitat i un arrelament a la seva existència i a la realitat, apareix en la història un fet nou, imprevisible i que li és bo.

És un fet amb què no va comptar Edward Gibbon, el darrer, cronològicament parlant, dels historiadors il·lustrats britànics del segle XVIII. «No és possible determinar fins a quin punt s'ha d'enlairar el gènere humà en el camí cap a la perfecció summa —diu—; però cal suposar racionalment que cap poble, "mentre no faci un capgirament tota la natura", no tornarà a començar de la barbàrie primitiva.»

Passa, però, que «aquest capgirament de tota la natura» cap a allò negatiu que el racionalista Gibbon temia, havia estat superat per un capgirament impensable per un esperit merament racionalista. I és que Déu, en la seva encarnació, s'ha fet «trobadís», «palpable», company de camí de l'home. Des de l'encarnació, Déu roman en la història, present al costat dels homes, en la comunió de l'Església. Déu ja no és un interrogant desconegut, sinó una companyia benèvola i amiga que, sense deixar de ser misteriosa, és plenament humana.

Una de les realitats més boniques de l'encarnació és que el gran desig/esperança dels homes d'«arribar» a Déu ja ha estat superat, perquè Déu «ha anat a trobar» l'home fent-se com ell i entrant així a l'entranya del seu esperit i a la de la història. Aquesta és la raó més joiosa i consistent de la nostra esperança.

Girona

VI Jornades sobre l'Europa dels anys 90

Jaume Reixach

GIRONA.— Aquest mes de novembre, Girona ha celebrat, per sisena vegada, les Jornades sobre l'Europa dels anys 90. Aquestes jornades —organitzades conjuntament pel Patronat pro Europa, el bisbat i la Universitat— constitueixen un punt de trobada anual de reflexió i anàlisi. El tema és sempre Europa en aquest final de segle: la seva integració econòmica i política. L'acollida d'aquesta iniciativa es podria qualificar d'excel·lent sobretot en l'àmbit universitari, al qual s'adreça preferentment. Però interessa també als professionals d'altres àmbits, com ara l'empresarial, el polític o el de la informació. Les ponències, igual que en edicions anteriors, seran editades posteriorment.

Bòsnia, cruïlla d'Europa

La primera d'elles va tractar sobre les comunicacions i la seva repercussió en la realitat cultural. En va ser el ponent Josep Gifreu, catedràtic de teoria de la Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra. Va moderar el debat, Enric Matarrodona, periodista. El tema de la segona ponència va ser Bòsnia, vista com a cruïlla d'Europa. El ponent, en aquesta ocasió va ser Eric Hauck, periodista del diari *Avui*. Jordi Cañigueral, director de Justícia i Pau de Girona, va actuar de moderador. La tercera va tractar

Els joves també van participar a les Jornades

de la pluralitat lingüística de les nostres societats amb tot el que comporta de riquesa, però també de risc i complexitat. El ponent, en aquesta ocasió, va ser Josep M. Arrigal, director de l'Institut Europeu d'Immersion Lingüística. I va moderar el debat Albat Rossich, catedràtic de Filologia Catalana de la Universitat de Girona. Finalment, el tema de l'última ponència va ser la nova cultura del treball, amb les seves seqüeles d'atur i de distribució alternativa del lleure. No hi ha dubte que estem davant d'un nou model de societat. Així ho va donar a entendre Dominique Méda, professora de l'Institut de Ciències Polítiques de

París, que va ser la ponent d'aquesta última conferència de les Jornades. De moderador en va fer Eduard Rojo, degà dels Estudis de Ciències Jurídiques de la Universitat de Girona. La cloenda de les Jornades va anar a càrrec de Carles A. Gasòliba, secretari general del Patronat Pro Europa. La presentació, en canvi, la va fer Josep M. Nadal, rector de la Universitat de Girona i germà de l'alcalde.

Es tracta, doncs, d'una d'aquelles activitats que evidencien l'esforç de l'Església diocesana (concretament de la delegació episcopal d'Apostolat Seglar) per ser present en el món de la cultura i, en concret, en l'àmbit Universitari.

Presentació del servei de videoteca

c.c.

GIRONA.— A l'aula Sant Martí del Seminari s'ha presentat el servei de videoteca que ha promogut la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social, amb col·laboració amb les d'Ensenyament i de Catequesi. Aquest servei s'adreça, especialment, als professors de Religió dels diferents nivells i als catequistes i responsables d'aquesta feina d'apostolat. Hi van participar els respectius delegats diocesans i una trentena de professors. Després de la presentació per part del delegat d'Ensenyament, mossèn Josep M. Garcia, el de Catequesi, mossèn Ramon Oller va mostrar el material àudio-visual que s'oferirà a la llibreria de catequesi, que funciona en el mateix edifici del Seminari. Malgrat que actualment es disposa de divers material, es va lamentar que són poques les cintes en català, un tema que serà estudiat pels responsables de catequesi de la Tarraconense.

A la segona part, el delegat de MCS, Carles Sánchez, va presentar les primeres 30 pel·lícules que s'han treballat del fons de 300 de què disposa la Delegació. Degudament classificades, amb fitxes de treball estan a disposició dels professors de Religió dels centres del bisbat. Un representant de l'equip CINETIC de Girona que col·labora en aquesta tasca va explicar les possibilitats d'aquest material i els projectes immediats, que s'han concretat en una sessió el divendres 1 de desembre i una altra després de Nadal a l'entorn del centenari del cinema.

OBRA NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

L'Obra de Ntra. Sra. de Fàtima és una Fundació de caràcter benèfic-social, que porta a terme projectes amb l'objectiu de fomentar una major qualitat de vida humana.

Vostè ens podria ajudar col·laborant en alguna de les necessitats que tenim, com són entre altres:

LLAR D'ÀVIES

- Ens fan falta quatre llits** de clínica per a les àvies que necessiten especial atenció. Cost de cada llit..... 106.000 Ptes.
- Dotze caminadors** graduables, fixos. Preu per unitat..... 10.000 Ptes.
- Sis bastons d'alumini**, pòm anatòmic dreta i esquerra. Preu per unitat..... 2.500 Ptes.

LLAR INFANTIL

- Acondicionament de la cambra de bressols**, on reben atenció els més petits..... 650.000 Ptes.
- Arranjament de la cambra de bugaderia** per millorar les condicions de treball..... 140.000 Ptes.
- Cost d'un conjunt de roba i calçat** per a cada un dels vint nens que ja van a l'escola, que inclou bata, jersei, anorac i sabates per a esports..... 7.000 Ptes.

Si desitja col·laborar en una d'aquestes necessitats pot fer-ho a:

Secretaria de l'Obra, Rbla. Catalunya, 92, 5è., desp. 18. 08008 Barcelona. Tel. (93) 215 15 93

Casal de Ntra. Sra. de Fàtima, Sant Isidre, 44. 08370 Calella de la Costa. Tel. (93) 766 20 21

Llar Infantil Ntra. Sra. de Fàtima, Santuari, 94. 08032 Barcelona. Tel. (93) 357 56 48

O bé, al compte corrent de l'Obra de Fàtima a "la Caixa" núm. 2100-0022-10-020056450

«Música i Evangeli», conferència-sopar de la Pastoral Universitària

«T'ho prego, avui entra en el meu cor»

LLEIDA— La Delegació de Pastoral Universitària va organitzar la conferència-sopar habitual però amb una modalitat diferent de les altres ocasions: aquesta vegada va ser un recital de cançons, acompanyades d'unes poques paraules d'explicació del sentit de cadascuna i de quina vivència eren testimoni. L'acte va tenir lloc al Col·legi major Sant Antoni de Pàdua dels PP. Franciscans.

Jaume Montaña

El conferenciant, en aquest cas l'artista, va ser Mn. Xavier Morlans, cantautor, professor de Teologia Fonamental de la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de la Taula de la Primera Ponència del Concili Tarraconense. Per provocar un impacte de primera evangelització, que és la pretesa de Mn. Xavier, amb el desig d'arribar als joves i estar proper a ells, es va servir de la guitarra i de les partitures.

Amb la seva actuació a Lleida davant un nombrós grup d'estudiants universitaris, Mn. Morlans va demostrar com fer una primera evangelització a través de les cançons, sense necessitat de grans

discursos, com una resposta a les inquietuds del Concili Tarraconense d'anunciar el Crist als allunyats de la fe.

Les seves cançons tenen força i valor vivencial, perquè no són el resultat de pensaments o d'una reflexió intel·lectual freda, són, com diu ell mateix: «fruit de vivències en les quals jo he sentit aquest missatge fonamental que Déu t'estima, que les ferides que he rebut, les ferides interiors i el pecat estructural, són el que m'impideix experimentar aquest amor de Déu i que Jesucrist a la Creu i Ressuscitat és el qui em salva de tot això».

«Música i Evangeli» era el títol de la conferència-sopar. Segons Mn. Morlans aquesta modalitat

Les cançons de X. Morlans i de L. Alfredo no són resultat d'una reflexió freda sinó d'una vivència profunda de l'amor de Déu

de predicació està en la línia de les grans predicacions d'un Sant Antoni de Pàdua, Sant Francesc Xavier, Sant Antoni M. Claret, perquè el que «importa no és la quantitat d'informació (això ve després amb la catequesi), sinó fer arribar el missatge fonamental, simple, però no simplista, de què Jesús et salva a tu, el que m'estàs escoltant». És el que tècnicament es diu *Kerigma*. Avesats a donar per suposat que la

gent està convertida, ens cal recuperar la memòria i la praxi de com es fa per cridar a la primera conversió».

Un repertori d'alliberament

Van ser dotze les cançons que va cantar Mn. Xavier Morlans per delícia dels assistents i les va triar en funció del *Kerigma*. Algunes eren pròpies d'ell, d'altres

adaptacions d'autors anglesos, francesos i castellans, com *El Jesús de les ferides* amb la pregària *T'ho prego, avui entra en el meu cor*, que té la lletra d'un soldat de la II Guerra Mundial i la música, d'un capellà anglicà.

Hiroshima, Tianan-men, el sentiment d'impotència i de tristesa, el d'alliberament, la pregària, la trobada amb el Crist i la confiança en Maria són constants en les seves cançons. El recital va finalitzar cantant tots, mans a les mans i movent el cos, seguint la cançó de la Solidaritat de Luís Alfredo, amb un esclat de llums com a expressió de la joia de la trobada amb el Crist Ressuscitat i com a signe de compromís de la vida cristiana.

Acabat el recital, el bisbe de Lleida, Ramon Malla, que va assistir a tota la sessió, va agrair i felicitar a Mn. Xavier. Es va completar l'acte amb un sopar de pa amb tomata i pernil, compartint taula i festa amb els joves que havien assistit al recital. Finalment, un jove, en nom de la Coordinadora de la Pastoral Universitària de Lleida-Solsona-Urgell, va presentar el Servei d'Assistència i Formació Religiosa (SAFOR) de la Universitat de Lleida, ubicat a la tercera planta de l'edifici del Rectorat, i que té el seu horari d'atenció els dimarts de 12h a 14h i els dijous de 18h a 20h.

Ha mort la Gna. Maria Jesús Aranaz Alvarez

J.M.

LLEIDA— Amb una entrega i fidelitat total, tal i com havia estat la seva vida de consagració a Déu com a religiosa missionera de Nostra Senyora del Pilar, la Gna. Maria Jesús Aranaz Alvarez va morir recentment a la Casa Sacerdotal de Lleida, la seva llar durant més de 30 anys. Una setmana abans, havia rebut la Unció dels Malalts i la Comunió de mans del bisbe Ramon Malla.

Aquesta religiosa, coneguda com «la mare» va ser una dona d'acció i de contemplació i, sense estar mai en la primera línia de l'evangelització, va ser un agent de pastoral de primer ordre amb la seva pregària i consagració religiosa, per les seves tasques domèstiques i per fer digna la vida i la convivència dels sacerdots.

Les exèquies es van celebrar a la parròquia de Sant Llorenç i van ser presidides pel bisbe de Lleida, Ramon Malla.

TARRAGONA

L'arquebisbe Torrella ha tornat a casa

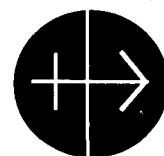
C.C.

TARRAGONA— El diumenge 26 de novembre a la tarda, l'arquebisbe Ramon Torrella va tornar a Tarragona, després d'haver estat donat d'alta de la Policlínica Gemelli on havia estat ingressat des del passat 13 de novembre. El Dr. Torrella, abans de reprendre la seva activitat normal, haurà de fer un breu període de repòs.

Homenatge a Mossèn Rafel Culleré

Lluís Noguera Pastor

ALBI— El diumenge 12 de novembre la vila d'Albi va fer un homenatge a Mn. Rafel Culleré, que ha regit la parròquia durant 35 anys. Aquesta data és important, perquè era el dia que Mn. Culleré complia 75 anys. Durant la missa, el cor parroquial va interpretar nombroses peces que, al llarg dels anys, Mn. Rafel havia ensenyat. I va destacar el cant de la missa, del qual Mn. Culleré és compositor i autor. Per la seva banda, el batlle de la població li va fer ofrena d'una placa commemorativa. Mn. Rafel durant 25 anys també va regir la parròquia del Vilosell.

Ajuda a l'església necessitada

AJUDA PER A BÒSNIA I CROÀCIA

L'Associació internacional Ajuda a l'Església Necessitada, informa a tots els seus benefactors, simpatitzants i a totes les persones que: d'acord amb Càritas croata, ens trobem en condicions d'acceptar donatius per tal d'ajudar a totes aquelles persones tan necessitades.

Poden enviar el seu donatiu per gir postal a les nostres oficines:

Ajuda a l'Església Necessitada
Luis Antúnez, 24, 2n. 2a.

08006 Barcelona. Tel. 237 37 63.

o bé si ho prefereixen fent el seu ingrés al
c/c. 0049-1260-211-002731-2

Banc Central Hispano

Via Augusta, 6

08006 Barcelona.

Urgell

El pensament social de l'Església a estudi

BALAGUER.— Els preveres Joan Bada i Antoni M. Oriol van dirigir una jornada de formació social, organitzada per Càritas Diocesana. Les ponències van centrar-se en la història moderna del moviment social i el pensament de l'Església dels segles XIX i XX. Hi van assistir 40 persones, la majoria vinculades a Càritas.

Antoni Mirabet

El professor Joan Bada va presentar un resúm de la història social moderna des de la independència dels Estats Units

(1776-1783) fins al secularisme modern. Va explicar que el principi «el poder no ve de Déu, sinó de l'home» va significar un gir en l'ordre social. Naixia un nou ordre marcat per la «llibertat,

igualtat i fraternitat» i la cultura del racionalisme i de la intolerància. En el camp social és definida la infal·libilitat del Papa i el seu magisteri abasta temes diversos. El ponent va esmentar el canvi de l'economia agrària a la industrial, el marxisme i el liberalisme econòmic. Els capellans obrers de França són una mostra d'una resposta des de l'àmbit eclesial. El ponent va acabar amb la descripció de la crisi actual, marcada interiorment pel retorn al «juridicisme per damunt de la comunitat eclesial» i exteriorment pel secularisme.

El professor Antoni M. Oriol va fer una selecció exhaustiva i una presentació dels documents de l'Església que van marcar el ritme del seu pensament social, des de la *Rerum Novarum* (1891) de Lleó XIII, fins a l'*Evangelium vitae* (1995) de Joan Pau II. No va oblidar la clarividència de Pius XII, ni la sensibilitat i influència social de Joan XXIII i, finalment, va glossar els documents de Pau VI i Joan Pau II.

Joan Bada, acompanyat del bisbe Joan i dels responsables de Càritas

Lleida

Homenatge a la germana Montserrat Cabasés

Jaume Montaña

ALCARRÀS.— La parròquia d'aquesta població va retre homenatge a la germana Montserrat Cabasés i Canadell, Francisca Missionera de Maria, pels 25 anys dels 38 que porta de vida religiosa a missions. En concret, ha estat per terres africanes al Senegal, Burkina Fasso i Mauritània. El seu poble natal, Alcarràs, va voler donar-li les gràcies, manifestar-li admiració i posar-se al seu costat pel seu lliurament generós a la vida religiosa i missionera. Ara ja ha retornat de nou a l'Àfrica.

La missa d'homenatge va ser presidida pel rector de la parròquia, Mn. Josep Moré i concelebraren Mn. Antoni Guardia, delegat diocesà de les Obres Missionals Pontificies, i Mn. Marcel·lí Ubach, rector emèrit. També van assistir-hi les autoritats locals, els familiars de la germana i molts veïns. Se li va donar una placa commemorativa, un ram de flors, una fotografia del poble en festes i una maleta.

ELS ORÍGENS

DEL MISTERI DE NADAL,

EL PATRIMONI ETNOGRÀFIC

DE LES TRADICIONS

I ELS COSTUMS,

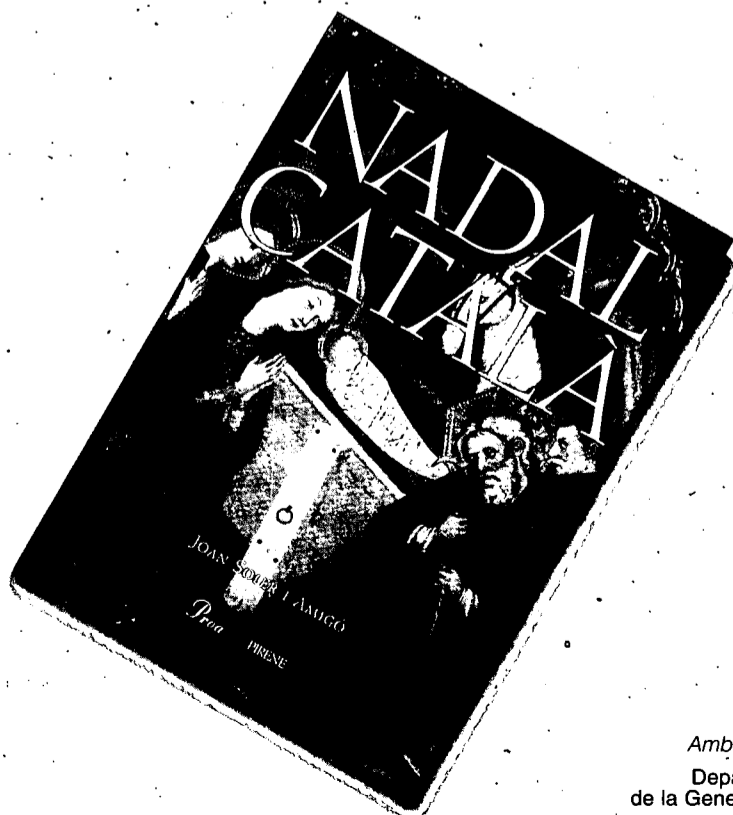
LES CREENCES I ELS RITUALS

QUE CONSTITUEIXEN

EL NADAL CATALÀ.

UNA OBRA DE
JOAN SOLER I AMIGÓ

NADAL CATALÀ

Proa

PIRENE

Amb la col·laboració del
Departament de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

Entrevista al missioner Javier Obón

Tortosa

«El catequista ha de ser líder davant la comunitat»

TORTOSA.— Els missioners també tenen vacances, períodes de descans en els quals tornen als seus països d'origen. Javier Obón, abans delegat de Missions a Tortosa, se'n va anar a Ayacucho (Perú) i en aquesta ciutat va formar una comunitat evangelitzadora amb d'altres nadius i estrangers. Els qui coneixem bé al bisbe Lluís Martínez i Sistach sabem que somia amb tenir un equip «diocesà tortosí» destacat en terra de missions, format per sacerdots, laics i religiosos i religioses. Aquest és un projecte que, en aquests moments, s'està estudiant a la delegació de Missions de Tortosa. Mn. Javier vol sensibilitzar en aquest sentit i per això explica la seva experiència.

J. Blanc i Bahima

—Ayacucho, situat a la serra peruana a una altitud de 2.700 metres, és tres vegades més gran que la diòcesi de Tortosa. —explica aquest missioner—. Té una població de 500.000 habitants organitzats en seixanta parròquies amb els seus annexes. Serveixen a aquest complex pastoral quinze sacerdots nadius i tres missioners estrangers.

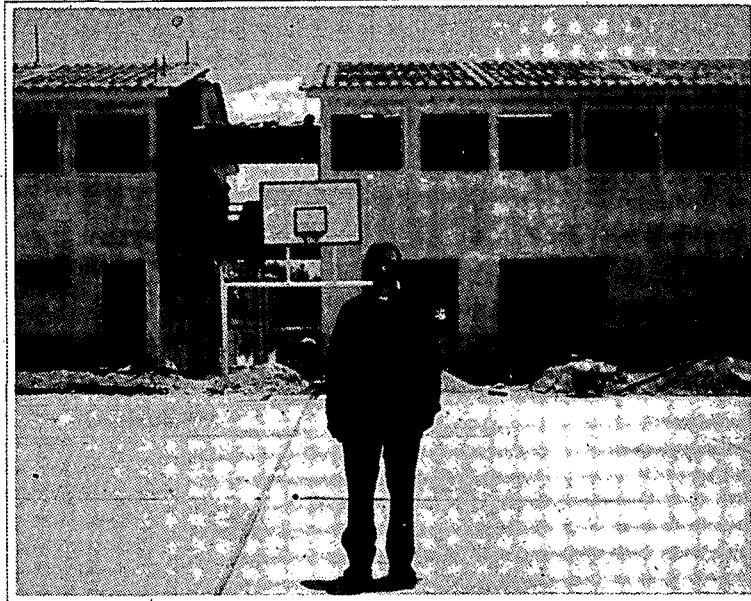
—*Sendero Luminoso* ha estat un impediment en la teva actuació evangelitzadora?

—Quan vaig arribar l'any 1993, la pacificació s'estava consolidant. Només una vegada vaig haver

d'experimentar l'anomenat «aturada armada» amb la consegüent paralització. No ha passat res que entorpeixi la nostra actuació evangelitzadora.

—El vostre objectiu prioritari és la formació de catequistes laics. Com funciona l'evangelització en aquest sector?

—Quan vaig contactar amb la realitat d'aquestes ruralies que estaven molt mancades de sacerdots, em vaig marcar amb urgència la formació de catequistes laics. El seu perfil: animadors de la comunitat cristiana i dots naturals de lideratge. Cada any fem un curset per duplicat que després es revisa mensualment.

Mn. Obón vora una casa de formació d'usos múltiples

—Com canalitzeu la tendència ancestral al ritualisme de Sud-amèrica?

—En el nostre àmbit no es donen aquestes cerimònies rituals. Malgrat tot, cal dir que la gent és força supersticiosa...

—¿Quin és el perfil del seglar delegat de la paraula?

—Ha de ser una persona de caràcter que tingui ascendent de líder davant la comunitat. Amb una sòlida formació teològica i l'ànima de pregària. Ha de ser un home exemplar per a tothom. Cada any confi-

gurem la Guia de la Celebració de la Paraula i així cada diumenge i festius es facilita la celebració.

—Sé que vols posar en la maleta de retorn una promesa de dòlars

per complir els seus plans. I ha pensat en la comunitat valenciana i en la catalana.

—En les dues Generalitats m'han dit que tot es canalitza a través de les Organitzacions No Governamentals (ONGs). Així que des d'aquí hauríeu d'espavillar-vos i organitzar i trametre tot el que calgui per poder desenvolupar nous projectes.

—Per acabar, què diries al lector de *Catalunya Cristiana*?

—Que se senti orgullós de ser cristià, sense complexos, conscient que és portador de tot el que és millor. Allí així ho experimenten els joves cristians. I que sigui molt solidari amb aquells països, per exemple, molta joventut ens ajuda sobretot durant l'època de vacances. Recordo una frase molt significativa d'un universitari: «La realitat (que veig) cou els ulls».

Inici del III Curs de l'Institut de Teologia

J.B.B.

TORTOSA.— A l'edifici del Seminari diocesà es va iniciar el tercer any de vida acadèmica de l'Institut de Teologia per a laics amb dues novetats: que s'ha estès la programació a un tercer curs, la qual cosa vol dir que s'impartiran més coneixements que facilitaràn l'homologació (de cara a obtenir el diplomà) amb els altres Instituts catalans de Teologia i la incorporació de tres nous professors per les assignatures d'Història de l'Església, Dret Canònic i Antropologia.

La matrícula del primer curs ha baixat si bé els

responsables diuen que el nombre de setze alumnes comença a ser ideal i no com en els dos anys anteriors. Ara, el nombre d'inscrits passa de vuitanta.

Les motivacions dels alumnes per estudiar en aquesta institució, entre d'altres, són: conveniència d'aconseguir el certificat per l'ensenyament de Religió (D.E.I.); complir millor la vocació cristiana de catequista o com a membre dels Consells eclesials o com a soci de diverses entitats d'Església.

La Fundació Manyà paga la major part de les despeses de l'Institut i, per tant, continua sent la seva organització mecenes.

TARRAGONA

200 anys de la primera pedra de la parròquia de Vilallonga del Camp

J.B.

VILALLONGADELCAMP.— Els fidels de la parròquia d'aquesta localitat van participar intensament en els actes celebrats per commemorar els 200 anys de la

col·locació de la primera pedra del temple dedicat a Sant Martí. Abans de l'eucaristia es va descobrir una placa commemorativa a la façana de l'església. La Coral Espinavessa, de Valls, va acompanyar la missa i al final va ofe-

rir un concert a tots els assistents.

D'altra banda, l'Agrupació Cultural de Vilallonga del Camp va muntar una exposició que recollia estris, quadres i llibres corresponents al segle XVIII.

Tarragona

Consagració de l'església de Sant Andreu

Joan Boronat

LA SELVA DEL CAMP.— L'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, va consagrar l'església parroquial de Sant Andreu, coincidint amb els 400 anys de la construcció del temple i la finalització de les obres de restauració.

Aquesta parròquia és de l'època renaixentista i, seguint el ritual que marca la litúrgia de la consagració dels temples, es van col·locar les relíquies de Sant Prim (soldat màrtir romà) sota l'altar major, les quals han estat custodiades en aquest temple des del segle XVII. Van concelebrar l'eucaristia amb l'arquebisbe de Tarragona, el rector, Mn. Eugeni Ferré, i onze sacerdots més, tres d'ells fills del poble. També hi van assistir les autoritats locals i els responsables de Foment de l'Art Religios Selvatà, entitat que ha recollit diners per fer possible la restauració que ha costat uns 22 milions de pessetes.

Lauda sepulcral amb el nom de Santa Tecla c.c.

TARRAGONA.— A les excavacions dels terrenys destinats al centre comercial d'Eroski ha aparegut una lauda sepulcral, de principis del segle VI, amb el nom de Santa Tecla. Si bé encara està en estudi, segons Rodolfo Cortès, director del servei d'arqueologia de la Universitat Rovira i Virgili, la lauda confirma la presència de la devoció a la santa patrona a la Tarragona cristiana d'aquell temps.

Barcelona

L'arquebisbat renova la cúpula de la cúria

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles ha fet dos importants nomenaments a la cúria diocesana de Barcelona en les persones del bisbe auxiliar per la demarcació del Barcelonès Nord i del Maresme, Joan Carrera i Planas, com a coordinador dels organismes de la cúria diocesana i del jesuïta Enric Puig i Jofra com a nou secretari general de l'arquebisbat, en substitució de Mn. Josep Ramon Pérez.

C.C.

Aquest dos nomenaments tenen en comú que recauen en dues persones molt vinculades a la societat civil catalana i es caracteritzen pel seu tarannà dialogant, conciliador, d'apertura i de compromís social. Això evidencia uns certs canvis en el rumb de l'arxidiòcesi, des que fa cinc anys el cardenal Carles en prengué possessió com a arquebisbe, i un aprofundiment en les línies que han marcat l'actuació pastoral de la macrodiòcesi: l'evangelització i el compromís amb els sectors més marginals de la societat actual.

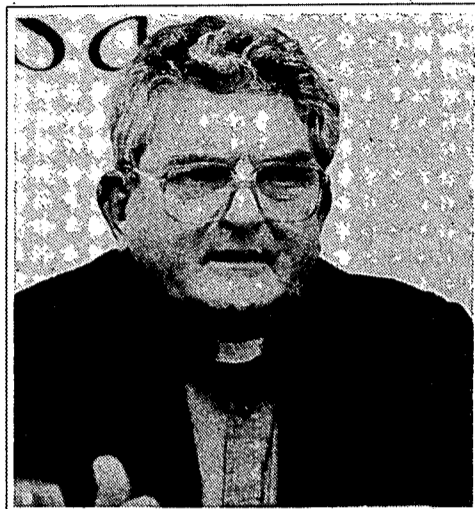
Un bisbe dialogant

El bisbe Joan Carrera i Planas va néixer el 1930 i va ser ordenat sacerdot el 1954. Des del principi va exercir la seva tasca en parròquies obreres a l'Hospitalet, la Barceloneta i

Badalona. Va ser consiliari dels moviments d'Acció Catòlica Obrera i vicari episcopal d'ambients obrers. Va participar en la creació i direcció de l'Editorial Nova Terra, del grup Cristià de Promoció i Defensa dels drets Humans i d'una cooperativa d'habitatges a Llefià. També va participar activament per la democràcia en els anys 60 i 70 i va estar vinculat a Unió Democràtica. Conegut pel seu tarannà dialogant i obert als mitjans de comunicació, hi col·labora regularment i en especial a *Catalunya Cristiana*, en la qual va participar des dels seus inicis.

Un jesuïta dinamitzador de la joventut

Nascut a Barcelona el 1945, Enric Puig i Jofra és mestre, llicenciat en Filosofia i Lletres (pedagogia) i diplomant en animació socio-cultural. En l'actualitat és el rector de l'Escola Tècnica-professional del Clot i desenvolupa la seva tasca pastoral a la Comunitat Cristiana de sant Pere Claver. L'any 1980, com a conseqüència del seu interès i coneixement del món dels joves, va ser nomenat director general de Joventut de la Generalitat i màxim responsable de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. I va ocupar aquests càrrecs durant nou anys, fins que l'any 1989 va assumir la presidència de la Comissió Catalana del Vè Centenari del Naixement de Sant Ignasi. Relacionat amb el món de l'educació en el lleure, ha estat fundador i primer director de l'Escola de l'Esplai de Barcelona,

Joan Carrera i Planas

Enric Puig i Jofra

president del Servei Colònies de Vacances d'aquesta ciutat i de la Coordinadora Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, i secretari de la Federació de Escuelas de Educadores en el Tiempo Libre Cristianas.

Col·locació de la primera pedra de la nova parròquia de Sant Pau

C.C.

TERRASSA.— L'església de Sant Pau d'aquesta ciutat va ser constituïda canònicament el 31 de juliol de 1993 i fa poc s'ha col·locat la primera pedra del nou temple. El 1972 el rector de Sant Pere, Mn. Francesc Martínez i Monfort, lloga els locals del c. de l'Historiador Cardús, 66 per atendre millor les persones de la zona. L'ajuden un grup de joves religiosos de la Congregació de la Passió (passionistes). Amb el temps, aquesta congregació obre una comunitat que treballa pastoralment a la zona fins al 1981, en què durant 10 anys la comunitat cristiana va creixent.

El 1991 l'actual rector, Mn. Marcelino Ortega González, també passionista, té l'objectiu d'organitzar la futura parròquia de Sant Pau. La prioritat és construir el nou temple, encara que els mitjans econòmics siguin escassos. Els fidels responen amb generositat. Si algú està interessat a realitzar una aportació econòmica pot fer-ho a través de la Caixa de Terrassa 2074-0051-6-5-2021871682.

Solsona

Josep M. Pont coordinarà la tasca informativa dels bisbats catalans

C.C.

BARCELONA.— Els bisbes de les diòcesis catalanes han nomenat Mn. Josep M. Pont i Coma nou director del Secretariat Interdiocesà dels Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS) i del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya (GIEC). Josep M. Pont, periodista i capellà que dirigeix actualment el programa religiós a TV3 *Signes dels Temps*, va ser durant 10 anys el cap de la delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona. Segons el nou director del SIMCOS i del GIEC es tracta que hi hagi transparència cap als mitjans de comunicació per part de l'Església. I també és important per ell «una permeabilitat cap a dins, és a dir, el que diuen els mitjans de comunicació sobre nosaltres que ens arribi i ens afecti».

Josep M. Pont substitueix en el càrrec a Joan Pujol que ha passat a ser rector de la Massana al bisbat d'Urgell.

Josep M. Pont davant de TV3

La pietat popular sempre torna

Lluís Badia i Torras

SOLSONA.— La festivitat de la Immaculada Concepció té una gran tradició al bisbat solsoní com arreu de Catalunya, ja que es viu una gran devoció per algunes de les Maredeus que es troben en aquesta contrada. Amb motiu de la festivitat del 8 de desembre presento tres exemples de veneració a tres Maredeus pròpies a la diòcesi de Solsona: la de Tordera, la de Coaner i la de Queralt.

La Tordera és un petit poble segarrenc, del qual es va editar un llibret l'any 1989 per explicar la vida i la història d'un indret on sols resideixen dues famílies. Però l'escassetat de població no impideix que s'apleguin nombroses persones per venerar la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, perquè l'antiga talla romànica va ser destruïda l'estiu de 1936. Dues afligides i valentes devotes torderenques van recollir els trossos que es guarden al Museu Comarcal de Cervera com a testimoni de la devoció de segles i del mal que van fer aquells temps de follia iconoclasta.

D'altra banda, al Santuari de la Mare de Déu de Coaner no hi viu ningú: custòdia la imatge l'església de Valls de Torruella, si bé en dies de festa és tornada de bell nou a l'església del Santuari. Durant l'any, es realitzen diverses activitats (caminades populars i arrossades entre d'altres) per poder reparar els desperfectes i mantenir en bones condicions aquest Santuari de la ribera del Cardener. Els camins per arribar-hi són costeruts i els boscos cremats tornen a reverdir, a poc a poc. Sembla que als devots de Maria no els espanten els sacrificis.

El darrer recorregut per alguns dels més venerats santuaris solsonins és el de Queralt. El seminarista màrtir, Josep M. Tuyet, en el seu virolai a aquesta Verge va escriure: «Ave, Maria, gentil Sobirana d'aquest aspre cim, manteni sempre la fe berguedana a recer de Queralt». En l'actualitat, ja es poden comprovar les millores que s'hi han fet, després de la caiguda d'aquell llamp primaveral que va causar diverses destrosses, i els fidels continuen aportant-hi donacions per refer el que encara falta.

Josep Asunción i Gemma Guasch, pintors cristians:

Veus joves

«L'Església ha de buscar noves formes de comunicar Déu al món»

Glòria Carrizosa

Josep Asunción i Gemma Guasch, un matrimoni de joves pintors que van coordinar l'apartat d'arts plàstiques del darrer Multifestival David, exposaran algunes de les seves obres més significatives en el cor de l'església de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona, del 15 al 22 de desembre.

Aquesta exposició que s'engloba dins el programa d'activitats del Projecte David, serà inaugurada pel cardenal-arquebisbe Ricard M. Carles, i comptarà amb la intervenció del clarinetista Oriol Romaní.

Asunción i Guasch es defineixen com dos pintors contemporanis que transmeten l'experiència quotidiana de Déu en el llenç. Els seus quadres tenen una profunda dimensió espiritual, però són conscients que molta gent no els entén, perquè estan més acostumats a l'art figuratiu. Per això demanen que les persones que visitin l'exposició deixin de banda els prejudicis, se situïn davant el quadre en silenci, en una actitud de contemplació que els ajudi a descobrir les emocions i els sentiments que experimenten davant d'aquells colors i formes diverses.

—Quins són els motius que us van impulsar a organitzar l'exposició?

—Josep: Tots dos som llicenciats en Belles Arts i des de fa vuit anys hem exposat les nostres obres per tot Catalunya i també a Itàlia. Durant uns anys vam col·laborar amb el Centre Magníficat de la comunitat Emmanuel, a París, que organitza sessions d'estiu a Paray le Monial, molt similars al Multifestival David. L'estiu passat vam coordinar l'apartat d'arts plàstiques del David. Vam ajudar a despertar la creativitat de la gent jove

estimulant-la des d'uns tallers de plàstica pels quals van passar centenars de joves obtenint resultats molt interessants.

Vàrem fer l'edició d'una carpeta de xil·lografies amb la participació de tres artistes cristians més, que estarà exposada aquests dies a Sant Ramon de Penyafort (la seva venda és per a sostenir econòmicament els projectes del David).

Els germans Maristes ens van donar l'oportunitat de mostrar les nostres obres dins el monestir de les Avellanés. Ens van permetre treure la iconografia pròpia de l'església i col·locar pintura i escultura contemporània allà on volíem. Els assistents —hi van passar unes dues mil persones— van poder pregar davant d'imatges d'art actual.

La capacitat expressiva de la nostra obra,

que neix d'una experiència viva, va augmentar molt per les possibilitats que ofería aquell espai, un temple gòtic que convidava al silenci i la celebració. Arran d'aquella experiència que va funcionar molt bé vam pensar que podríem fer alguna cosa semblant a Barcelona.

—Com definiríeu la vostra pintura?

—Gemma: Nosaltres transmetem en el llenç l'experiència quotidiana que tenim de Déu, per això els nostres quadres tenen una dimensió espiritual, perquè és allò que vivim.

Josep: En les nostres pintures no reconeixem un Crist amb els claus que li travessen els peus i les mans, però en canvi tenen la mateixa càrrega espiritual del Crist figuratiu.

La gent escolta una fuga de Bach i no es planteja el que descriu, ni s'enfada perquè no té lletra, es deixa portar pel moviment i les formes musicals, s'amara de la bellesa d'aquella composició que els fa despertar noves emocions. En la pintura passa la ma-

unes pautes perquè en facin una lectura. El dia de la inauguració farem una petita conferència-presentació en la qual farem referència a les experiències d'on neixen les obres exposades.

—Josep: Quan volem explicar la raó espiritual de l'art ens referim a les quatre potències de Déu, que és tot poder, tot coneixement, tot amor i tota bellesa. Així com la teologia ens apropa a la saviesa de Déu, els sacraments i la pregària la seva força la caritat el seu cor, l'art ens apropa la seva bellesa, i la clau que ens fa entrar en aquesta bellesa és la contemplació, la mirada neta i humil, que fa poques preguntes i es meravella de l'altre.

—Quines són algunes de les experiències que heu tingut i que han marcat la vostra obra?

—Josep: Al 1992, a partir d'una experiència de pregària en el sagrament de la reconciliació en la qual em vaig saber salvat, reconciliat amb Déu, el meu Pare, amb

qui podia relacionar-me, es va obrir la porta a tot un seguit de fets i vivències extraordinàries. Una d'elles, molt important va ser veure quan passava la gràcia de Déu a través dels meus quadres, i era quan parlaven del misteri pasqual, en especial la passió de Crist. En la seva passió i mort podem veure el compliment d'un desig profund, el de donar la vida pels seus amics, i en l'angoixa i el dolor físic i físic de Jesús podem veure una part, més que una tragè-

dia. Jo pinto sobre tot això, i ho faig des de l'abstracció. Els colors es desplacen per la superfície del quadre com cascades d'aigua, torrents de gràcia que dona vida, salut, salvació. El cromatisme emprat és el del barroc espanyol, el místic, el de Zurbarán o Sánchez Cotán, malgrat la manera és molt expressivista. Blancs, terres, grocs i vermells creen una densitat pictòrica important. Són quadres que demanen estar en un espai ampli per l'energia que contenen.

—Gemma: La meua pintura neix de l'experiència diària en el contacte amb la vida divina. Durant un temps pintava cercles de color damunt de suports de grans dimensions, eren imatges de la misericòrdia de Déu, del seu amor i sorgien de l'adoració i la contemplació. Vaig trobar una nova iconografia pel Sagrat Cor, en un llenguatge més

actual sense perdre capacitat espiritual comunicativa. En aquests moments treballo el tema de les relacions interpersonals en l'Esperit. Estic descobrint d'una manera nova la comunitat, com Déu et beneeix a través de l'altre, s'encarna en un cos comunitari, format per germans i amics reals, propers. Alguna de les peces de l'exposició parlaran de tot això, una sèrie de quadres que anomeno ara —altar en llatí— perquè cada amic, germà membre d'aquest cos, és un altar per a mi, és presència de Déu i font de revelació a la meua vida. La plàstica de la meua obra és molt vital, alhora que poètica, faig intervenir molt el color i el traç en l'espai incorporant elements simbòlics o formals. Hom creu que el cel, l'univers invisible, creació de Déu, és homogeni, silenciós, uniforme... i jo n'estic segura que no, que hi ha una plasticitat —com aquí, en l'univers visible— que hi ha varietat, diversitat, color, llum, forma, música... és la creació d'aquest Déu artista. Jo vull apropar aquest cel a la terra, a l'espectador per engendrar llum i esperança.

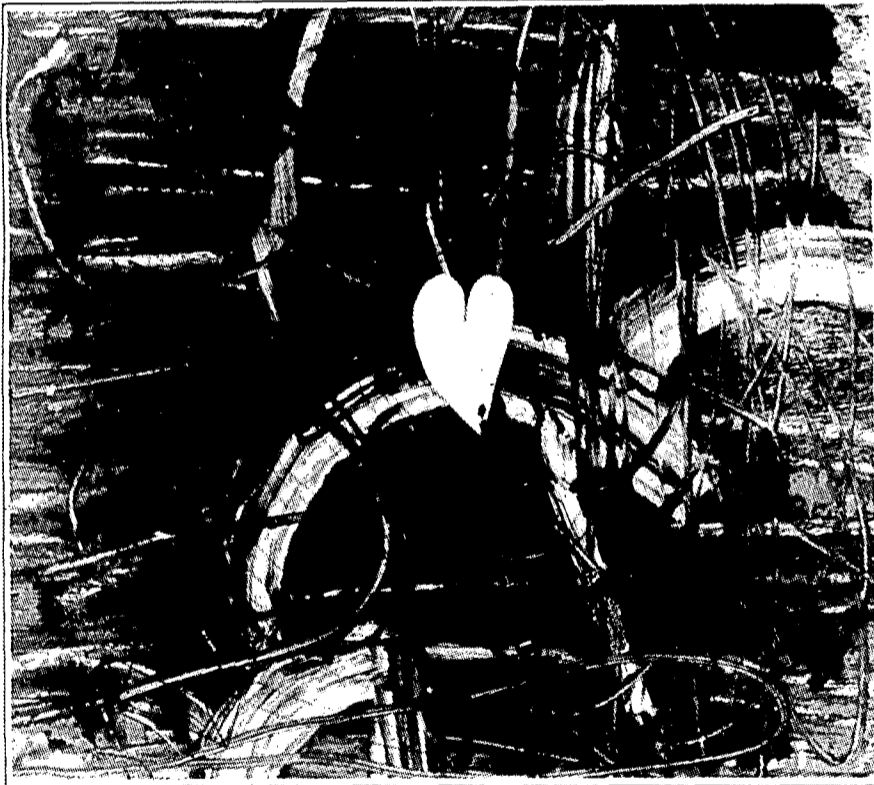
—Teniu un projecte entre mans, heu fundat l'associació CREART. En què consisteix?

—Josep: CREART és una associació que té com a objectiu la recerca i la creació, té un esperit d'investigació, d'exploració, en els àmbits de l'art i el pensament. Nosaltres formem part d'una comunitat que aplega una cinquantena de persones, quasi tots joves, a Santa Maria de Sants, Barcelona. Dins aquesta comunitat hi ha també músics, poetes i arquitectes, i la creativitat és un dels plats forts del nostre menú: escriure o compondre cançons són dues maneres de fer sortir la gràcia que Déu ens dona, perquè els altres comparteixin l'aliment que rebem. En aquest moment tenim un espai idoni per desenvolupar aquesta tasca creativa, una masia del segle XVII, Can Colomer, al centre de Santa Perpètua de Mogoda, on hi tenim els tallers i podem organitzar trobades amb la resta de la comunitat.

—¿Penseu que es pot dur a terme la «Nova Evangelització» mitjançant noves formes d'expressió en l'art?

—Gemma: És evident que l'Església ha de trobar noves maneres de comunicar Déu al món. Caminem cap al 2000, i les societats avancen, nosaltres no podem emprar llenguatges que no corresponen, que no arriben, hem de trobar el canal, i això també afecta els de dintre: evangelitzar els evangelitzats, ajudar a «néixer de nou», que la gent experimenti la presència de Déu. El que no hem de fer és quedar-nos amb una ment tancada, sinó acceptar noves formes d'expressar el contingut.

Us anunciem que el Multifestival David 96 es farà de nou al monestir de les Avellanés (Lleida) del 4 al 16 de juliol. Per a més informació, podeu trucar a Francesc Figueras (tel. 412 24 24).

Josep Asunción. Monotip

teixa cosa; no ens hem de situar davant del quadre intentant reconèixer alguna cosa.

Gemma: Molta gent s'apropa al quadre per llegir el títol i després se'n va. L'espectador ha de saber col·locar-se davant de la pintura i veure quines emocions li provoca. L'ha de contemplar, no analitzar, com quan va a la muntanya i gaudeix de la bellesa del paisatge.

—Us preocupa que la gent no entengui el que voleu expressar?

—Gemma: La nostra societat té un nivell molt precari pel que fa a la comprensió de la pintura. Ara comença a assimilar el postimpressionisme del segle XIX, i la nostra obra camina cap al segle XXI, hi ha un desfament de cent anys. Nosaltres fem un treball d'investigació, de recerca, en un discurs contemporani. De totes maneres donarem

Avisos i comunicats

BARCELONA

ràdio estel
FM 106.6
FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA
Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **ACADÈMIA CATÒLICA DE SABADELL.**— Festes de la Puríssima Concepció (Patrona de l'Acadèmia): Divendres, **8 de desembre**, a les 12 del migdia, Missa Solemne a l'església parroquial de la Puríssima. A les 6 de la tarda, Concert a càrrec de la Coral Sol Ixent, de l'Acadèmia, amb interpretacions del *Llibre vermell de Montserrat*. Dilluns, **11 de desembre**, a l'església parroquial de Sant Feliu, a

dos quarts de nou del vespre, Missa en sufragi dels socis difunts. Divendres, **15 de desembre**, a la Sala d'Actes de l'Acadèmia Cafè-Tertúlia sobre el tema *100 anys de cinema*, a càrrec de Pere Cornellas, president del Cine Club de Sabadell.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA - Fundació Lluís Espinal.**— Presentació del llibre de Jaume Comellas *Aquí hi ha gana! Debat sobre la marginació social a Barcelona*, a càrrec dels professors: J. Lanao, s.j.; P. Mer-

cadé (promotora de la Campanya), F. Roca (Dir. de *Nous horitzons*), i Manuel Vázquez Montalbán. L'acte tindrà lloc a Roger de Llúria, 13, a les 19.30hs., el dia **11 de desembre**.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS** (c/ Carolines, 10).— Taula rodona sobre el tema *Experiència dels Anys: créixer i fer-se present en l'edat madura*. Hi intervindran la Sra. Maria Martinell, el Sr. Horacio Saenz Guerrero i el Sr. Lluís Antoni Sobrero. L'acte tindrà lloc a la Sala d'Actes de la Fundació el **12 de desembre** a les 19.30 h.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL - Cristianisme i Cultura** (c. Rivadeneyra, 3 bs. - 08002 Barcelona. Tel. (93) 412 33 31).— Dimarts, **12 de desembre**, a les 8 del vespre a la sala del CCU, c/ Villarroel 81, conferència sobre *Don Giovanni*, de W. A. Mozart, a càrrec de Jaume Radigales, crític musical. El **15 de desembre**, a les 8 de la tarda, a la Sala Joan XXIII de la Institució Cultural del CIC, Via Augusta 205, entrada per Vallmajor 12, conferència organitzada pel Centre d'Estudis Francesc Eiximenis, la Institució Cultural del CIC i la Fundació Joan Maragall: *Yves Congar: la vie et l'oeuvre d'un théologien*, a càrrec del P. Jean-Pierre Jossua.

• **UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA.**— El **12 de desembre**, a les 13 h. al Saló de Graus de la Facultat de Ciències de la U.A.B., conferència sobre *Selecció de sexe i bioètica*, a càrrec del Dr. Josep Egöz-

cue, catedràtic de Biologia cel·lular de la U.A.B., i la Dra. Pilar Núñez-Cubero, ginecòloga, Master en Bioètica.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Els dijous, des del proper **14 de desembre**, fins al **18 de gener** de 1996, el professor Josep M. Fondevila impartirà l'assignatura *Discernimiento de espíritus*. Per informació i matrícula i classes: Diputació, 231. Tel. 451 49 42 de 19,15 a 21 hs.

• **PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE DE LA GARRIGA.**— El dijous, **14 de desembre**, a les 22 h. conferència sobre el tema: *Els Mitjans de comunicació social*, a càrrec de Jaume Plaas i Pahissa, de la delegació de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona.

• **MULTIFESTIVAL DAVID - PRÒJECTE DAVID** - (Trafalgar 23, 3er., 2a, 08010 Barcelona - Tel. 412 24 24).— El **15 de desembre**, a les 8 de la tarda, inauguració de l'*Exposició de pintures* dels artistes Josep Asunción i Gemma Guasc, amb assistència de Mons. Ricard M. Carles, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, i amb la participació d'Oriol Romani (clarinet). L'acte tindrà lloc a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, Rambla de Catalunya 115, Barcelona.

GIRONA

• **INSTITUT DE TEOLOGIA DE GIRONA.**— El **12 de de-**

sembre, a les 8 del vespre, al Seminari, el P. Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat i teòleg, farà una conferència sobre: *El Concili Vaticà II. Trenta anys d'interpretacions*.

• **CONVIVÈNCIES PER A ADOLESCENTS.**— TROCA ofereix una nova convivència per a nois i noies de 15-16 anys, els dies **16-17 de desembre**, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Tema: *Un món de molts colors*. Informació i inscripció: Tel. 20 37 57.

LLEIDA

• **LLIBRERIA RAMON LLULL** (Palma, 9. Lleida, Tel. (973) 28 24 23).— Dissabte, **16 de desembre**, a les 12 hs., amb motiu del seu primer aniversari, us invita a la signatura de llibres a càrrec del P. Carlos G. Valles, S.J., a la mateixa llibreria. A les 6 de la tarda, a la parròquia de Sant Ignasi de Lleida, el P. Carlos G. Valles, S.J. farà una conferència i es clourà l'acte a les 20.30 hs. amb la celebració de l'Eucaristia.

VIC

• **ESCOLA DE TEOLOGIA DE VIC.**— Els dies **1, 15 i 22 de desembre**, Mn. Joan Bada, Vice-Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, tractarà el tema *Trets significatius de l'Església post-tridentina*. Les classes tindran lloc a l'Escola de la Llar Sant Antoni M. Claret, de la Caixa de Manlleu, carrer de Sant Just 7, 2n. pis.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de desembre el sant Pare ens demana pregàries perquè les persones de bona voluntat rebutgin la política de l'odi, de la discriminació i de la intolerància.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

La pau és vital per a la humanitat. Els creients de totes les religions ens hem d'unir per tal de treballar per la pau. Joan Pau II es va reunir a Asís amb representants de confessions cristianes, musulmans i jueus, el gener de 1993. Va demanar el rebuig de les polítiques de l'odi, la discriminació i la intolerància.

No hi ha altre camí que anar canviant els cors. Ens hem de convèncer que, per més diferent que pensin, els altres són germans, no són enemics, i amb ells som solidaris del futur de la humanitat.

Les orientacions ecumèniques del Concili Vaticà II ens esperonen a caminar decidits per aquest camí, si més no en la pregària per la pau, i també en l'acollida dels homes i dones d'altres creències i cultures.

Intenció missional

El sant Pare també ens demana pregàries perquè el naixement de Crist inspire l'afecte i la protecció dels infants víctimes de la violència.

No podem oblidar aquest Nadal les imatges dels infants mutilats per les guerres, a l'Àfrica, a l'Ex-Iugoslàvia. Un record també pels «Nens del carrer», víctimes de l'egoisme i la marginació en el llunyà Brasil. Hauríem de col·laborar amb les iniciatives d'ajut eficaç a la solució d'aquests problemes.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

NOMÉS 340 MISSIONERS REBEN CATALUNYA CRISTIANA A TOT EL MÓN. LA RESTA, ESPEREN UN PADRI.

- P. FRANCESC TRILLA (Miss. Claretians) 78970 - SAO MIGUEL BRASIL 25.584 Ptes.
- CARLOS NSUE OTONG B.P. 2602 LIBREVILLE GABON 25.584 Ptes.
- JOSEP GONZÁLEZ ESTEVE APARTADO 222-2120 5SAÑ JOSÉ COSTA RICA 25.584 Ptes.
- P. JOAN BAUZA PARRÒQUIA S. JUAN M: VIAM AV. JAVIER PRADO OESTE, 765 LIMA 17 - PERÚ 25.584 Ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: xec que adjunto gir postal

Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

Entitat Oficina DC C/C o Llibreta

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meva llibreta, els rebuts que li presentarà «CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

Mirador

Els participants a la Conferència sobre el Mediterrani saluden la família reial espanyola. A la foto, Arafat saluda amablement el príncep Felip de Borbó

Oriol Camps

La pau als Balcans...

La pau als Balcans, a Bòsnia, tot i les alegries que ha suscitat, pendent encara de la firma definitiva que amb seguretat no se sap quan i a on serà, ja troba els primers inconvenients precisament per part dels qui materialment, territorialment, més beneficiats en surten, precisament els que provocaren la guerra i que, fins i tot abans de la firma definitiva, ja en reben els beneficis: els serbis. I amb això no distingim si són serbis de Bòsnia o de Belgrad, perquè la veritat és que són una sola cosa. Doncs, a Belgrad, d'antuvi, ja li han aixecat l'embargament econòmic, les sancions que l'ONU havia imposat. I el líder serbo-bosnià Radoban Karadzic, reclamat com a criminal de guerra per crims contra la humanitat, discuteix l'acord sobre la ciutat de Sarajevo, i proclama que és una «solució deshonest», paraulés que denuncien el seu absolut cinisme i el seu menyspreu per tot el que no sigui allò que ell vol i pensa. El que més molesta als serbo-bosnians és el fet que tota la ciutat de Sarajevo resti sota el comandament del Govern central, encara que és divideixi en zones ètniques... I entre el mateix poble el desengany fa estralls i qualifiquen de «pura porqueria» l'acord de Dayton... Als Estats Units, més optimistes, diuen que aquests acords seran positius d'aquí un any... De moment l'OTAN està preparant la força d'ocupació que farà possible el compliment dels acords.

La pau a l'Ulster

Ja fa temps que es va començar a parlar de la pau a un dels punts del món més castigats per les desavinences i pels fanatismes. Quants anys fa que dura la «guerra» a l'Ulster entre unionistes pro Londres i unionistes pro Dublín? Ja se n'ha perdut el compte. Per això es va recollir amb entusiasme la notícia que s'anava seriosament vers la pacificació, i els unionistes i el Sinn Fein iniciaren converses. De cop es congelà el procés, encara que també va cessar el terrorisme entre els dos bàndols. Ara l'Ulster torna a ser notícia perquè Londres i Dublín han acordat desbloquejar, i el proper mes de febrer es tornaran a emprendre les negociacions i sembla que aquesta vegada

Una nena bosniana, refugiada de Bihac a Kuplensko, frontera entre Bòsnia i Croàcia, recull afanyosament llenya per l'hivern que ja és a sobre, i que malgrat els aires de pau no es presenta gaire falaguer

directament amb el Sinn Fein... Veurem si aquesta vegada poden arribar finalment a la desitjada pau. Potser en aquesta represa de negociacions hi ha influït el president dels Estats Units, Bill Clinton, el qual ha fet una crida directa a l'IRA per tal que se sumi al procés de pau. Ara bé, Londres i Dublín en prendre l'acord de reprendre les negociacions ho han fet prescindint de l'exigència de Londres que l'IRA lliurés les armes abans d'iniciar les converses de pau.

Algèria

Sembla que el president Zeroual ha emprès seriosament la tasca de pacificació del país i està donant passos per aconseguir

l'estabilitat política que Algèria necessita per superar les crisis a què està sotmesa. Per ordre del president ha estat tancat el «centre de seguretat» del Sàhara i han estat posats en llibertat els 700 integristes que hi estaven reclosos. Per altra banda s'espera que la direcció del Front Islàmic de Salvació col·labori en aquest esforç. A la campanya de reconciliació oberta per la premsa estatal, i s'ha incorporat la televisió. El govern també ha demanat la col·laboració de les mesquites, des de les quals els imams poden ajudar molt positivament a la necessària reconciliació.

França

Le vagues no cessen. Els trens no funcionen, els autobusos no funcionen, i ara aquest i ara aquell tots els serveis públics es ressenten de la política de restriccions econòmiques que vol imposar el govern presidit per Alain Juppé, que s'ha vist obligat a fer algunes concessions als ferroviaris, assegurant que les seves pensions no es veuran afectades per les reformes imposades a la resta d'empleats del sector públic. Per altra banda, Juppé va presentar a Burdeus un pla d'ajuda a les petites empreses, establint frens al desenvolupament de les grans superfícies comercials.

La Mediterrània, pont de pau i convivència

Miquel Angel Codina

Organitzada per la presidència espanyola de la Unió Europea, els passats 27 i 28 de novembre va tenir lloc a Barcelona la Conferència Euromediterrània amb l'objectiu d'intentar assentar les bases per establir un marc estable de relacions entre les dues ribes del Mare Nostrum, basat en tres grans camps d'acció: associació política, associació econòmica —amb la creació d'una zona de lliure canvi, la qual entrarà en funcionament a partir de l'any 2010— i associació sociocultural. Hi van participar els caps de les delegacions dels quinze estats de la Unió Europea i dels països mediterranis convidats (Autoritat Nacional Palestina, Algèria, Xipre, Egipte, Israel, Jordània, Líban, Malta, Marroc, Síria, Tunísia i Turquia). Com a convidats especi-

als, van assistir-hi Mauritània, la Lliga Àrab i la Unió del Magrib Àrab. Transformar la regió mediterrània en una zona de solidaritat política, de prosperitat econòmica i d'estabilitat social és una ambició comuna que no es pot aconseguir, certament, de cop i volta però cal esmentar que molts han estat els èxits obtinguts en aquesta històrica cimera.

Primer, la Conferència Euromediterrània de Barcelona ha obert els ulls —després d'un llarg i intens procés negociador, a càrrec d'Espanya, França i Itàlia— de la Unió Europea al Sud. La dimensió mediterrània de la política exterior comunitària sembla ara endegada per bon camí. Segon, els representants de Síria i Israel, reunits en públic per primer cop des de la Conferència de Madrid el 1991, van oferir-se mútuament propostes de pau. Tercer, l'acceptació del rellevant paper de les diferents regions europees dins

l'àrea geogràfica mediterrània, promogut per un document presentat per Jordi Pujol, president de l'Assemblea de Regions d'Europa (ARE).

Altres guanys han estat la crida realitzada a favor del diàleg, la cooperació, la pau i la tolerància com a única via possible per arribar a restituir la cohesió, l'estabilitat i la unitat de la Mediterrània, les importants trobades bilaterals entre els diversos països que hi han intervingut i la declaració política de la Conferència, amb els principis fonamentals a assumir per tots els participants, no exempta de manca de consens pel que fa a alguns temes (terrorisme i desnuclearització). Els pobles mediterranis esdevenen actualment, i sobretot de cara al futur, els principals intermediaris del diàleg entre el Nord i el Sud. Un pont estratègic per a la pau i la convivència.

La Fundació Alfons Comín organitzà un Simposi sobre multiculturalitat

El mestissatge, base de la cultura de demà

BARCELONA.— «Multiculturalitat. La diversitat com a factor de coneixement» és el títol del simposi organitzat per la Fundació Alfons Comín com a cloenda dels seminaris sobre multiculturalitat portats a terme per tal de crear un punt de trobada que possibilités l'intercanvi d'experiències entre membres de les comunitats de l'Àfrica negra, del Magrib i d'Amèrica Llatina arrelades a Catalunya i membres de la comunitat catalana. Les sessions de treball es varen fer a la Universitat Pompeu Fabra.

Bichara Khader, director del Centre d'Estudis del Món Àrab Contemporani de la Universitat de Lovaina, esbossà alguns dels aspectes que s'han de tenir en compte a l'hora d'establir l'origen dels moviments migratoris. Segons el professor, les raons per les quals la gent decideix emigrar són múltiples: de caire econòmic, familiar, polític i altres.

«Europa és el continent que més emigrants ha exportat» afirmà Khader assenyalant que entre 1820 i 1992 uns 60 milions d'europaus havien emigrat. Els Estats Units tenen 45 milions d'europaus occidentals, a més de 25 milions de persones provinents de l'Amèrica Llatina. També es referí a l'emigració magrebina a Europa, uns 5 milions, per afirmar que no

són pas tants com la gent es pensa. El país de l'Europa occidental amb un major nombre d'emigrants és França amb uns 5 milions i mig, que representen un 10% de la seva població. Per Bichara Khader, Europa és un continent que s'envelleix i ha de rejuvenir la seva pròpia població per respondre als reptes del segle XXI.

El professor Khader posà com a exemple la política japonesa respecte a la migració per a referir-se a les mesures que segurament prendrà la Unió Europea. Es tracta d'invertir en els països d'emigració potencial per disminuir la pressió migratòria, ja que fins ara les mesures preses no l'han frenada.

Mobilitzar-se contra la xenofòbia

Una de les intervencions més esperades i seguides va ser la de Daniel Cohn-Bendit, líder de la revolució del 68 i actualment eurodiputat i regidor de Multiculturalitat de l'Ajuntament de Frankfurt.

Cohn-Bendit va destacar que la qüestió de la diversitat no és només un problema dels emigrants, sinó del conjunt de la societat, que ha d'avançar en el procés de democratització. Va demanar que els immigrants puguin participar de la riquesa de

Daniel Cohn-Bendit, líder de la revolució del 68, va participar al Simposi

la societat de consum i viure millor.

L'eurodiputat, tot referint-se a algunes situacions de xenofòbia que han tingut com a marc Alemanya, va parlar de la necessitat de mobilitzar-se contra determinades actituds de prepotència i fer sentir en minoria els qui mostren i propugnen actituds racistes.

Polítiques de coneixement mutu

Desenvolupar polítiques de coneixement mutu i fomentar polítiques que intentin reequilibrar la situació de partida són tasques a fer destacades per un altre participant del simposi, Joan J. Pujades, professor d'Antropologia Social de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

Pujades, que va plantejar el mestissatge com la base de la cultura de demà, va assenyalar que a Catalunya hi ha un llum

vermell de l'opinió pública davant de la immigració, encès en gran mesura pels mitjans de comunicació que han parlat no poques vegades sobre «una allau immigratòria» al nostre país. Pujades va dir que aquesta alarma es dispara només pel que fa a la presència dels immigrants dels països menys desenvolupats, i no dels del Primer Món. «Se'ls considera com un perill a la integritat cultural». Aquesta por li sembla curiosa, perquè, segons ells, per altra banda, estem sent objecte d'un procés de «l'estandardització, de macdonaldització» en els nostres hàbits i sistema de valors.

Pujades no va amagar les dificultats que tenen els immigrants per integrar-se a la societat receptora: en la majoria dels casos viuen en guetos suburbans, no poden accedir al mercat de treball ni tampoc tenen accés obert a les relacions amb la societat. (GIEC)

Dóna a conèixer el text de la Convenció que va aprovar l'ONU

Justícia i Pau propaga els drets de l'infant

BARCELONA.— La Comissió de la Infància de Justícia i Pau va donar a conèixer el text de la Convenció sobre els Drets de l'Infant, aprovat unànimement fa sis anys per l'Assemblea General de l'ONU. Tot i que fou ratificada per uns 190 països i forma part del dret intern de cada Estat ratificant, la Convenció no es compleix en molts llocs del món i actualment passa per una fase d'aplicació.

El text de la Convenció, que va trigar 10 anys a ser aprovat, intenta superar el marc sentimental que sovint se suposa en la figura de l'infant i li atorga un status. Ofereix també una sèrie d'orientacions ètiques i jurídiques dirigides als qui considera els protectors de l'infant:

pares, educadors i estats. En aquest sentit, la Convenció reconeix el dret de l'infant a l'opinió, la llibertat de consciència, d'associació i la protecció de la vida privada.

Segons la Convenció, l'infant, o sigui tot ésser humà menor de 18 anys, té dret a l'educació, als serveis mèdics i a un nivell de vida digne, garantits per l'Estat. Igualment el text es pronuncia sobre la reunificació familiar, l'adopció i l'estatut dels infants refugiats. Demana la protecció de l'infant en casos de maltractaments, tràfics d'estupefaents i diverses formes d'explotació. Considera la situació dels infants en els conflictes armats; tracta també situacions de privació de llibertat i recomana a l'adminis-

tració de la justícia de menors evitar, sempre que sigui possible, recórrer a procediments judicials i a la internació en institucions.

El text de la Convenció ha deixat progressivament fruits en els aspectes jurídics, ètics i pedagògics de diversos països. El mes de juliol passat, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei d'Atenció i Protecció dels Infants i Adolescents, que ha tancat un llarg procés i ha obert moltes perspectives, entre les quals hi ha l'elaboració d'un pla general d'infància. La Direcció General d'Atenció a la Infància va crear aquest any el Consell Sectorial d'Infància que forma part del Consell General de Serveis Socials del

Departament de Benestar Social. Per primera vegada, formen part d'aquest òrgan consultiu, entre altres, una noia i un noi menors d'edat.

També han sorgit propostes de crear a Catalunya la figura del Defensor dels Drets de l'Infant com un mediador independent del ombudsman general. Aquest càrrec fou creat l'any 1981 a Noruega i té els seus homòlegs a Suècia, Finlàndia, Israel, Austràlia, Costa Rica i, més recentment, a la comunitat francòfona de Bèlgica.

El creixement de la consciència pel que fa als drets dels infants, entre els ambients jurídics i polítics, no impedeix, però, el seu ampli desconeixement per part dels qui haurien de ser protectors o guies

més directes dels nens: pares i educadors. Precisament el Consell Escolar de Catalunya ha fet palesa la seva preocupació en aquest aspecte. El president, Jaume Serramona, va llegir un document que pròximament es farà públic i que afirma que a casa nostra «l'escolarització, de vegades és un marc poc respectuós vers els infants. Si gairebé són extingits els càstigs corporals, encara ens trobem amb usos i pràctiques que atempten contra aquells drets, a vegades de formes subtils». El Consell Escolar de Catalunya advoca perquè el professorat faci seu un codi deontològic per garantir el ple desenvolupament dels drets dels infants contemplats per la Convenció.

Altra tasca pendent és propagar el text de la convenció entre els mateixos infants. La Comissió de la Infància de Justícia i Pau pensa a preparar una adaptació del text per als adolescents i així seguir l'experiència anglesa. (GIEC)

Manifest de la Fraternitat 1995

—El sistema liberal, que imposa les lleis del mercat com a base de tota l'activitat econòmica, ha contribuït a crear molta riquesa però ha demostrat la seva incapacitat per distribuir-la equitativament.

—No és, doncs, fruit de la casualitat que hi hagi països subdesenvolupats, el Tercer Món, ni que al bell mig del món industrialitzat, el Primer món, hi hagi bosses de pobresa i marginació, el Quart Món. Realment les lleis del mercat són implacables, i condemnen la marginació aquells que no estan en condicions de competir. Els preus baixos, la pèrdua d'interès de les matèries primeres, la falta de tecnologia i la rêmora del

deute, exclouen automàticament del progrés molts països. I al Quart Món una certa proporció d'atur fa que es redueixin les exigències salarials i permet els empresaris reduir costos i augmentar les seves expectatives de benefici.

—L'atur, però, no és l'única causa de marginació. Els fills de pares marginats probablement seran també marginats. I els joves sense formació. I els que són utilitzats pels grans càpols de la droga per distribuir-la pels carrers. I els que entren i surten de la presó, víctimes de la droga i amb risc d'infectar-se de la sida. I els que sobreviuen al carrer amb l'ajut de l'alcohol. I els minusvàlids que no es poden guanyar la vida. I la

gent gran amb pensions miserables. I els que són expulsats dels seus habitatges perquè no poden pagar-les. I els immigrants que fugen de la gana del Tercer Món, que aquí són rebuts per una llei d'estrangeria injusta i per uns empresaris que sovint els paguen sous inferiors als habituals.

—Aquest fet dels immigrants que busquen sobreviure al Primer Món demostra que la problemàtica de la pobresa és indivisible, i que entre la pobresa del Tercer i del Quart Món hi ha una correlació tan estreta que plantejar quin dels dos cal ajudar primer és una falsa qüestió. Per aquesta raó, des del Nord s'ha de cooperar al desenvolupament, els estats amb el

0'7% del seu PIB, els governs autònoms i els ajuntaments amb el 0'7% dels seus pressupostos. Però també han d'obrir els seus mercats i han de pensar menys en els seus interessos quan actuen a escala internacional. Si les economies del Tercer Món es desenvolupen, als seus ciutadans no els caldrà marxar-ne.

—En qualsevol cas les mesures assistencials són necessàries per atendre situacions concretes inajornables, però per aconseguir un grau acceptable d'eficàcia caldrà substituir la pràctica massà habitual de «tapar forats» per programes a llarg termini i per mesures preventives.

—Cal ser conscients, però, que totes aquestes mesures pal·liaran parcialment els efectes perversos del actual sistema econòmic, però no contribuiran per si soles a po-

sar les bases d'una nova societat més justa.

—Per avançar cap a una societat que no generi estructuralment pobresa caldrà contribuir a posar en evidència les seves contradiccions, cada vegada més greus, que faran insostenible l'actual sistema. Caldrà, però vigilar la capacitat camaleònica del sistema, que farà canvis superficials per mantenir inalterable la seva hegemonia.

—També caldrà potenciar l'acció de les forces progressistes i la investigació dels creadors de les ciències socials que cerquen alternatives a l'actual sistema.

—En definitiva, la lluita utòpica per una societat fraternal és indispensable per a tots aquells que creguin en la dignitat humana.

Justícia i Pau

Carta al voluntari desconegut

La solidaritat es demostra amb fets

Lluís Martí i Bosch

President de la Federació Catalana de Voluntariat Social

Hola,

El teu treball és poc conegut de la ciutadania, malgrat que sovint mereixeries un cop de mà de tots nosaltres.

En tot temps és valuós el que fas, però d'una manera especial a l'hivern, quan el fred apreta, és de justícia rendir-se davant la teva activitat.

Tu ets voluntari de «Rauxa», i et dediques a anar pels carrers i places oferint aixopluc a les persones que dormen al ras. La furgoneta amb lliteres és un primer pas, tot i que en no poques ocasions la veus refusada. I el fet d'integrar-te a la xarxa de tractament de l'alcoholisme, com a substitut de la família o de l'amic, després de passar per un curset bàsic sobre alcoholisme, és

una tasca difícil i a l'ensem engrescadora. Després el plat calent, la dutxa si cal, un llit amb bon matalàs, l'esmorzar de l'endemà i, fins i tot, potser un eventual treball remunerat, poden ser el colofó d'una jornada que, per a tu, acaba ben entrada la matinada.

Ja he vist que t'adones que no sols és un apropament assistencial sinó que és formar part d'una estructura socio-sanitària, que dóna sentit a totes les aportacions per petites que semblin.

Està clar que no totes les «persones sense sostre» accepten regularment aquest tipus d'ajut, però de ben segur que el que més aprecien és l'amistat sense condicions que els ofereixes. Aquest acostar-te a parlar-li, sense demanar res a canvi, compartint en ocasions una cigarreta, comentant els esdeveniments del dia o, simplement, estant costat a costat.

No hi fa res que ningú no t'ho agraeixi mai, perquè tu tens la força interior que et fa sentir germà del germà i que et fa viure la solidaritat no sols en paraules de lloança. Avui, però, si m'ho permetes, et vull agrair el teu treball en nom dels beneficiaris directes i en representació d'una societat que tot dient-se cristiana i civilitzada permet els desajustaments socials que pateix el món d'ara.

Gràcies, voluntari desconegut! Sàpigues que el que fas no és en va. És tota la societat que hauria d'entendre que la Humanitat és una sola família i que tots ens hem d'ajudar, sense excepció els uns als altres.

Tu has entès clarament que la solidaritat no és cosa de paraules sinó de fets. I has donat per nosaltres el pas endavant que ens cal fer a cadascú dels humans.

Cordialment,

Dia Internacional del Voluntariat

El dia 2 de desembre es va celebrar a Catalunya, el Dia Internacional del Voluntariat. La celebració perseguia, entre altres objectius, remarcar el goig que suposa el fet de ser voluntari i constatar que cada cop hi ha més persones disposades a treballar a favor dels altres. Es va estenent la idea que tothom ha d'estar implicat, d'una manera o altra, en el voluntariat.

Durant la jornada es va parlar del voluntariat com a eina de participació ciutadana i de la necessitat de comptar amb un nombre cada cop més gran de ciutadans per a determinades tasques. Es varen desplegar a les capitals de les comarques globals amb emblemes del voluntariat per incrementar la conscienciació popular.

EL MENÚ DE LA SETMANA

1r. plat

AMANIDA MATÓ-ROCAFORT

Ingredients

- 100 gr. de pastanaga
- 100 gr. d'api (el tronc)
- 100 gr. de pebrot
- un branquilló de col-i-flor
- 20 gr. de mató
- 10 gr. de rocafort
- 1 cullerada de crema de llet
- 2 o 3 cebetes en vinagre

Preparació

Trossegeu molt petites totes les verdures crues. Piqueu les cebes en vinagre molt fines i barregeu-les amb la nata, el mató i el rocafort. Bateu-ho bé amb una forquilla fins obtenir una salsa homogènia i barregeu-la amb totes les verdures. Servi-ho fred.

2n. plat

BESUC AL FORN

Ingredients

- 200 gr. de besuc, 1 tomàquet petit
- 1 cullerada de ceba picada, julivert i marduix, suc de llimona i 1 cullerada d'oli, sal i pebre

Preparació

Piqueu la ceba, el marduix i el julivert. Netegeu el besuc i col·loqueu-lo en una plàtera per anar al forn. Farciu-lo amb la xixina d'herbes, reserveu-ne però, una mica que es barrejarà amb l'oli, la llimona, la sal i el pebre. Col·loqueu el tomàquet al voltant del peix i cobriu-ho tot amb l'oli aromatitzat. Coeu-ho al forn mitjà de vint a trenta minuts.

Postres

AMETLLES

Ingredients

- 30 gr. d'ametlles
- acompanyeu-ho amb una infusió d'anís estrellat.

Cava: Vallformosa Brut Nature (1992)

Cal= 513
gr. prot.= 38
gr. lip.= 38
gr. gluc.= 26

Vallformosa

Vins i Caves

Catalunya ja disposa de diplomats en Educació Social

Gemma Aragall

La diplomatura en Educació Social es va començar fa tres anys a quatre universitats catalanes. D'aquesta manera Catalunya ha esdevingut pionera en aquests estudis respecte a la resta de l'Estat espanyol.

Un total de 100 diplomats es van graduar en un acte celebrat a les Cotxeres de Sants de Barcelona. Es tracta de la primera promoció a diplomarse de la Secció d'Educació Social de la facultat de Psicologia i Pedagogia Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. Aquesta secció és gestionada per la Fundació Pere Tarrés. L'acte de celebra-

ció, que va congrega més de sis-centes persones, es va iniciar amb una pregària oficiada per Mn. Manel Valls, consiliari de la Fundació.

El professional que forma aquesta diplomatura es defineix com un tècnic de la intervenció socio-educativa i els seus àmbits de treball són els sectors amb dificultats o problemàtiques específiques: minories ètniques, menors en conflicte social, menors en situació de risc, tercera edat, presons, joves o adults amb dificultats d'inserció socio-laboral...

El motiu de creació d'aquests estudis cal buscar-lo en la constatació de sectors socials catalans se-

gons la qual l'explosió de demanda d'educació, de cultura, de benestar social i de possibilitats d'una més plena realització personal fan que l'escola, i tot el sistema educatiu, esdevinguin estructuralment insuficients per donar resposta a aquesta demanda.

Estimar-se el proïsme i els més propers

L'escriptor Francesc Candel va oferir la darrera lliçó als nous Educadors Socials, als quals va recordar que la feina que han de desenvolupar d'ara endavant està basada en la persona humana: «no n'hi ha prou a estimar-se el proïsme si no

s'estima el qui tenim més a prop, la persona que tenim al costat. Moltes vegades serà una persona que farà mala olor, serà desvergonyida i farà coses que són per desesperar a qui s'està amb ell».

Els nous diplomats en Educació

Social ofereixen el seu servei a la societat sota l'apadrinament del cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles i del síndic de Greuges de Catalunya, Anton Cañellas. Segons Carles Armengol, coordinador de la Secció d'Educació Social de la facultat de Pedagogia i Psicologia Blanquerna de la URL «amb aquests apadrinaments volem significar, d'una banda, l'Es-

L'educació social és una contribució al creixement de persones que poden tenir especials dificultats

L'acte on es varen lliurar els diplomes va celebrar-se a les Cotxeres de Sants i va aplegar més de sis-centes persones

glésia diocesana de Barcelona, que és la titular de les fundacions Tarrés i Blanquerna i, d'altra banda, el conjunt de la societat, especialment aquells sectors que troben més dificultats en la plena inserció i als quals s'adreça, en bona part, els treballs d'aquests Educadors Socials».

En representació de Mons. Ricard M. Carles, el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives, recordant paraules del bisbe Óscar Romero, va assenyalar que els educadors Socials han de ser «la veu dels que no tenen veu» perquè la societat pugui obrir els ulls a les realitats que ells han de detectar. Per a Mons. Joan-Enric Vives un exemple a seguir pels Educadors Socials és el carismàtic *Abbé Pierre*, com a persona que comprometent-se amb la realitat és capaç de transformar-la.

Per la seva banda, el síndic de Greuges, Anton Cañellas, va comparar la seva feina amb la dels Educadors Socials. Si bé des de la sindicatura «intentem dotar de més transparència les institucions de-

mocràtiques i, per tant, enfortir la convivència a Catalunya, vosaltres també mireu per la millora de la societat i la seva cohesió, actuant directament amb les persones».

«Creiem en l'educació al servei de la persona»

Carlés Armengol, amb motiu de l'acte de Graduació dels primers diplomats en Educació Social, va manifestar que no es van iniciar aquests estudis només per diplomar educadors sinó com a compliment del compromís de treball a favor de l'educació, la cultura, la vida associativa i el desenvolupament de la comunitat. «Creiem —va dir Armengol— en l'educació al servei de la persona, de tota persona, per tant, en la importància de l'educació social com a contribució al creixement de persones que poden tenir especials dificultats. D'altra banda, una universitat d'inspiració cristiana no podia defugir una formació adreçada a un sector amb tan llarga i fecunda tra-

ducció de treball eclesial, com ho és el de la intervenció educativa sobre problemàtiques socials».

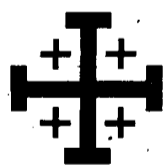
El degà de la facultat de Pedagogia i Psicologia Blanquerna, Josep Gallifa, va apel·lar a la singularitat de cadascun dels Educadors Socials perquè facin la seva aportació tenint en compte que «els estudis d'Educació Social han de fer copsar la realitat humana, no com una realitat tancada i acabada, sinó en procés constant i de canvi».

Perfil de l'Educador Social

L'Educador Social és un tècnic de la intervenció socio-educativa que ha d'estar preparat per al treball amb la població que té necessitats específiques, format en estil i mètodes de l'animació i amb una sòlida formació de base que li permeti una capacitat d'adaptació a nous programes o a noves formes o àmbits d'intervenció, capacitat imprescindible per ser eficaços en un sector molt nou i en plena evolució.

Sortides professionals

- Treball en equips multiprofessionals o serveis socials de base o d'atenció primària.
- Animador sociocultural en centres i casals cívics, i entitats socials i culturals.
- Treball en l'administració pública en àrees o departaments de joventut, cultura, ensenyament i benestar social.
- Director o educador en centres de menors.
- Organització d'activitats culturals, d'animació o educatives a les presons.
- Animador sociocultural en residències i casals de gent gran.
- Educador en escoles de natura.
- Programes de prevenció de la marginació i intervenció en problemes socio-familiars.
- Treball en equips d'atenció a la infància i adolescència en risc.
- Turisme juvenil i turisme social i cultural, entre altres possibilitats.

TERRA SANTA

Pelegrinatge al país de Jesús

AMB ELS FRANCISCANS
—CUSTODIS DELS SANTS LLOCS—

Visitant: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, Llac Tiberíades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - Hotels 1a. categoria - Pensió completa.

DATES: Del 10 al 17 de gener
Del 7 al 14 de febrer

Inscripció i informes: Delegació de Terra Santa
C/. Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. (93) 209 20 90 / 209 23 88 - Fax: 202 27 57

La pregària-musical dedicada a Maria que ha penetrat més en l'ànima del poble

«Salve Regina»

P. Jordi M. Bou i Simó

monjo de Poblet

No en transcriu el text, perquè és sobradament conegut. És la devoció a Maria més preciosa sorgida del cor, després de l'*Ave Maria* i del *Magnificat*. És la pregària-musical dedicada a Maria que ha penetrat més en l'ànima del poble.

La *Salve* pot considerar-se com una prosa-rítmica i una seqüència gairebé amb una sola rima, acabada en: «*miserericordiae*», «*salve*», «*Hevae*», «*val-le*», «*converte*», «*ostende*»; a excepció de «*pia*» i «*Maria*».

Quan fou composta? En el *Còdex Augensis LV* del s. IX podem llegir ja diverses expressions de la *Salve*, com per exemple: «*Salve Regina misericordiae*». Sabem també que sant Odó, abat de Cluny (878-942), acostumava a invocar Maria «*Mare de misericòrdia*», títol molt estimat pels primers abats de Cluny, que passà a les Lletanies i que acabà per afegir-se a la «*Salve Regina MATER misericordiae*». Perquè antigament, la *Salve* es cantava així: «*Salve Regina Misericordiae...*».

El mateix passà amb l'addició de l'adjectiu *VIRGO*, ja que anteriorment els fidels cantaven: «*O clemens! O pia! O dulcis Maria!*». Aquest adjectiu *VIRGO* és molt probablement introduït per sant Amédée de Lausanne, abat cistercenc de Hautecombe entre 1145 i 1159, junt amb altres monjos del Segle d'Or del Císter, tan amants de Maria.

Autor anònim

Així que es podria afirmar que la *Salve*, quasi completa, sembla ser del s. XI o de la primera meitat del s. XII, ja que faltaven encara els dos més excel·lents i qualificats adjectius de Maria: *MATER* i *VIRGO*. Segons Anscari M. Mundó: «La datació de la *Salve*, sigui per la lletra com per la seva notació musical podria situar-se molt a prop de l'any 1135» (Mundó, A.M., *El origen de la «Salve»: Anuario de Estudios Medievales*, Vol. IV, ps. 369-376, Barcelona, 1967). Anotem ara, que en el nostre Monestir de Santa Maria de Poblet posseïm un *Antiphonale Offici Ordinis Cisterciensis* de finals del s. XII i principis del s. XIII (228 ff.: pergamí; 290x215 mm.) on podem cantar l'antiga melodia gregoriana de la *Salve Regina* cistercenc, sense encara les dos expressions *MA-*

TER i *VIRGO*. «Aquests dos adjectius se'ls podien ja trobar i cantar cap a la meitat del s. XIII (cf. *Enciclopedia Cattolica*, Vol. X, ps. 1719-1721, Ed. Sansoni-Firenze, 1953).

I qui és, l'autor d'aquesta «gloriosa antifona»? Contestem que, fins avui, és anònim segons la crítica històrica. Amb tot, és atribuïda a diversos autors, entre ells a Hermann Contractus, monjo (1013-1054); sant Pere Mezonzo, bisbe de Compostel·la (930-1003); sant Bernat, abat de Claravall (1090-1153); i Adhémar de Monteil, bisbe de Puy el 1079 (+ 1098).

El P. Santiago Navarro C.M.F. en el seu article *El autor de la Salve: Estudios Marianos* (1948), p. 425-442, escriu: «el qui té major nombre de probabilitats és sant Pere Mezonzo». No obstant, altres s'inclinen a favor d'un o d'un altre, dels tres restants possibles autors esmentats. En l'actualitat, molts s'inclinen a favor de Adhémar bisbe de Puy, i el tenen com el més probable autor de la *Salve*. Pensem també, que ja llavors, sant Bernat menciona la *Salve* com la «*antienne du Puy*» (l'antifona de Puy). Malgrat tot, és bo potser no conèixer el seu vertader autor, perquè així, aquest cant a Maria és, diríem, més de tots, més universal, (cf. *Dictionnaire D'Archéologie Chrétienne et de Liturgie*, t.15, 1er partie, ps. 714-724, París, 1950 - *Enciclopedia Cattolica*, op. cit.).

Amb tot, sembla que l'autor del text i l'autor de la música sigui un el mateix autor. La melodia antiga ha tingut diverses variants, com: la cistercenc, la benedictina (amb menys neumes) i la dominicana. En el s. XVI han sorgit noves melodies provinents de l'Oratori de Sant Felip Neri, prevalent-ne dues formes: a) la simple (sil·làbica, i de V to, la més popular, deguda —segons sembla— al P.F. Bourgoing; b) i la més solemne i més ornamentada de Enrico Du Mont, oratorià (+ 1684).

Maria, Mare de Misericòrdia

Els cants de les antifones *Ave maris stel·la* i *Salve Regina* eren els preferits dels mariners, especialment de Cristòfol Colom i dels seus acompanyants en el descobriment del Nou Món. Singular importància té el cant de la *Salve Regina* amb música polifònica a les grans abadies de Einsiedeln i Montserrat.

La *Salve Regina* va trobar en l'orde del Císter la seva primera

expansió, i com a *Memòria de l'Assumpció* la cantaven durant tota la seva Octava. També, fins la meitat del s. XII, la usaven com antifona del *Magnificat* i del *Benedictus* en les 4 Festes majors de la Mare de Déu. Des del 1218 la cantaven diàriament. I, des del 1251 la cantaven ja després de Completes. L'abat benedictí sant Pere el Venerable, el 1135 ordenà de cantar la *Salve* en la processó del Dia de l'Assumpció.

Els dominics foren els primers a introduir el cant de la *Salve* després de Completes cap allà el 1230. I, pels suggeriments i influència de sant Ramon de Penyafort (1180-1275), el papa Gregori IX (1145-1241) ordenà l'any 1239 que es cantés la *Salve* a totes les esglésies de Roma.

Els franciscans, el 1249 l'adoptaren com una Antifona mariana.

Els cristians, en aquesta antifona, proclamem Maria com la Reina i la Mare de misericòrdia. I és per això, que nosaltres li demanem filialment i amb una total confiança: «I, després d'aquest exili, *mostrats Jesús*, fruit beneït del teu ventre». Concloent, podem afirmar que l'essència i el punt central d'aquest cant de la *Salve* és que: «*Maria, Mare i Reina, ens ompli ara i sempre del Seu Fill*».

En l'Ofici diví dels grans ordes monàstics: benedictins, cistercencs, cartoixans, dominics (*flexis genibus*), franciscans, carmelites...

L'essència i el punt central del cant de la «Salve» és que «*Maria, Mare i Reina, ens ompli ara i sempre del seu Fill*»

finalitzades les Completes, es cantava la *Salve Regina*. I, tots dempeus i amb els braços caiguts, els monjos i els frares, mitjançant belles, ondulants i dolçissimes notes gregorianes, canten mirant la imatge de Maria que, en la penombra es veu il·luminada únicament per la llum encesa de dos ciris, presidint Ella l'Altar Major, conjuntament amb el seu Fill, Crist el Senyor. Aquest cant pla, és per a tots ells com un posar-se total-

ment en els braços maternals de Maria —plena de Jesús—, abans d'anar a dormir.

Existeixen formosos comentaris sobre la *Salve Regina*, com: 1) Quatre sermons sobre la *Salve*, atribuïts a sant Bernat; 2) Meditació de la *Salve* de sant Bonaventura (cf. *Maria Mare Verge*, P. Jordi M. Bou, Editorial Claret, ps. 178-183, Barcelona-1984, i traduït al castellà a Ediciones PPC, ps. 185-190, Madrid-1988).

La sardana i la dansa

Campionat de colles sardanistes

Josep Ventura

S'han donat a conèixer els resultats de les diverses classificacions del Campionat de Colles Sardanistes de Catalunya que s'ha celebrat enguany amb gran èxit de participació. Com que la llista és molt llarga, publicuem els noms de les colles que han aconseguit els quatre primers llocs en cadascuna de les categories:

Honor grup 1. Primera classificada, i campiona absoluta de Catalunya, la colla Xaloc de Barcelona, seguida de les colles Violetes del Bosc, de Barcelona; Senseseny, de Calella, i Roure, de Barcelona.

Honor grup 2. Campiona, colla Oreig, de Barcelona; després Tarragona dansa, de Tarragona; Cossetània, de Tarragona, i Marsol, de Sant Adrià de Besòs.

Honor grup 3. Campiona, Nostra Ensenya, de Barcelona; Llabor del Montgrí, de Torroella de

Montgrí; Mans amigues, de Cassà de la Selva, i Claror de goges, de Banyoles.

Honor grup 4. Campiona, Sang nova, de Barcelona; seguida d'Amunt i Crits, de Terrassa; Rosa de Sant Jordi, de Barcelona, i Dintre el bosc, de Manresa.

Honor Alevins. Campiona, Plana riallera, de Figueres, seguida de Xamosa, de Barcelona; Petits Tarragona dansa, de Tarragona, i Mainada de la Passió, d'Esparreguera.

Honor infantil. Campiona, Vaillets de l'Orfeó de Sants, de Barcelona; després Continuitat del Montgrí, de Torroella de Montgrí; Xiroia, de Barcelona i Joguines del llac, de Banyoles.

Honor Juvenil. Campiona, Bell esplai, de Valls; seguida de Xàldiga, de Barcelona; Rebrolls, de Figueres, i Oreig naixent, de Barcelona.

Honor veterans. Campiona, Arrels dintre el bosc, de Manresa, seguida d'Argent, de Barcelona; Tarragona, de Tarragona, i Reviure, de Barcelona.

Rouault: el combat de la virtut i el vici

Jaume Reixach

Sento pel pintor Georges Rouault una fascinació que em ve de lluny, dels meus anys de Seminari. Un dia, llegint *Les grans amistats*, el llibre de records personals de Raïssa Maritain, em vaig topar amb aquesta descripció del jove Rouault:

«Quantes vegades, durant aquells anys, vàrem veure Rouault a casa de Bloy, dempeus, recolzat a la paret, amb un lleu somriure dibuixat als llavis tancats, la mirada perduda en la llunyania, el rostre aparentment impassible, però d'una pal·lidesa que s'anava accentuant a mesura que abordàvem el tema de la pintura moderna. Rouault empal·lidia, però mantenia fins al final un silenci heroic».

Qui era aquest jove que freqüentava la casa de León Bloy, de qui jo sabia que, juntament amb Péguy, Claudel i Bernanos, era un dels genis religiosos del nostre temps?

Nascut sota el signe de la Guerra Civil

Rouault va venir al món el maig de 1871. Va néixer en un soterrani de la Rue de la Villette. La seva mare s'hi havia refugiat, fugint de les bombes de l'exèrcit versallès que en aquells dies entrava a París. Va néixer, doncs, sota el signe de la Guerra Civil. I la seva retina, vulgues que no, va ser testimoni de l'espant i de les represàlies que solen seguir les guerres civils. Va créixer a Belleville, que aleshores només era un poblet. I és molt probable que els paisatges crepusculars de la seva obra—*Els ravals de les grans penes*—tinguin a veure amb els escenaris de la seva memòria. Pocs pintors han sabut captar tan bé la tristesa i la pobresa com el gran Rouault.

En el taller del mestre vidrier

El pare de Rouault era ebenista, envernissava pianos. Era un bon artesà, admirador de Lamennais, aquell poeta que mirava de compaginar evangelisme i obrerisme. Però val a dir que, a banda de batejar el seu fill Georges, no es preocupà de donar-li una formació religiosa. Sembla que l'interès per l'art li va venir més aviat pel costat de l'avi matern, que col·leccionava estampes de Manet, Courbet i Daumier. Les comprava

a la vora del Sena. I el nen Rouault s'exaltava mirant-les. Ajagut a terra, dibuixava amb guix—sobre les rajoles de la cuina—les cares que havia vist a les postals de l'avi.

Però tot això podria formar part de la llegenda àuria que envolta tot gran artista. El fet realment influent en la vida del precoç Rouault, que era un nen esquerp i poc sociable, és haver entrat d'aprenent al taller del mestre Hirsch, un vidrier que estimava l'ofici. Rouault comptava només catorze anys. S'hi estaria fins als vint, compaginant el treball amb cursos nocturns a l'Escola d'Arts Decoratives. En el taller de Hirsch, tot emplantant vidres, va aprendre a compaginar els seus quadres com si fossin vitralls, dibuixant amb el traç gruixut que caracteritza la seva obra. Les seves teles, amb el temps, s'assemblarien cada vegada més als vitralls, sobretot les seves pintures de tema religiós: lluminositat obscura, harmonia de colors i una patina d'irisada tristesa.

Gustave Moreau

Als vint anys, Rouault entra a l'Escola de Belles Arts i comença l'etapa decisiva de la seva formació. El gran mestre i mentor és aleshores Gustave Moreau, que ja comptava quasi setanta anys. Era cèlebre però poc apreciat pels seus col·legues. En canvi, els seus alumnes l'admiraven. Era un professor excel·lent, únic. El propi Rouault, en els seus escrits, s'hi refereix com una persona plena de mirament i de delicadesa pels seus alumnes. «Era—ens diu—el primer en arribar a l'Escola i l'últim de sortir-ne. Mirava de despertar el nostre gust, formar-lo amb l'estudi continuat dels antics i de la naturalesa, sense rigorisme ni puritanisme». Els deia: «No us acontenteu a anar als museus, també heu de baixar al carrer».

Rouault va destacar ben aviat. L'any 1894 guanya el premi Chevavard. El tema de l'obra premia-

da és significatiu: *El nen Jesús entre els doctors*. Va despertar l'admiració dels seus companys, entre els quals es comptava Matisse. I l'obra va ser adquirida pel Museu Francès. El jove Rouault començava a trepitjar fort.

Léon Bloy i el matrimoni Maritain

Rouault va viatjar molt poc. Just fins a Suïssa. La seva passió era tancar-se a l'estudi i pintar hores i hores. La seva tècnica era una incògnita. Ningú no tenia accés al seu estudi. En canvi, es relacionava molt bé amb els amics. I entre aquests amics, cal comptar-hi Léon Bloy, amb qui tindria fortes

pena. Desgraciadament, busca una via nova. El creia capaç de pintar serafins i, en canvi, ell sembla més interessat a pintar càrictures venjatives. La infàmia burgesa té en ell una repercussió de l'horror tan violenta que el seu art sembla estar ferit de mort».

El matrimoni Maritain, en canvi, sempre va sostenir el contrari. Opinava que Georges Rouault era l'artista en estat pur.

El combat de la virtut i el vici

En una ocasió, Rouault va dir al seu amic Jacques Rivière: «Qui sap si no m'estic preparant per pintar un *Combat de les virtuts i els vicis*...I, per tant, no haig d'estudiar el vici?».

Diria que en aquesta frase hi ha el desllorigador de la seva pintura. Una pintura que no sempre ha estat ben compresa. «Els crítics—deia ell mateix—han trigat trenta anys a descobrir la mossegada del pecat en la meua obra».

La mossegada del pecat explica els monstres que pul-lulen—a la manera de Goya—en l'obra de Rouault: artistes de circ, ballarines de cabaret, pallassos, acròbates, saltimbanquis, prostitutes, tota la misèria dels suburbis i la misèria—i aquí salta la sorpresa—de les escenes judicials. En efecte: Rouault se m'apareix avui com un profeta del malson que signifiquen per a la nostra democràcia jutges i magistrats. L'horror que desprenen les seves cares de jutges, ell mateix ens l'explica en termes moderats, conscient que podia ser malinterpretat. Però tot i així, les seves paraules conviden a pensar: «Si he fet dels jutges unes figures tan lamentables—explica—és perquè traduïen sens dubte l'angoixa que sento a la vista d'un ésser humà que ha de ser jutjat per altres homes».

Art degenerat

No em refereixo concretament a l'art de Rouault sinó al període que li tocà de viure. Els anys trenta, amb l'arribada al poder de Hitler, la major part dels artistes de l'època es veien obligats a marxar d'Alemanya. Alguns varen acabar en els camps de concentració.

El terme «art degenerat» va ser encunyat per les autoritats a fi de descriure qualsevol tipus d'art que no recolzés la ideologia nazi. És sabut que la primera exposició d'art degenerat va tenir lloc a Múnic l'any 1937. Incloua obres de Van Gogh, Picasso i Matisse, penjades a l'atzar, sense marc, entre les obres dels pacients del sanatori mental de la ciutat. L'exposició va tenir un èxit espectacular i va viatjar a través d'Alemanya, però va afectar profundament alguns pintors, com ara Ludwig Kirchner, que es va suïcidar per aquesta raó l'any 1938. Durant aquest període, només d'iniciar-se la declaració de guerra, l'any 39, Rouault va iniciar el seu èxode. Abandona París i deixa de pintar. La seva casa va ser saquejada pels nazis durant l'ocupació. Una única obra de Rouault s'erigeix com a testimoni de l'horror nazi: Es veu un home penjat d'una forca. El títol del quadre és en llatí: *Homo homini lupus* (l'home és un llop per a l'altre home).

Artista religiós

Acadèmicament situat entre els *fauves* francesos i l'expressionisme alemany, admirador de Cézanne i de l'època blava de Picasso, Rouault és conegut sobretot pel seu geni artístic profundament religiós i cristià. És força probable que se sentís impressionat pel *Crist Groc* de Gauguin, però el cas és que el supera amb la sèrie de les seves *Crucifixions* i amb els olis de la *Santa Faç*. Tanmateix l'obra mestra és, sens dubte, la sèrie *Miserere*, cinquanta-vuit planxes de coure que sintetitzen pràcticament tota la seva creació, religiosa i profana. *Miserere* és sobretot una reflexió sobre l'home i els desastres de la guerra. Precisament pel seu coneixement de l'home, Rouault va ser capaç de comprometre la seva fe en el seu art. Dir que és un artista religiós, és poc. D'altra banda, el concepte fa aixecar les orelles. És més que això. Davant l'evidència del mal i del pecat, va saber descobrir la follia de la creu. I des de la creu, escampa la mirada pel món; organitza el caos, tensa la realitat i dona sentit a la vida.

Rouault no és mai merament decoratiu, és profundament moral. Sempre ens diu còses. La seva obra—com ell mateix explica—és una confessió ardent. Després de Rembrandt i El Greco, Rouault és el pintor més espiritualista del segle XX. La Fundació March de Madrid ofereix una retrospectiva de la seva obra, que durarà fins al gener del 96. Cinquanta-tres quadres, realitzats entre 1892 i 1953, i dotze gravats de la sèrie *Miserere*. Val la pena anar-hi.

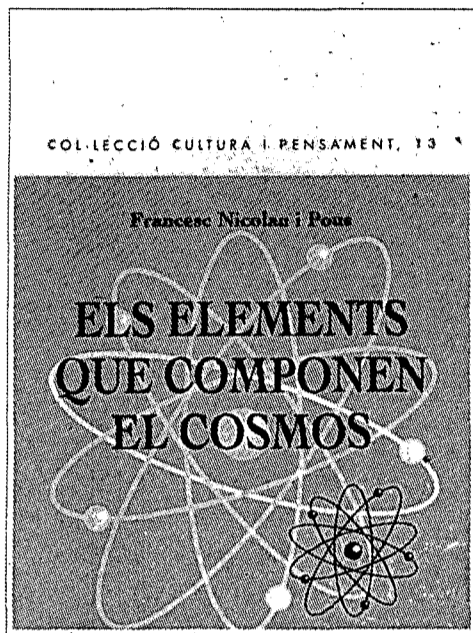

«El pallasso ferit», oli sobre tela de Georges Rouault

discrepàncies, i amb el matrimoni Maritain, Jacques i Raïssa, que va conèixer justament a casa de Bloy. L'amistat amb Bloy va començar de manera anecdòtica. Rouault es va impressionar moltíssim llegint *Le femme pauvre*, de Bloy, llibre que va trobar a la biblioteca del seu mestre Moreau. A partir d'aquí va voler conèixer l'autor de la novel·la que l'havia trasbalsat. Quan Bloy va veure el quadre del Nen Jesús entre els doctors, es va entusiasmar. Però més tard, durant la segona visita al Saló de Tardor, diria, decebut: «És una

Llibres

Una introducció original a la química general

Francesc Nicolau.
Els elements que componen el cosmos.
Editorial Claret.

Ciències per la Universitat Central de Barcelona, ens pot ajudar a gaudir i estimar la Naturalesa, de la qual hem d'aprendre molt per donar-la a conèixer, com el més gran tresor, a les generacions que ens seguiran.

C.C.

Aquest llibre ja és el tretzè de la Col·lecció Cultura i Pensament, iniciada per *Catalunya Cristiana* i que continua Editorial Claret, sota la direcció del pare Francesc Gamissans. La col·lecció va néixer amb la pretensió de fer assequible el patrimoni intel·lectual i la ciència a un sector ampli de la població.

L'autor ens presenta en aquesta obra la història dels elements químics i ho fa incorporant moltes dades de tipus etimològic i humanístic que ens fan entreveure les vivències d'homes i de dones apassionats pel coneixement d'aquells fonaments científics —els elements— que podran explicar la constitució i l'estructura de la matèria.

El llibre és una introducció molt original a la Química General, ja que il·lustra i engresca el lector a continuar estudiant el tema. És una lectura suggerent que anima a aprofundir en el «per què» de moltes qüestions. Val a dir, ja per acabar, que una lectura acurada de la darrera obra de Francesc Nicolau, llicenciat en Teologia per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma i llicenciat en

Les veritats de la nostra fe

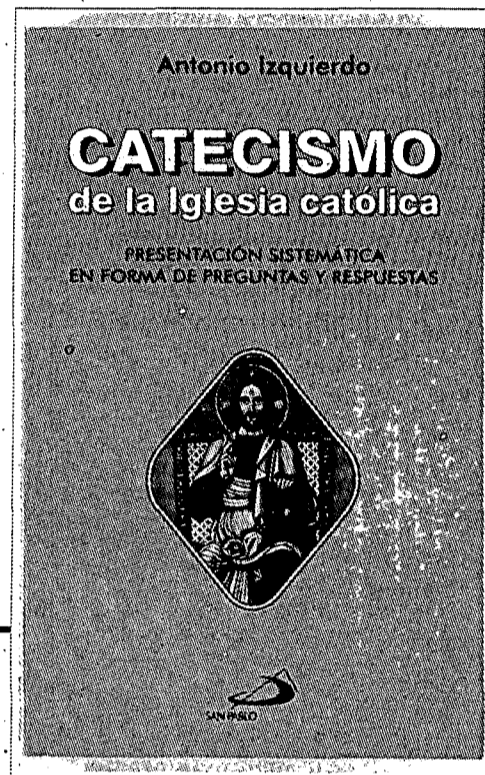
F.P.

Aquest llibre és un catecisme en forma de preguntes i respostes. Conté allò que pot considerar-se essencial del catecisme de l'Església catòlica. És una obra pensada per als nens, amb explicacions clares sobre les normes que han de regir el nostre estil de vida entre els homes.

Procura facilitar tota la informació indispensable sobre allò que convé saber per ser un catòlic informat i viure com a tal.

El mètode de preguntes i respostes es considera ideal per a nens i joves que es preparen per rebre la primera comunió i la confirmació i permet memoritzar amb facilitat allò que es vol aprendre.

Antonio Izquierdo.
Catecismo de la Iglesia católica.
Ed. San Pablo.

Colección TESTIGOS

5. MARÍA MONTESSORI. LA EDUCACIÓN LIBERADORA

Anne Sizaire

88 págs. / 750 ptas.

El pensamiento pedagógico de María Montessori no tiene nada que ver con una técnica: se trata de una apuesta por el niño y por el futuro, que tiene como supuestos el amor y la libertad.

Se tiene a menudo una imagen fijada de esta gran educadora. El gran mérito de Anne Sizaire en este libro es presentar las principales intuiciones montessorianas haciendo revivir a la persona misma de María Montessori, mujer libre y educadora revolucionaria.

6. GANDHI. LA SABIDURÍA DE LA NO-VIOLENCIA

Jean Marie Muller

112 págs. / 890 ptas.

Gandhi, formidable testigo de humanidad, es uno de esos raros personajes que asocian la referencia a un ideal y la práctica de una sabiduría a un sentido político concreto sin par.

El análisis, a la vez admirativo y crítico, que realiza aquí Jean-Marie Muller, aborda las numerosas facetas del pensamiento y de la acción de Gandhi.

En este mundo nuestro, donde los conflictos se vuelven cada vez más mortíferos, la reflexión del autor nos invita a superar los clichés sobre Gandhi y a descubrir la actualidad de su mensaje de no-violencia.

7. VIDA DE JUAN XXIII. EL "PAPA EXTRAMUROS"

Gino Lubich

224 págs. / 1.750 ptas.

Leyendo esta biografía —roncalliana, risueña— se entiende por qué la Providencia puso a Juan XXIII al frente de una sociedad destrozada por terribles guerras, revoluciones e insidias.

Sus reformas, su serena independencia respecto a las tradiciones y costumbres seculares, brotaban espontáneas de su espíritu, que siempre buscaba el bien y jamás perdía el tiempo en disertar sobre el mal.

Su espíritu y su temperamento, su santidad realizada por su sencillez campesina, sus altas y humildes cualidades resplandecen en la narración de Gino Lubich, que ha amado, es evidente, con fervor a este Papa, transmisor inagotable del amor a Cristo.

Otros títulos de la colección:

1. EL CORAZÓN DE LA GRANADA. UN SANTO LLAMADO JUAN DE DIOS: *Juan Félix Bellido*
2. LIMPIACRISTALES Y ARZOBISPO. BIOGRAFÍA DE MONS. MILOSLAV VLK. *Alain Boudre*
3. DIETRICH BONHOEFFER. VÍCTIMA Y VENCEDOR DE HITLER. *Georges Hourdin*
4. MARTIN LUTHER KING. CONTRA TODAS LAS EXCLUSIONES. *Vincent Roussel*

204 págs. / 1.250 ptas.

188 págs. / 1.600 ptas.

122 págs. / 890 ptas.

114 págs. / 790 ptas.

desclée

Consulte a su librería habitual o directamente a: Editorial Desclée De Brouwer, S.A. Henao, 6-3.º - 48009 Bilbao
Tels. (94) 424 68 43 / 423 30 45 - Fax (94) 423 75 94

El llibre de la setmana

Celia Cecilia, invasió televisiva

Cristóbal Sarrias

La pobre Celia Cecilia no esperava trobar-se amb un malson després d'haver passat pel plató d'Antena 3. L'havia cridat Jesús Hermida, i no creia que fos tan important en la vida de Julián, el novel·lista famós mort recentment, perquè l'anomenés la seva *musa*. Havia estat la seva secretària i amanuense durant molts anys, podria contar-los un per un, amb les seves característiques ben concretes; però d'això a ser la seva *musa*!

Però Celia Cecilia Villalobo es va trobar davant la sorpresa. De cop i volta es trobava davant d'un problema que la desconcertava. La seva aparició a la petita pantalla va comoure a moltes persones, especialment les que se sentien lligades a la vida de Julián. Una vida ja del geni plena de misteris, que ella ni tan sols havia intentat desvetllar, perquè, en realitat, no els sospitava. Però hi havia aquella Bea Zaldívar, i la petita i extravagant Luz, i hi havia, per afegidura, el manefla del seu ex-marit Esteban, que l'assetjaven constantment, amb l'esperança que conegués fil per randa un testament que mai no va pensar que existís... Però si la seva mort va ser gairebé sobtada! I ella que havia

ALVARO POMBO

Telepena de Celia Cecilia Villalobo

ANAGRAMA
Narratives hispánicas

Alvaro Pombo, *Telepena de Celia Cecilia Villalobo*.

Anagrama Barcelona 1994, 188 pàg

estat dotze anys transcrivint dia a dia totes les seves novel·les, i mai no havia pensat en altra cosa que no fos ser la millor secretària d'un home que era un geni, que la necessitava per moltes coses materials... però, d'això a ser la seva *musa* hi havia un abisme.

Doncs no, resulta que a la seva taula de secretària fidel hi havia el sobre lacrat amb les últimes voluntats...

Alvaro Pombo en la ploma de Celia Cecilia Villalobo escriu unes pàgines divertides, a vegades brillants, en les quals es narra la peripècia d'aquesta dona anònima que de cop i volta es veu immersa en un embull que la sobrepassa. Ella es creia marginada de tot, consagrada a un treball rutinari, al servei d'un escriptor capaç d'imaginar-ho tot, però impotent davant d'una màquina d'escriure. I ella havia teclejat per ell centenars, milers de fulls que anaven recollint els fruits de la seva invenció.

Amb Celia Cecilia penetrem en un món enlluernador per a la gent senzilla de l'anèdota televisiva, i embastar-nos la il·lusió amb la irritació i la sorpresa. Celia Cecilia va relatant tot allò que li esdevé després del pas per Antena 3; quan descobreix tot el que ha pogut esdevenir en la seva vida, sense que

ella s'hagi assabentat de res.

Alvaro Pombo, com qui no vol la cosa, va demuntant el mite televisiu, però a costa de la psicologia d'aquest tipus de dona acostumada a viure a l'ombra, que té la il·lusió posada en ser una perfecta mecanògrafa, i en això centra la seva vida.

Telepena de Celia Cecilia Villalobo, és una novel·la escrita amb certa transparència, encara que abusi en la presentació d'una psicologia femenina d'excessiva candidesa. Un estereotip força injust de la secretària eficaç, incapaç d'anar, més enllà del que dona el tracte admiratiu amb un cap al qual es respecta.

Sigui com sigui, es llegeixen fàcilment les gairebé dues-centes pàgines atribuïdes a l'atribolada secretària de Don Julián, i hom resta tranquil veient-la en un apartament, prenent el sol tan contenta, «*después de haber comido contenta, ... la paella... y la sangría, y para empezar una tablita con ración de sepia y pan, venga pan. Y ver que la sangría era igual lo mismo, con sus trocitos de melocotón y de limón y de manzana y de hielo y de Fanta y de vino tinto y todo, igual que el cielo azul en la larga playa de Cullera.*»

Està pràcticament limitada a les obres de consulta

L'edició electrònica no desplaça el paper

La substitució de la lletra impresa per la imatge no es veu que arribi. Als Estats Units, on el sector àudio-visual està més desenvolupat, el públic continua gastant més en llibres que en qualsevol altre producte de diversió o cultura. I l'edició electrònica, per bé que creix, és encara una petita part del negoci editorial, restringida a les obres de consulta.

Mostra del limitat camp que encara té el llibre electrònic és el cas de Simon & Schuster, la més gran editorial nord-americana, propietat de Viacom, el gegant de la televisió per cable. Aquesta editorial ha adoptat decididament la tecnologia digital. Ha invertit més de cent milions de dòlars en projectes *multimedia*. Els productes electrònics suposen ara el 22% del seu volum de negocis, en poc més de cinc anys. El 40% dels seus títols apareixen en CD-ROM.

Tanmateix, aquestes dades no signifiquen la victòria del *bit* sobre el paper. En primer lloc, no tots els editors estan convençuts de les possibilitats del suport informàtic.

Els dos immediats competidors de Simon & Schuster, Bantam Doubleday Dell (propietat de Bertelsmann) i Random House, gairebé no han entrat en el negoci. Per altra part, Simon & Schuster és un cas especial, ja que obté el 41% dels seus beneficis amb llibres didàctics. I és en aquest tipus d'obres on el suport informàtic té més avantatges.

De fet, a França, una enquesta de Sofres revela que el públic aprecia les qualitats del suport informàtic, encara que només per al cas de les obres de consulta, i amb reserves. En la pàtria de l'enciclopèdia, el 66% dels entrevistats opinen que la lletra impresa és més adequada si el que es busca no és una dada concisa, sinó aprofundir en un tema. El 74% diu que és més fatigós llegir un text llarg en una pantalla; el 42%, que és complicat usar un CD-ROM. En fi, només el 38% es mostra interessat a adquirir una enciclopèdia en disc.

A més, la tecnologia digital de Simon & Schuster està sobretot en el procés de fabricació, no en els productes finals, que en la seva

major part continuen sent llibres impresos. Els electrònics, en conjunt—com ha reconegut en el *New York Times* el mateix president de l'editorial—, encara no donen beneficis, ni s'espera que els donin fins d'aquí uns anys. En canvi, el sistema informàtic de producció permet reduir costos.

Aquest avantatge pot ser decisiu en el nou panorama del mercat, que es distingeix per la venda massiva en grans establiments, en comptes de les llibreries tradicionals. Les cadenes de botigues, capaces de vendre llibres en grans quantitats, imposen la seva llei, obligant a les editorials a baixar els preus i acceptar abundants devolucions. El cost de retirar exemplars no venuts s'ha duplicat en vint anys, i ara és el principal forat a través del qual les editorials veuen escapar beneficis. Si la producció electrònica progressés fins a permetre fer tirades ràpides, en funció de la demanda, les editorials s'estalviarien molts diners que ara gasten movent i emmagatzmant llibres. (Aceprensa)

Claret

Editorial Claret • Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel (93) 301 08 87 • Fax (93) 317 48 30

Carles Armengol
Juanjo Fernández

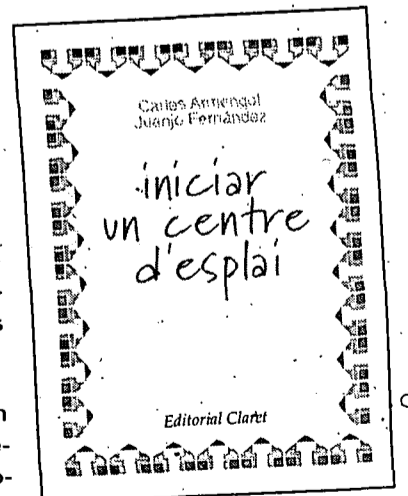
Iniciar un centre
d'esplai

Els nois i noies difícilment juguen i fan festa en el seu temps lliure. Les influències de l'entorn acaben per convertir el temps lliure en moment de passivitat; molt sovint, mirar la TV o consumir és l'única alternativa en aquest temps lliure.

Per això l'educació en l'esplai és una manera, si més no, de començar a ser més actors de la vida i no només espectadors; una manera de començar a ser-ne els protagonistes.

Aquest llibre vol ser un ajut per tal de posar en marxa aquesta aventura que es diu un centre d'esplai.

Col. Els daus 154. PVP: 600 ptes.

Cinema

Todo por un sueño

(To Die For)

Director: Gus Van Sant. Intèrprets: Nicolé Kidman, Matt Dillon, Joaquín Phoenix.

P.A. Urbina

(Aceptensa)

Potser val la pena recordar *Drugstore Cowboy* y *Mi Idaho privado*, les dues obres anteriors de Gus Van Sant, per situar l'orientació característica que aquest director dóna a les seves històries i, principalment, als seus personatges en l'opulenta societat nord-americana: la marginalitat. En aquesta pel·lícula la marginalitat deriva cap a una buscada caricatura; el títol original és més expressiu: *Morir per*, i la traducció el completa: *por un sueño*, que és una obsessiva ambició per triomfar.

Suzanne, una joveneta provinciana d'una perfecció física com feta en sèrie, gairebé de plàstic, amb menys ànima que una cadira, té en canvi més ambició que un exèrcit d'usurers, però ella de fama, d'aplaudiments.

Gus Van Sant dóna a la seva pel·lícula l'aire d'un telefilm, tot i que és una tràgica caricatura de la buidor moral, de l'absència més aterridora de qualsevol visió transcendent. Està estructurada com un nerviós muntatge

d'entrevistes televisives als seus desgraciats seduïts i a les seves famílies que quadra a la perfecció amb la futilitat de la vida i la mort de Suzanne.

Matt Dillon interpreta al jove Larry, que encisat per Suzanne, s'hi casa i es converteix en joguina de la seva ambició i el seu egoisme. Ell, amb la seva família d'ascendència italiana, marca un cert contrapunt de les virtuts humanes i morals: senzillesa, sinceritat, treball, amor a la família, els fills..., fills que Suzanne tampoc no vol tenir per no fer malbé els seu microprogramat cos.

Doncs, res no és obstacle a la calculada carrera professional de Suzanne. Un dels seduïts per la calculada ambició de Suzanne és l'estudiant Jimmy, que interpreta amb sobrecollidor verisme Joaquín Phoenix, germà del desaparegut River. I tots els altres personatges completen amb autenticitat el quadre entorn a aquesta esperpèntica caricatura de certa joventut, materialitzada, educada, pel consum i la televisió porqueria, obsessionada fins a morir (*To Die For...*) per res.

Crònica televisiva

Patrimoni humà i espiritual

Miquel Àngel Codina

Obras son amores és el títol del reeixit reportatge, dirigit per Julián del Olmo i realitzat per Luis Álvarez, que va emetre recentment el programa religiós *Pueblo de Dios*. Un equip de joves llicenciats arquitectes madrilenys —amb la col·laboració, sobretot, d'estudiants d'arquitectura i d'interiorisme— dediquen gratuïtament, des de fa 6 anys, una part del seu lleure a la restauració d'esglésies en estat ruïnós, pertanyents a l'àmbit rural. Aquests camps de treball es realitzen durant els mesos de juliol i agost, en torns quinzenals. Els joves, que compten amb algunes petites subvencions, són els encarregats d'organitzar tota la infraestructura necessària que comporta dur a terme una obra d'aquestes característiques. Fins ara, han estat mitja dotzena els temples restaurats, situats tots ells en pobles castellanomanxecs, com Cubillas del Pinar o Poveda de la Sierra.

«Tot i que les motivacions personals de cadascun dels joves treballadors que cooperen en aquest projecte són diverses, fonamentalment hi predomina una motivació de fe», va afirmar Maria Esther Calderero, arquitecta. Tot seguit, va manifestar el següent: «Ens hem posat a disposició del Bisbat per tal de recuperar el patrimoni eclesial. A més a més de la restauració d'un temple de pedra, volem aconseguir la restauració de l'Església com a temple viu, ja que tots nosaltres som les pedres vives que formen aquesta Església». La Maria Esther va assenyalar que al llarg de la jornada de treball «hi ha moments per a la pregària i el recolliment; per exemple, a l'hora de beneir la taula, en finalitzar les comeses diàries, etc.».

Cal esmentar que els veïns dels diferents municipis també contribueixen —amb menjar, allotjament o qualsevol altre ajut que puguin proporcionar— a la gran tasca executada pel jovent. José Luis Marty Jardon, arquitecte, va donar a conèixer en el documental que «generalment, les esglésies objecte de restauració són aquelles que no tenen massa valor històric o artístic, aquelles ubicades en pobles amb minsos recursos econòmics que sovint es queden fora dels plans de reforma de les conselleries». Molts nois i noies ajuden, d'aquesta manera, a recuperar no tan sols un patrimoni històric o cultural sinó —el que és més important— un patrimoni humà i espiritual.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 02.50 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Divendres 11.00 *Santa Misa*. Des de el monestir de l'Escorial

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Misa*: amb la participació de la Coral Sant Ignasi, de Barcelona, Sarrià (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Manuel Zurita; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Les esglésies de Catalunya*.

Dilluns 16.30 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Dissabte 11.00 *Signes dels Temps*. El programa proposa la descoberta setmanal de diverses parròquies dels vuit bisbats catalans. Aquesta setmana

visitarem la parròquia del Santíssim Salvador (bisbat de Lleida).

—La coral del barri de Pardiniyes a la Parròquia

—Presentació de la parròquia i la seva inserció al barri, en conversa amb el Rector.

—Presentació de l'ermita de Llivia i els serveis que s'hi fan.

—La participació de la Parròquia al Consell Arxiprestal.

—Entrevista al president de l'Associació de Veïns de Pardiniyes i valoració del paper de la Parròquia.

—L'administració de sagraments a la Parròquia: baptisme i confirmació.

—L'Esplai i la vivència de la fe a la Parròquia.

—Comentari i presentació de l'Evangeli del Diumenge (Director: Josep-Maria Pont).

Diumenge 00.30 *Signes dels Temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 8/12 20.30 *Creure avui*: No hi ha programa

DI 11/12 13.00 *Creure avui*: No hi ha programa

Dv 15/12 20:30 *Creure avui*: Esplai cultural L'Església a Irlanda. Informatiu i Agenda (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*

00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*

01.05 *Ràdio Vaticana.*

01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*

22.30 *Diàleg d'Església.*

23.00 *Panorama de cinema.*

00.03 *In Corpore sano.*

00.30 *Cova de clàssics.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*

23.00 *Temps d'acció.*

00.03 *Versió original.*

03.30 *Perfil.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dimecres

22.05 *Sons i Ressons.*

22.30 *Converses amb la*

ciència.

23.00 *Panorama Cultural.*

00.03 *Els veïns de l'escala.*

00.30 *Nit d'Estels.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*

22.30 *Tal dia com aquell.*

23.00 *En família.*

00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*

01.30 *Deliciosament*

instrumental.

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*

23.00 *Encantats de*

conèixer-ho!

00.03 *Calaix de sastre.*

00.30 *Fila 7.*

01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Pedra angular.*

23.00 *Cova de Jazz.*

00.03 *Negra nit.*

00.30 *Les novetats a cau*

d'orella.

01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

21.55 *Raons per viure.*

22.03 *Mosaic.*

23.00 *La Gran Via.*

23.30 *Blue Velvet.*

00.03 *Amb molt de gust.*

00.30 *Estel de colors.*

01.30 *Dietari de música i*

músics.

01.35 *Ràdio Vaticana.*

01.55 *Espurna d'alba.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Anthems i Serveis. Blessed is he that considereth, Z7; Out of the deep have I called, Z45; They that go down to the sea in ships, Z57; Magnificat i Nunc Dimittis, Z231; Beati omnes qui timeant Dominum, Z131; Turn thou us, O good Lord, Z62; O God, the King of glory, Z34, de Purcell.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA-RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe* (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música: de temes religiosos.*

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós.*

10.00 *Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.*

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia: informacions, comentaris i entrevistes.*

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.*

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Fra Josep M. Massana i Mola, franciscà, que ha estat missioner a l'Àfrica durant 21 anys. Al 1979 fou expulsat de Burundi, després va treballar a Malawi i va tornar a Burundi. Actualment, és a Barcelona perquè va ser amenaçat de mort; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).*

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 104.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).*

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).*

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.*

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella.*

Diumenge

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5; Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: d'Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel-Angel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca* (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroïcs del segle XX, etc.*

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema mària, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.*

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari: en llatí des del Vaticà.*

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.*

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes: informacions, comentaris i entrevistes.*

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

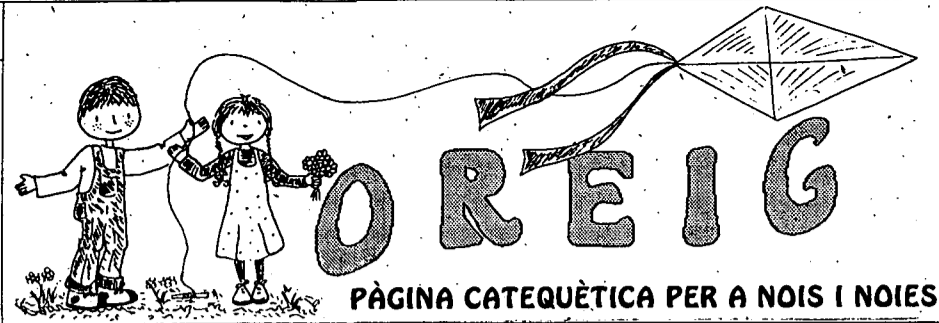
Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA:

PÀGINA CATEQUÈTICA PER A NOIS I NOIES

AMICS DE DÉU

Sant Pere Nolasc, religiós. 16 de desembre

Pere Nolasc era un ric mercader de Barcelona, molt estimat per tothom, ja que feia moltes obres de caritat i desitjava ajudar els pobres cristians captius dels moros, però no sabia com fer-ho. Per trobar una resposta va pujar en peregrinatge a Montserrat per demanar l'ajut de la Mare de Déu.

La resposta no es va fer esperar: l'agost del 1218 va tenir una visió de la Verge Maria, anomenada després de La Mercè, per animar-lo a fundar un orde religiós dedicat al rescat dels captius. Hi van col·laborar sant Ramon de Penyafort i el rei Jaume I el Conqueridor. En aquesta empresa es van unir molts cavallers de la noblesa de Barcelona i així va néixer l'orde de la Mercè.

Els frares mercedaris recollien almoines pels castells i les ciutats i després anaven a les terres dels musulmans per negociar amb ells l'alliberament dels captius cristians. En ocasions, els mateixos frares acceptaven ocupar el lloc dels ostatges perquè aquests fossin alliberats.

FEM CATEQUESI

L'Església ens ensenya a creure en Déu

Tu creus als teus pares, perquè saps que t'estimen i perquè són més grans que tu i saben més coses. A l'escola fas cas dels mestres, perquè ells han estudiat molts anys, han après coses que tu encara no saps, i estàs segur que el que t'ensenyen és veritat. ¿Qui és molt més gran que els teus pares? ¿Qui ha viscut més que tots els homes? ¿Qui sap més que tots els mestres? Déu, Nostre Senyor; per això podem estar segurs que el que Ell ens diu és veritat. Del fet de creure en Déu en diem «fe».

Tu tens fe, perquè confies en Déu i l'estimes. Però aquesta fe no te l'has donada tu; no has estat tu qui un bon dia vas dir: «He decidit creure»; tu vols i pots creure en Déu perquè Ell t'ha donat la fe, per això, aquest regal de Déu és el millor tresor del món.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

L'home dona culte a Déu

Les persones que s'estimen els agrada estar juntes, explicar-se coses, fer-se regals a les festes... Això mateix ens passa amb Déu. Ell és el nostre creador. Ens ha creat perquè ens estima molt i molt, com només ell sap estimar. També nosaltres volem estimar-lo i agrair-li tantes coses. És a dir, donar-li culte.

Cal que tractem Déu amb amor, que li expliquem les nostres coses, que resem cada dia, que siguem bons fills seus...

Déu, el nostre Pare celestial, ens escolta sempre i arrèu. Perquè ens estima tant, escoltem la seva Paraula quan llegim la Bíblia. I quan anem a missa, els diumenges i festes, estem d'una manera especial davant seu. Anar a l'Eucaristia, en primer lloc, és donar culte al nostre Creador i Salvador.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

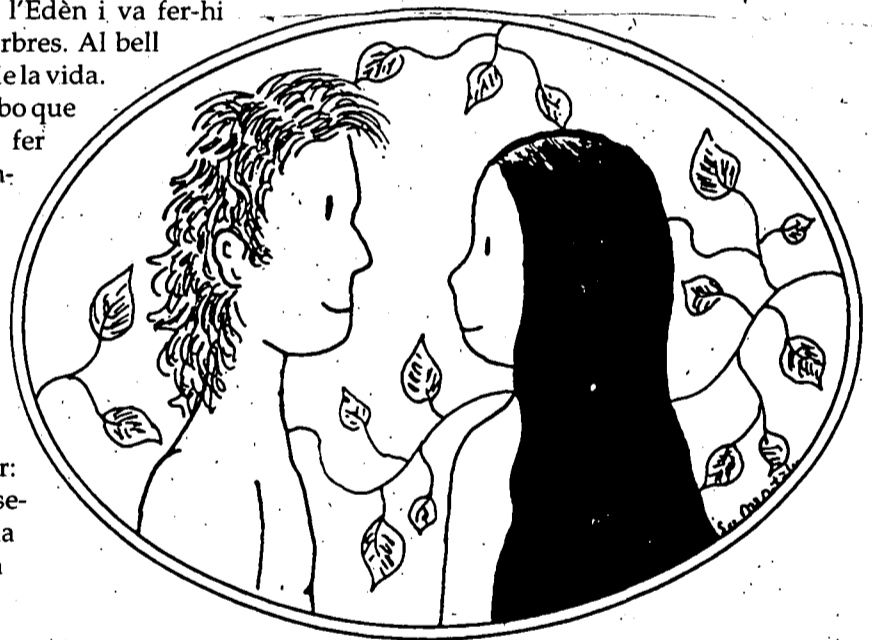
El paradís terrenal

Déu va plantar un jardí a l'Edèn i va fer-hi créixer una gran varietat d'arbres. Al bell mig del jardí s'alçava l'arbre de la vida.

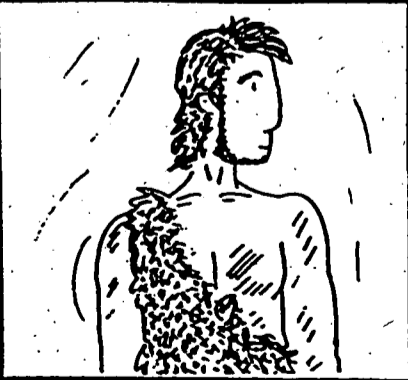
Després Déu va dir: «No és bo que l'home estigui sol.» Déu va fer que l'home s'adormís profundament. Va prendre-li una de les seves costelles i va formar la primera dona.

Adam, en veure-la digué: «És com jo!». S'anomenà Eva, és a dir, mare de tots els vivents.

Déu va posar l'home i la dona en el jardí i els va dir: «Podeu menjar fruits de qualsevol arbre, fora de l'arbre de la ciència del bé i del mal. Si en mengeu, morireu».

CADA SETMANA D'ADVENT UNA FIGURA

			
ISAÏES	JOAN BAPTISTA		

VENIU, SENYOR JESÚS!

UNA REALITAT QUE NO TROBARÀS ALS DIARIS

CATALUNYA + CRISTIANA

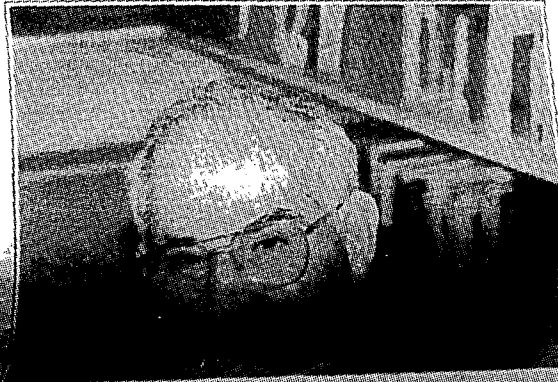
Director: Manuel Valls i Serra

9 · Març · 95

Any XVI • Núm. 807 • 200 ptes.

Exclusiva amb Mn. Antoni M. Oriol, relator del
tercer tema del Concili Tarraconense

«L'Església,
evangelitzant

LA VIDA I EL POLS DE LA COMUNITAT CRISTIANA A CATALUNYA

Per veure la realitat del que passa al teu voltant, a l'Església i al món,
per poder-hi reflexionar i aprofundir en el missatge de l'Evangeli.
Llegeix el setmanari que t'ho dirà tot de la vida dels cristians.

Fes-te'n subscriptor

CATALUNYA + CRISTIANA

Puiggari, 5-7, 08014 Barcelona - Tel. (93) 4905988.

afinant

Llindar

La recepció del Concili Vaticà II

Manuel Valls i Serra
director

El 8 de desembre, festa de la Immaculada Concepció, es compleixen exactament trenta anys de la solemne cloenda del Concili Vaticà II per part del papa Pau VI. Joan Pau II en la seva carta apostòlica *Tertio millennio adveniente* no ha dubtat en qualificar-lo de «gran do de l'Esperit a l'Església al final del segon mil·lenni» (36). Trenta anys ens donen una perspectiva suficient per analitzar amb certa profunditat allò que el Concili ha significat per a la vida de l'Església i per revisar amb honestedat com ha estat rebut i aplicat. Són molts els intents i diverses les interpretacions. La que realitza el Papa actual, que va viure i va participar activament en el Concili, ¿no mereix una especial credibilitat? Ningú com ell pot demanar-nos amb més autoritat una examen de consciència sobre la seva recepció.

Així ho fa el Papa en un paràgraf de la mateixa *Tertio millennio adveniente* que val la pena transcriure íntegrament: «¿En quina mesura la Paraula de Déu ha arribat a ser plenament l'ànima de la teologia i de la inspiració de tota l'existència cristiana, com demanava la *Dei Verbum*? ¿Es viu la litúrgia com a font i cim de la vida eclesial, segons els ensenyaments de la constitució *Sacrosanctum concilium*? ¿Es consolida, en l'Església universal i en les comunitats particulars, l'eclesiologia de comunió que es troba en la *Lumen gentium*, les diverses formes de participació del Pò-

ble de Déu, encara que sense admetre un democratismes i un sociologisme que no reflecteixen la visió catòlica de l'Església i l'autèntic esperit del Concili Vaticà II? Un interrogant fonamental també cal que sigui plantejat sobre l'estil de les relacions entre l'Església i el món. Les directrius conciliars — presents en la constitució *Gaudium et spes* i en altres documents— d'un diàleg obert, respectuós i cordial, acompanyat tanmateix per un atent discerniment i pel valent testimoniatge de la veritat, continuen essent vàlides i ens criden a un compromís ulterior» (n.36).

Igual com s'ha esdevingut amb el nostre Concili Tarraconense, molts periodistes comentaren el Concili Vaticà II segons el model dels debats parlamentaris i dels arbitratges polítics. Aquesta lectura *democràtica* i *sociologista*, que denuncia el Papa, ha perdurat al llarg d'aquests anys i en els nostres dies fins i tot sembla refermar-se. Tanmateix, ¿com interpretar correctament aquell magne esdeveniment? En realitat, són dues i oposades entre si les principals interpretacions errònies del Con-

cili: la progressista i la tradicionalista. Gérard Cholvy, professor de la Universitat Paul Valéry de Montpellier, ha escrit a *Esprit et Vie* un documentat article sobre aquesta qüestió tan delicada. Segons ell, el corrent *progressista*, en reclamar l'«esperit del Concili», considera aquest, sobretot, com un punt de partida i això l'urgeix a dur més lluny el seu contingut. Aquest corrent ha valorat la dimensió del «compromís» del cristià en el món, principalment en les seves dimensions social i política. El corrent *tradicionalista*, per la seva banda, del qual Mons. Lefèvre fou la figura extrema més emblemàtica, s'ha alimentat de les exageracions en les quals el corrent progressista s'ha precipitat. Segons ell el Concili va anar massa lluny. Va constituir una traïció, una ruptura amb la tradició anterior.

Segons Cholvy el corrent majoritari, tan a França com a arreu, ha rebut l'esperit renovador del Concili dintre la *continuitat de la tradició*. «Això no exclou —afirma— unes interpretacions intermèdies en funció de sensibilitats que oscil·len entre

fidelitat a l'Església i fidelitat al món. La personalitat de l'arquebisbe polonès de Cracòvia, convertit en Papa l'any 1978, Joan Pau II, encarna aquest corrent intermedi. El nou Papa es col·loca dins de la continuïtat del pontificat de Pau VI i del gir que aquest va prendre l'any 1975». Aquells que, invocant l'«esperit del Concili», de fet l'interpreten en termes de ruptura, lògicament s'oposen a aquesta benèvola lectura i per a ells el Vaticà II significa una esperança que ha estat decebuda, i que el Papa actual fins i tot ha traït.

El Sínode de 1985, als vint anys del Concili, va significar una síntesi no gens complaent per aquests sectors que avui tornen a la contestació pública. La relació del cardenal Danneels fou d'una gran lucidesa. Segons Cholvy aquesta considerarà «entre els aspectes positius, la renovació litúrgica, un millor coneixement de l'Es-criptura i una presa de consciència més marcada de les responsabilitats dels laics». Entre els aspectes negatius, la pèrdua «del sentit d'adoració en la litúrgia, la crisi del sacrament de la reconciliació, el progrés de comportaments de naturalesa subjectiva en moral, les dificultats de la catequesi, la crisi de confiança en l'Església. La idea d'Església-Comunió no ha penetrat veritablement en el poble cristià».

En la misteriosa biografia de l'Església la història també és mestra de vida. L'*examen de consciència* és, sens dubte, la premissa per fer emergir dels errors d'ahir «una lliçó per al futur», com afirma el Papa. L'autocrítica és sempre un excel·lent exercici de sanitat mental.

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Els islàmics i nosaltres

Dues preguntes que han surtat en l'ambient d'aquests dies: l'integrisme religiós de les societats islàmiques, ¿és determinant del seu endarreriment? La fidelitat a les normes de l'Alcorà de molts africans residents entre nosaltres, és una romanalla del passat que els cal superar?

La Conferència del Mediterrani ha posat d'actualitat les relacions entre els pobles de la riba nord i els de la riba sud del nostre mar. És positiu que, malgrat el clima de liberalisme econòmic desbocat avui dominant, la comunitat europea hagi recordat que limita, per baix, amb el subdesenvolupament. Les qüestions econòmiques i polítiques han centrat l'atenció, lògicament, dels especialistes reunits a Barcelona. Però també han sovintejat les referències als factors culturals i religiosos que són a l'entranya dels diversos pobles. D'aquí vénen, precisament, les dues preguntes apuntades.

No és difícil adonar-se d'un cert consens occidental sobre els mals de l'integrisme religiós. El món de tradició cristiana ha anat avançant, a través de conflictes i de convulsions, cap a la distinció entre els estats i les esglésies. La fe hi és vista com a opció personal, no com a element integrant de la pertinença a una determinada societat. El Concili de la Tarra-

...les preses de posició, criticades per molts aquests dies, de les esglésies de Polònia i d'Irlanda, han tingut lloc dins les regles de joc democràtiques i no són, per tant, comparables amb l'actuació dels estats teocràtics

conense ha remarcat aspectes positius de la secularització i del pluralisme, com ara «l'absència de pressió religiosa o irreligiosa per part dels estats, amb un sentit generalitzat de tolerància». Fins i tot les preses de posició, criticades per molts aquests dies, de les esglésies de Polònia i d'Irlanda, han tingut lloc dins les regles de joc democràtiques i no són, per tant, comparables amb l'actuació dels estats teocràtics. Aquest de la distinció entre allò temporal i allò espiritual —en el sentit de religiós— és un procés encara pendent en el món islàmic.

Ara bé, el mateix Concili de la Tarraconense assenyalava també algunes conseqüències negatives de la secularització, com ara «una forta tendència a la pura privatització de la fe». Per aquesta via s'arriba a la insignificància del fet de creure: deixa de projectar-se en els comportaments personals i socials, queda confinat a vagues referències conceptuals o sentimentals, i tendeix, finalment, a desaparèixer. En aquest punt, molts africans islàmics són avui un exemple per a nosaltres. El seu manteniment de la pregària, la seva fidelitat activa i desacomplexada als preceptes de la seva religió, la seva força de convicció, no són un fet residual ni retrògrad. Més aviat els està salvant de dissoldre el seu humanisme en la nostra deshumanitzada societat de consum.

Si, doncs, d'una banda, podem oferir-los, modestament, pistes de clarificació, d'una altra ells ens ensenyen fidelitat, coherència i sentit dels valors absoluts. «Oh vosaltres que creieu, practiqueu la justícia. Practiqueu-la amb constància, com a testimoniatge de fidelitat a Déu, ni que sigui a desgrat vostre, o del vostre pare, o de la vostra mare, o dels vostres parents, tant si es tracta d'un ric com d'un pobre, perquè Déu té prioritat sobre tots dos» (Alcorà, Sura 4, 135).

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Són pocs o molts els qui se salven?

La pregunta surt moltes vegades. Especialment a reunions amb matrimonis els fills dels quals, en altre temps educats en la fe, han aparcat la seva pràctica cristiana i, aparentment, a penes s'interessen per les vivències religioses.

La resposta mai no és difícil. El dogma fonamental del cristianisme és aquest: «Déu vol que tots els homes i dones se salvin». Això no és un simple anhel de Déu, sinó que Ell fa tots els possibles —lliura la seva gràcia— per tal que es realitzi el seu disseny. Aquí, tal com cal, entra en joc el gran do de la llibertat humana. El Creador i Salvador no força mai cap dels seus fills.

Algunes vegades la conversa deriva cap al fet que aquesta voluntat divina de salvació per a tots no sembla prou compatible amb les exigències que reclama. Com es lliguen universalitat i exigència? «No es posa el llistó massa alt?» «Per què es demana

tanta exigència moral?» Encara surt sovint, davant de la davallada general de la pràctica cristiana, allò que «s'ha de mirar més la qualitat que la quantitat». «Abans, feia un, la gent anava a l'església per costum; avui, en canvi, s'hi va per convenciment». En resum: «pocs i bons». Aquests criteris se'm fan difícils de compartir, perquè seria massa —sense llevar res de la bona voluntat de ningú— pensar que els que «restem» som els bons. Pensar això és, al meu entendre, massa.

Aquesta visió, introductora d'un determinat dualisme, correspon als negocis d'aquí baix. La qüestió de quantitat o qualitat no pertany a la nomenclatura del Regne de Déu. Que, pesi a qui pesi, vol que tots els homes se salvin. I, per això mateix, ens ha lliurat el seu propi Fill. Per tal que tinguem vida a desdir. I que, en la rectitud de la vida humana, experimentem ja el goig de la plenitud de la Vida.

Impromptu

Oriol Camps

Lluminàries

La ciutat és plena de llum. Milions de puntets lluminosos dibuixen capricioses garlandes amb escuts, estrelles, espelmes, rètols monumentals plens de coloraines... Uns grans magatzems llueixen uns de rètols tan grans, diria que potser ocupen mes de dos-cents metres quadrats de façana, que fan pensar... encara que desitgin bones festes, desig que sempre és d'agrair, però... no sé per què fa que m'envaeixi un cert aire de tristesa, una buidor difícil d'omplir...

Aquella estrella amb llarga cua lluminosa que assenyalava el camí... d'una botiga de joguines on t'espera el ninot d'un rei d'Orient o un panxut Papà Noel...

L'altra estrella diu que a sota hi trobaràs una joieria... per satisfer vanitats... per lluir d'esplendidesa...

Totes les lluminàries diuen que són perquè ve Nadal, Cap d'Any... Reis... Totes aquestes estrelles són oferta comercial...

I jo voldria una altra estrella. La de la sinceritat, la que no té engany, ni propòsit amagat. L'estrella que porta a Betlem!

Hauré de tancar els ulls, per contemplar-la, lluny encara, i pregar-li que em guiï, que no hem deixi fins que trobi l'Infant...

L'estrella que jo cerco brilla tan intensament que és fa difícil veure-la... però faré tot el que pugui per abastar-la, i sentir la seva pau dins el meu cor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un milió i mig de firmes per «una Església més humana»

A finals de novembre l'agència catòlica KNA informava que a Alemanya el Poble de Déu ha fet una petició per una «Església més humana», i ha aconseguit un milió i mig de firmes en vuit setmanes, de les quals un 80% provenen dels catòlics. Cosa semblant ha esdevingut a Bèlgica i a Holanda.

A Alemanya es demana l'edificació «d'una Església més fraternal»: la plena igualtat de les dones en l'Església, amb l'accés al sacerdoci, el celibat opcional pels preveres, un apropament positiu a la sexualitat i més flexibilitat de la moral sexual, així com una més gran participació de les comunitats cristianes en l'elecció i nomenament dels bisbes. Els temes qüestionats són discutits, no sols a les grans ciutats, sinó també als pobles rurals.

Per altra part, nombrosos seglars compromesos en les estructures, consells, moviments i associaci-

ons catòliques d'Alemanya, consideren la campanya de gran abast.

Mons. K. Lehmann, president de la Conferència dels bisbes alemanys, opina que les peticions proposades, per la manera com es formulen, no poden ser acceptades seriosament, perquè algunes contrarien el magisteri eclesial. «Són massa vives i exagerades», ha dit. Lehmann ha declarat que tractarà l'assumpte en la Conferència episcopal, que en farà un informe a la Santa Seu, i que mantindrà una trobada amb l'interlecutor de la campanya de firmes, Christian Weisner, de Hannover.

Reneix una nova contestació en els països centroeuropeus? Pot fer-se una lectura, positiva d'aquesta campanya? Segons amb els paràmetres en què es faci.

Confucianisme i economia

Jean-Marie Bosc

de les Missions étrangères de Paris,
col·laborador de «la Croix»

Les religions d'arreu del món ens fan parlar molt. Ningú no pot somiar que les religions no siguin un component important de la cultura d'un poble. I és ben conegut el paper que a vegades juguen en els conflictes. Es parla de l'islam, alguna vegada del budisme, rarament del confucianisme. Tanmateix, el seu esperit i la seva filosofia sostenen les cultures de la Xina i de tots els països que ha influenciat a l'Àsia de l'Est, començant pel Japó. Els investigadors s'interessen especialment pel paper que té en el remarcable desenvolupament de les economies dels països asiàtics.

El confucianisme es presenta d'antuvi com una «via» que condueix a l'expansió humana. L'«home de bé» confucià ha de cultivar un cert nombre de valors fonamentals: la benvolença, el sentit del deure, el de les conveniències i, sobretot, el de la pietat filial. Això darrer mana tenir relacions de respecte no solament a l'interior de la família, sinó també a tots els nivells de la societat, en altre temps fins a l'emperador. El confucianisme, sovint barrejat amb budisme i amb taoisme, no és solament un codi de bona conducta, sinó que també té el seu aspecte religiós. En efecte, la pietat filial no s'adreça solament als vivents, sinó a tots els avantpassats, que continuen vivents i formant part de la família. El famós «culte als avantpassats» estructurava en altre temps tota la societat. Pel que fa a l'emperador, era del cel que rebia el seu mandat. Amb una forma renovada, aquesta mentalitat marca encara actualment l'inconscient de les societats asiàtiques.

La mentalitat confuciana ha jugat un paper en el desenvolupament econòmic de països com el Japó, Corea, Taiwan, Singapur i altres. Se l'ha comparat al paper que hauria jugat a Europa, segons Max Weber, l'ètica protestant en el desenvolupament del capitalisme. I nombrosos estudis han exposat la seva influència en països com la gestió d'empreses, la bioètica, les polítiques a l'Àsia de l'Est (1). Fascinats pel capitalisme occidental, però crítics dels seus defectes, els pensadors asiàtics volen trobar una tercera via que alguns han batejat com un «capitalisme confucià».

El confucianisme és optimista en la seva mirada sobre la naturalesa humana i sobre el món. L'home és un ésser perfectible, i d'ací la importància donada a l'estudi i a l'educació en general. El comerç, la riquesa, són els signes de la participació en la vida del món i són contemplats positivament com una etapa vers la plena expansió de l'home. A tots els nivells, la societat passa per damunt de l'individu. És així com la família, la cèl·lula base, ve en primer lloc. Comprèn la família ampliada i el clan. Hom ha de ser-li fidel. Els valors comunitaris són més importants que els drets de l'individu. I els confucians són molt crítics vers l'individualisme animat per la civilització occidental, així com vers la poca consideració pel matrimoni i la família. «La tècnica occidental, la moral oriental», és el que prediquen.

Aquesta mentalitat, segur, no és exempta de defectes. Pot engendrar passivitat, absència d'iniciativa, egoisme de clan, i moltes altres. Però a fi de comptes, ha afavorit el desenvolupament econòmic i la cohesió social, tot prenent un aspecte diferent a cada país.

Així, al Japó, el concepte de «lleialtat» vers l'autoritat ha estat transferit de l'emperador al cap de l'empresa i ha contribuït a la prosperitat d'aquesta última. A Singapur, quan el govern ha hagut de cercar un programa d'educació pràctica per fer front a l'escalada de la criminalitat i la droga, ha recorregut al confucianisme, que tenia l'avantatge de correspondre bé a la mentalitat xinesa.

Malgrat els conflictes a vegades violents, els cristians, xinesos sobretot, sempre han mostrat una gran simpatia pel confucianisme. L'exemple més cèlebre és el del jesuïta italià Matteo Ricci, del qual els lletrats confucians n'admiraven l'ensenyament moral tant com la ciència. Les dues religions sembla que es complementen més que s'oposen. Els cristians no poden més que admirar el sentit comunitari, la pietat filial o el sentit de la família de la tradició xinesa; aquesta tradició pot trobar en el Déu personal cristià allò que manca al difús «Cel» al qual ret culte. D'una manera general, el confucianisme es presenta sobretot com una moral; el cristianisme, primer que tot, com una religió espiritual. Es podria dir que el confucianisme «moralitza» el cristianisme, i el cristianisme al seu torn «espiritualitza» el confucianisme. Quan es parla d'economia o de religió, l'Orient i l'Occident tenen molt per aprendre l'un de l'altre.

(1) La région d'Asie de l'Est, l'héritage confucéen et son adaptation moderne, per Gilbert Rozman. Princeton University Press 1991. Citat per Eglises d'Asie, doc. 7/95.

ANTONIETA MATEUS I GORGUES

Directora de la «Escola de l'Esplai» de la diòcesi de Lleida

D'angoixes

Amb el ritme de vida que portem la majoria de les persones i amb la gran quantitat de fets que vivim o compartim diàriament no és rar comentar «estic neguitós», em noto «angoixat»...

No sols ens fem càrrec del que ens és més immediat, sinó que a través de premsa, ràdio o TV ens fem nostres notícies, realitats que ens arriben... i que sobretot són coses que «no marxen bé». Des dels mass mèdia es té una mena de predilecció per abastar-nos de malès notícies en el menú de cada dia. I això en els diversos sectors de l'activitat humana: el negatiu de la política, les malifetes econòmiques, els actes delictius de menors i de ximplès explicats detalladament... ja siguin del costat de casa... ja siguin de l'altra banda de món...

I llavors s'ofereixen «tècniques de relaxació», cursos per a «controlar les emocions», sessions per a «desconnectar del món».

Com bé saben els pagesos, i com ens recorda l'Evangeli, blat i cugula creixen junts. Fins a la collita. Però de blat n'hi ha més, per poc cuidat que estigui el camp, molt més que de cugula.

Insistir contínuament en el que no va bé, fer anàlisis detallades de processos emmalaltits... si no ens porta a la recerca de solucions, a plantar cara als problemes, a endegar vies de resposta, no val la pena.

Però, a més, cal que dediquem també energies a enfortir-nos «per dins». Si reflexionem sobre la pròpia experiència sabem que quan estem «en pau», encara que rebem notícies «esverades» o «conflictives», ho encaixem amb serenitat, i ho relativitzem o situem des de la importància que tenen. Quan el nostre esperit està «agitats», «neguitós», la mateixa informació ens fa patir

molt més, ens revoltam o angoixem molt més.

No es tracta només del que ens arriba. Es tracta també del que «som», del que tenim «dins». No n'hem de treure conseqüències, d'aquest fet? No ens ha de portar a relativitzar molt més els «estats d'ànim» pels quals passem? No cal anar aprenent a posar la confiança en el que és fonamental? Anar-se coneixent ajuda a «treure's importància».

Però hi ha també l'angoixa que ens provoquen fets o persones que ens preocupen perquè les estimem. Realitats que ens fan patir, situacions injustes que desitjaríem que canviessin. Tot plegat és una càrrega de sofriment que portem dins. Portem aquestes situacions al cor perquè no hi som indiferents. Però, com fer-ho sense perdre la pau?

També en això els cristians tenim un model. El Crist va patir i va «tastar el calze del sofriment». Ens ensenya la manera de viure'l, no d'estalviar-se'l o de rebutjar-lo enutjadament. Ens mostra com viure, sigui quina sigui la situació que ens toqui, des d'una profunda actitud d'amor. Ser capaç de donar sentit, al que sembla que no en té. Donar una dimensió transcendent al quotidià. Assumir el dolor des del Misteri. Fer triomfar la confiança, l'esperança, sobre l'agulló del mal que hom sent amb tota la força. No respondre al mal amb les mateixes armes, sinó donar-li el tomb.

Viure des de la pau interior, des de la serenitat, malgrat «l'agitació psicològica» que és pugui passar. Això és possible amb llargues estones de pregària, de nodriment de la Paraula de Déu i vivint l'experiència de ser Església. Una confiança triomfant en l'Amor del Pare que es fa present a través de l'experiència, també sofrent que puguem viure, i que li dona sentit.

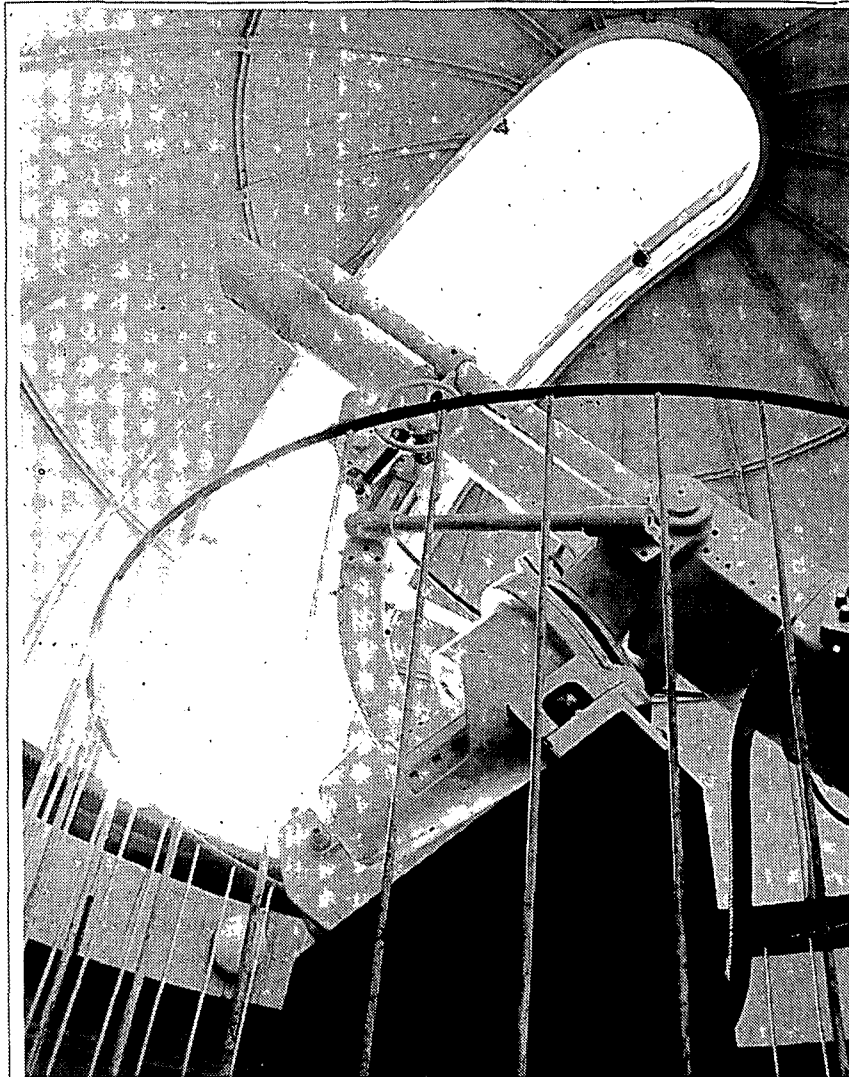
Acudit

ÉS LA COL·LEGA D'ANGLATERRA, QUE PREGUNTA QUÈ FEM NOSALTRES AMB LES NOSTRES NORES...

Vista parcial de la part alta de l'Observatori. A l'esquerra, el pavelló astronòmic i a la dreta el meteorològic

Un centre de gran prestigi científic dirigit per la Companyia de Jesús

90 anys de l'Observatori de l'Ebre

Amb motiu de complir-se el 1994 els noranta anys de la fundació de l'Observatori de l'Ebre, «C.C.» vol deixar constància d'aquest esdeveniment que dona prestigi a la Companyia de Jesús, perquè diversos dels seus membres son els qui van fundar i dirigeixen actualment l'Observatori de Roquetes, prop de Tortosa.

Francesc Gamissans

A finals del segle passat, el pare Luis Adroer, provincial de la llavors província d'Aragó dels jesuïtes, va decidir fundar al costat de les Facultats de Filosofia i Teologia, tres Instituts dedicats a la Física, Química i Ciències Naturals, perquè creia que un profund coneixement d'aquestes calia per a una sòlida formació humana.

Com a resultat d'aquesta idea van néixer a Roquetes, població propera a Tortosa i tocant a la desembocadura de l'Ebre, l'Institut Químic i l'Institut Biològic, el primer dels quals, traslladat posteriorment a Barcelona s'ha convertit en un prestigiós centre (IQS) dedicat a la investigació i a la docència de la Química.

La creació de l'Institut de Física es va encarregar al pare Ricard Cirera Salse, procedent de l'Observatori de Manila, del qual era sots-director i cap de la Secció Magnètica. Els seus coneixements en aquesta matèria van fer suggerir al pare Adroer la fundació d'un Observatori en comptes d'un Institut de Física. La finalitat seria la investigació de relacions que poden existir entre les perturbacions mag-

nètiques, elèctriques i solars. Atès que es registren conjuntament i de manera contínua aquests fenòmens, caldria unir-los també en un estudi comú i continu.

Primers passos

Per portar a terme el seu projecte, l'Observatori de l'Ebre es va estructurar al seu moment en tres seccions diferents: Heliològica, Geofísica i Meteorologia. En la Secció Heliològica es fotografiarien i mesurarien diàriament la posició i les àrees de les taques solars i dels flòculs de calci de la cromosfera. En Geofísica s'estudiarrien el magnetisme terrestre, les corrents telúriques i els moviments sísmics. La Meteorologia es dedicaria als fenòmens elèctrics (ions, ones hertziànes i el potencial atmosfèric) i als quals fan referència al moviment de l'aire pel que fa a direcció i força, pressió, temperatura, etc.

Els aparells necessaris per a totes aquestes observacions van ser adquirits principalment a França, Anglaterra i Itàlia.

Construïts els pavellons de l'Observatori entre el 1903 i el 1904 i instal·lats els aparells, va tenir lloc la inauguració priva-

da el 8 de setembre de 1904. Podríem donar moltes dades, però sols n'anomenarem algunes.

El 1912, l'Observatori de l'Ebre va aconseguir personalitat jurídica independent sota la tutela d'un Patronat reconegut pel Ministeri d'Instrucció Pública.

El 1913, el pare Cirera va fundar la revista *Ibèrica* dedicada a l'alta divulgació científica i de la qual fou director. Uns anys després la revista va traslladar la seva seu a Barcelona on, amb diverses orientacions i vicissituds, continua encara avui la seva gran tasca.

El 1920 fou nomenat per al càrrec de director, el pare Lluís Rodés Campderá, que ja formava part de l'equip de l'Observatori des d'anys anteriors. Al seu temps va millorar el centre amb algunes noves instal·lacions.

Vicissituds polítiques

Les circumstàncies polítiques d'Espanya amb l'arribada de la República el 1931 i la dissolució de la Companyia de Jesús el 1932, van repercutir en la marxa de l'Observatori. La inauguració al pavelló Lánderer, de la volta del cel que representava el firmament estrellat i on apareixien també les estrelles més properes al Sol materialitzades mitjançant bombetes de diferents colors, fou presidida per les autoritats locals republicanes i pel bisbe de la diòcesi de Tortosa, Dr. Esteban

Bilbao. Un decret del 23 de gener de 1932 dissolia la Companyia de Jesús a Espanya.

El Patronat va passar a la jurisdicció del bisbe, qui va confirmar la direcció del centre al pare Rodés. Aquest fet va ser comunicat al president de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià, qui en audiència particular concebuda al pare Rodés, va manifestar un gran interès per la tasca científica de l'Observatori i va assegurar que per part de la Generalitat es respectarien els seus drets.

La repercussió més important que va tenir el decret de dissolució de la Companyia de Jesús en la vida de l'Observatori va ser la supressió de la subvenció que l'Estat li donava, cosa que va provocar una reducció de les despeses al mínim indispensable i recórrer a ajudes particulars i de corporacions que, amb la seva generositat, van permetre la supervivència de l'Observatori. Tanmateix, va representar per als jesuïtes la supressió de la seva vida comunitària.

Les condicions van empitjorar quan va arribar la Guerra Civil del 1936. El 10 d'agost d'aquest any es va verificar el primer registre de l'Observatori per membres de la CNT i un altre, el dia 20, per membres de la FAI. La serenitat i el prestigi del pare Rodés, la prudència en l'actuació de tot el personal i en especial la fidelitat dels treballadors seglars, van aconseguir no interrompre la tasca del centre. Quan va finalitzar la Guerra Civil, va

Serveis

Arxiu d'enregistrament i dades

Es conserven els registres i dades recollides des de la seva fundació. El seu interès radica en què disposa de sèries, relativament llargues, de dades de gran importància per als estudis geofísics i de relació Sol-Terra.

Biblioteca

S'hi conserven més de 30.000 volums; una bona part d'aquests està formada de més de 250 revistes, entre les quals hi ha les més importants de Geofísica i Astrofísica.

Actualment, les revistes es troben a la Facultat de Ciències Físiques de la Universitat de Barcelona (Pedralbes) per a la seva consulta.

Relacions internacionals

L'Observatori a través de les Comissions Nacionals, pertany a les tres Unions Científiques Internacionals amb el treball: Unió Internacional d'Astronomia (IAU), Unió Internacional de Geodèsia i Geofísica (UGGI), Unió Internacional de Ràdio Ciència (URSI) així com a la Comissió Internacional de Relació Sol-Terra.

Es manté relació amb més de 1.000 Centres Científics repartits per tot el món.

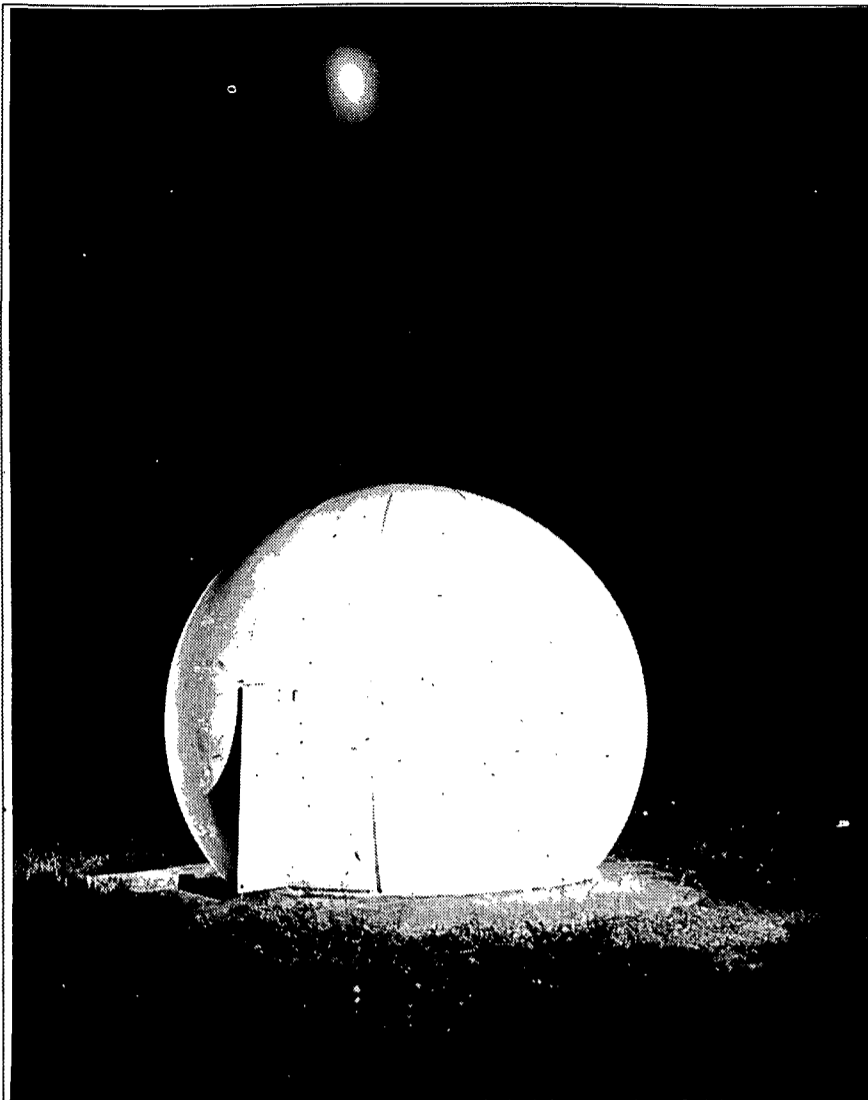
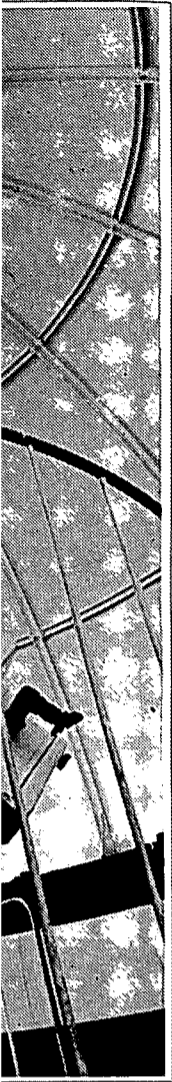
Finalment, l'Observatori situat a Roquetes està vinculat al Consell Superior d'Investigacions Científiques des de la seva fundació com a centre sociat. I a nivell internacional està comissionat per la IAGA (International Association for Geomagnetism and Aeronomy) per mantenir el Servei Internacional de Variacions Magnètiques Ràpides.

El suport de persones i institucions

Amb motiu de commemorar els 90 anys d'existència, els primers responsables de l'Observatori van manifestar el seu agraïment a tots els que han donat suport a aquest institució: als seus primers directors, els pares Cirera, Rodés, Romaná i Cardús, i amb ells, a tots els que hi han treballat, tant jesuïtes com seglars. També a les persones i organismes, públics i privats, que amb la seva aportació econòmica han fet possible que els ideals d'uns quants es fessin realitat per a molts.

Per la seva banda, el professor Josep Batlló, actual cap de la Secció de Sismologia d'aquest centre i que ens ha assessorat, es congratula que els 90 anys d'observació i recerca en el camp de la física que ha portat a terme l'Observatori de l'Ebre en un extrem de Catalunya, sigui un fet important i de gran prestigi per al nostre país.

Espectrògraf monocromàtic de Lyot, preparat per a l'observació del Sol

Cúpula del radiotelescopi per a l'observació solar

essorgir la vida de l'Observatori.

Últimes millores

A partir de 1943, restaurat l'Observatori, el pare Romaná, continuant les directius establertes des de la seva fundació, a procurar actualitzar-lo, va reestructurar i millorar les seves instal·lacions antigues i va introduir nous instruments segons exigien les noves necessitats.

Dins la nova secció d'Ionosfera i en col·laboració primer amb la NASA i després amb les Forces Aèries Americanes, es va iniciar l'octubre de 1964 la determinació del contingut total d'electrons mitjançant l'observació dels senyals emesos pels satèl·lits artificials. L'aparició dels satèl·lits geostacionaris, amb la possibilitat d'un registre continu, va fer que l'Ob-

servatori s'equipés per a aquesta mena d'observacions. El 1974, es va instal·lar un sismògraf de període llarg. Amb això la instal·lació sísmica va quedar pràcticament homologable amb les de la xarxa internacional del projecte americà *Vela*. A més d'aquestes millores, es van introduir altres nous registres que van complementar els anteriors.

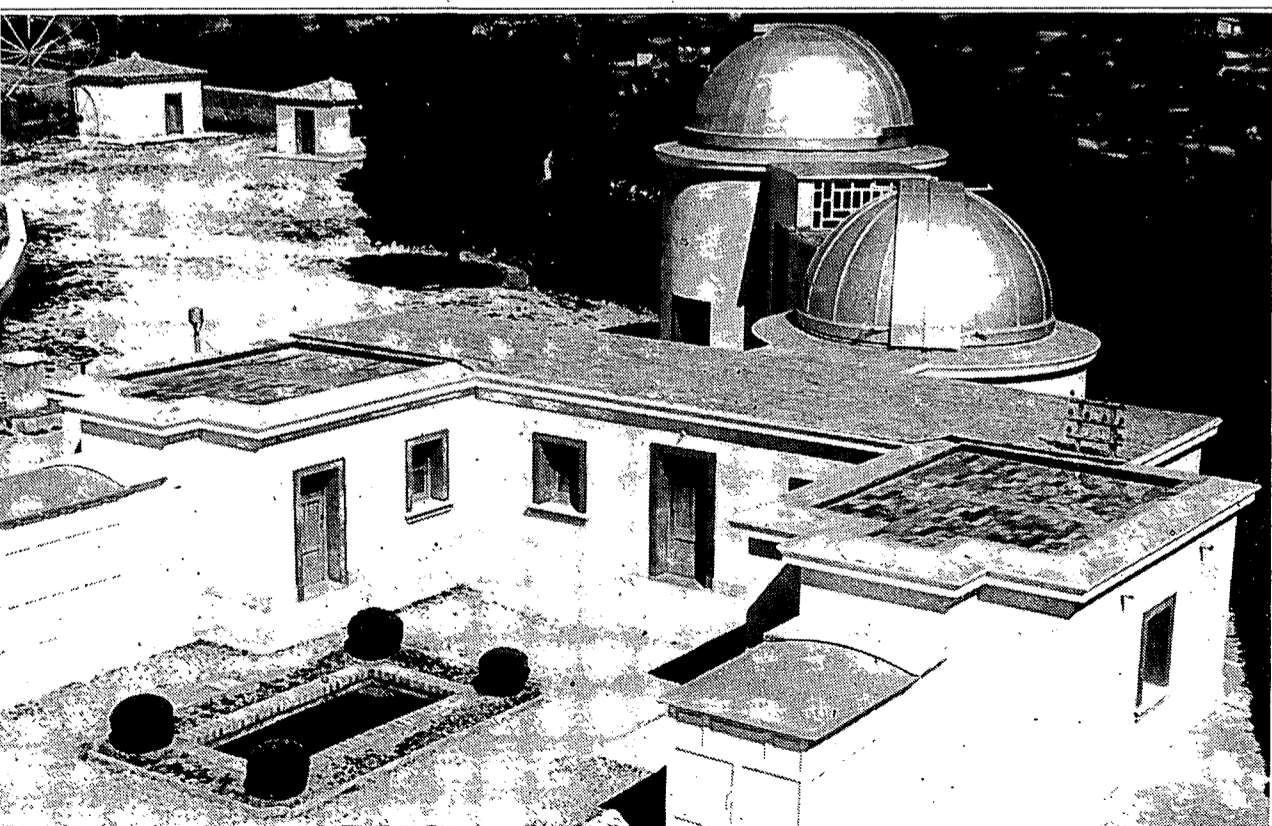
Quan a l'octubre de 1970 la direcció de l'Observatori va passar al pare Josep Oriol Cardús, quedava estructurat en cinc seccions, Heliofísica, Ionosfera, Geomagnetisme, Meteorologia i Sismologia, i en tres serveis: Biblioteca, Càlcul i Hora. Actualment, el director és el pare Luís Felipe Alberca.

En resum, podem dir que l'esperit de l'Observatori ha romàs constantment en aquest doble aspecte: procurar ser impul-

sor dels seus treballs a Espanya, introduint sempre noves tècniques i les noves idees que el ràpid progrés de l'estudi de les relacions Sol-Terra exigeix, i en segon lloc mantenir obert un ampli esperit de col·laboració a nivell nacional i internacional.

Vinculat a la Universitat Ramon Llull

Actualment, l'Observatori de l'Ebre forma part de la Universitat Ramon Llull de Barcelona. Per altra banda, el Consell d'Universitats ha aprovat la seva proposta de doctorat en Física dins de l'oferta docent de la URL, que s'ofereix com una nova opció als alumnes del tercer cicle de les universitats catalanes, i afegeix una nova dimensió als treballs de l'Observatori.

Vista de la sala de registre fotogràfic del sismògraf

Cartes

◆ Un fals ecumenisme

Sr. Director,

Em refereixo al article de Jaume Reixach, *El secret dels déus*, aparegut a *Catalunya Cristiana* el dia 26 de octubre de 1995. En ell, de forma poètica però clara, l'autor defensa un ecumenisme o sincretisme entre totes les religions. I dona a entendre que totes són d'alguna manera veritables, camins vàlids cap a Déu. Acaba l'article dient que no sabem com són els déus però que el seu secret es reconeix en el gest d'estimar.

No crec que l'autor vulgui dir que es pot fer compatible amb la religió cristiana els déus cruels de grecs i romans, o el sacrifici dels propis fills al déu Baal, o els sacrificis humans d'alguns indis pre-colombins. Però tampoc no em sembla que es pot dir que són tan veritables com el Cristianisme, religions com el budisme que nega que hi hagi Déu, o com la musulmana que nega que Jesús sigui Déu o que s'hagi d'estimar els enemics. Ni que sigui compatible afirmar que fora del Déu únic tot són ídols amb el politeisme dels hindús. És evident que totes les religions no poden ser vertaderes a la vegada ja que afirmen coses incompatibles.

És cert que el més important és l'amor, però no es pot estimar veritablement els homes si no s'estima a Déu (com també és cert que no hi ha amor a Déu si no s'estima els homes). I l'amor a Déu s'ha de fer en veritat, ja que Déu és la Veritat. I si un germà no camina en la veritat, una de les manifestacions de l'amor és precisament dur-lo cap a la veritat. Si no es pot dir que totes les

religions són veritables (en algunes hi ha elements de veritat), precisament l'amor ens impulsarà a predicar la veritat, i a atreure suauement els qui caminen en l'error vers la veritable religió.

Sabem que el qui segueix amb bona voluntat una doctrina errònia, però és fidel a la seva consciència i no ha pogut sortir del seu error, per camins misteriosos, només coneguts per Déu, se salvarà; però precisament l'amor ens impulsa a donar al seu esperit famolenc la veritat que cerca.

JAVIER GARRALDA ALONSO
Barcelona

◆ Indignació i pena

Sr. Director,

Causa llàstima veure patir a un amic, el nostre Pastor i sentir-se incapaç d'estalviar-li els patiments. Els cristians, però, estem avesats a perdonar perquè volem ser perdonsats i espero que el balsam del perdó suavitzzi les ferides infringides al nostre estimat bisbe Ricard M. Carles: «seguirem, sense defallir i em més amor i entrega si cal, la vostra vara de Pastor».

Causa indignació, però, que els mitjans de comunicació es prestin, inconscient i barrocament, a malmetre el bon nom de persones i institucions pel sol fet que certs individus, que s'autoanomenen periodistes, llençin notícies calumnioses i sense fonament com si juguessin «a veure qui la diu més grossa», però jugant maliciosament amb la fama de persones representatives. Al ma-

teix temps el que fan es desinformar els lectors, que és tot el contrari de la feina de un bon periodista. Si les escoles de periodisme són capaços d'engendrar aquest tipus de paràsits de la societat, potser ja és hora de prendre mides i fer com fan altres Col·legis Professionals, que són ells mateixos qui sancionen les faltes d'ètica dintre de llurs professions.

Ben o mal dit aquests quatre mots volen expressar el que penso i sense ànim de polèmica. La darrera paraula la tenen, en tot cas, els bons professionals del periodisme que gràcies a Déu també se'n troben.

JAUME VALERO I FELIU
Barcelona

◆ Un gran testimoniatge cristià

Sr. Director,

Agraïria que publicués a C.C. un fragment de l'homilia de Mn. Benet que féu amb motiu de la mort d'en Pere Planella, deficient físic, que ens ha deixat un excel·lent testimoniatge cristià. El fragment diu així:

«En Pere Planella Gironès, fill de Cornellà de Terri (Pla de l'Estany), era un minusvàlid molt estimat per tot Girona, i pels seus coneguts, no tenia cap enemistat, tot al seu voltant era molta amistat joiosa. Del seu sofriment constant de la malaltia, en sortia la joia de l'amor envers a tothom. Mentre estava malalt, no va parar de treballar, juntament amb la seva família maquíssima,

tiraven endavant tots els afers i assumptes de la fraternitat de minusvàlids del bisbat de Girona. Ell, sofrint sempre, fruïa d'allò més en el seu despatx atenant totes les visites, telefonades, i va fer molt apostolat de la Frater, que tan estimava. Un demostra que estima molt la seva agrupació o comunitat, quan estant malalt i sofrint, encara té ganes de no parar de treballar. Entré medicines i més medicines, i visites sovintejades a l'hospital, en Pere no podia estar-se d'actuar i de tirar endavant les seves millors activitats; activitats que al mateix temps eren dedicades als més desvalguts i també als minusvàlids del seu entorn. Cal dir-ho i reconèixer-ho: en Pere fou un gran lluitador i engrescador incansable i extraordinari, que estant sempre assegut a la seva cadira de rodes, i gràcies a la seva dona Montserrat, que amb la seva furgoneta, el portava als llocs més llunyans, tot per tal que la «Fraternitat» estés sempre activa i en moviment, l'única manera de sentir-se viu i feliç.

Tots els qui vam tenir el goig de sentir el teu afecte Pere, no t'oblidarem mai de la vida; ja que tu continues viu aquí entre nosaltres a través del teu exemple que has donat en el transcurs de la teva vida per aquestes terres gironines. Tu que tenies esperances de curarte a Lourdes, que tant sovint anaves il·lusionat, que no va pas ser en va, doncs t'encantava anar a Lourdes; podem dir que ara, la Mare de Déu de Lourdes ja t'ha curat eternament, i per sempre més.»

UN AMIC D'EN PERE
Cornellà de Terri

Retalls

La Vanguardia (26-XI-95)

Invocar o silenciar Déu

Al nostre país la religió impregnava la vida de la societat i els agnòstics passaven inadvertits. Una Església triomfant en la terra semblava copar gairebé tot l'horitzó.

Des de fa gairebé un quart de segle, i sobretot en les dues últimes dècades, la secularització s'ha instal·lat en la societat. Per una part, és un moviment que s'ha estès a gairebé tot Occident; per altra banda, a Espanya, a Catalunya, es paga el peatge dels excessos del nacionalcatolicisme que alguns enyoren encara, incloses jerarquies eclesiàstiques, però que no cal confondre amb el

catolicisme sociològic que ja hi havia fa un segle, però amb el qual conviuen revistes de signe anticlerical com *El Frailazo*, *El Ateo*, *L'Esquella de la Torratxa*, etc.

Però la secularització ha arribat a l'extrem contrari i no per imposició de ningú sinó per l'actitud dels mateixos creients, que han privatitzat tant la seva fe que molt sovint hom descobreix un

amic, un company que comparteix les nostres vivències religioses però no les exterioritza mai. El cristianisme apareix per a molts no com una bandera evangèlica, sinó com una cosa molt íntima i «confessar a Déu» lliurement i estimar l'Església, encara que sigui críticament, no s'estila, encara que molts guardin en la seva consciència el *Deus absconditus* de la Bíblia. Molt pocs polítics s'atreveixen a nomenar Déu entre nosaltres. Si hom ho fa de tant en tant —i no dic el seu nom, encara que és molt conegut—, alguns se sorprenden. No passa així, als Estats Units, on el president invoca Déu en el seu jurament i missatges.

Crec que estem en l'etapa submergida d'aquell «Déu a la vista!» que José Ortega y Gasset explicava en un dels bells articles i comparava al Creador com a una gran roca entre l'onatge, que a vegades gairebé desapareixia. Tampoc no s'escriu gaire poesia religiosa i el nostre temps no és propici a aquell vers de Josep Carner en el seu poema bíblic *Nabí* quan diu «Déu és el meu únic espai».

Però molts dels marginats que pidolen pel carrer o pel metro sí que invoquen tot sovint a aquell que a vegades la Bíblia ni s'atreveix a anomenar. En donar-los un òbol responen sovint: «que Déu us ho pagui», l'antiga fórmula tan popular. Expressen així una religiositat popular que no s'ha de confondre amb un mer pietisme. Un excés de respectes humans, de prudència laica, ens ha dut a silenciar el nom de Déu al qui abans potser s'invocava massa, prepotentment o farisaicament. Per tant sempre que calgui s'ha d'invocar o anomenar Déu i aquests senzills pidolaires ens donen una lliçó.

■Albert Manent

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Baldini Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona

Reserva el teu exemplar, ara!

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

El Sant Rostre de Jesús

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

M'acompanyaven dos preveres en la meua visita a la catedral de Jaén. En un determinat moment m'explicaren que una de les coses més preuades que s'hi guarden és el «Santo Rostro». Es tracta d'una icona amb el rostre de Crist, que la tradició piadosa emparenta amb la tradició del vel de la Verònica, com és el cas de la icona que es mostra a sant Pere del Vaticà. En manifestar del meu desig de poder venerar aquesta icona, vaig adonar-me que la cosa no era tan senzilla; de fet, només és posada a la veneració dels fidels cada divendres. El sagristà no veia massa clar obrir la caixa forta on és guardada, perquè, va dir: «Tant bon punt s'obre, ve tota una colla de gent que vol veure-la!». Tanmateix, ens la va obrir i poguérem venerar la icona, ricament emmarcada amb pedres precioses. El que va impressionar-me, però, fou que tot d'una es van aplegar al lloc de la veneració un grup de persones que estaven a la Catedral, i que hom no hauria dit que estessin atentes al fet.

Després d'aquesta experiència, en sí mateixa ben senzilla, vaig pensar en el sentit profund que tenia. Aquella gent piadosa «volia veure el Rostre de Crist».

Era la festa de sant Andreu, i les vigílies del primer diumenge d'Advent. Tant una cosa com l'altra tenen una estreta ressonància amb aquest desig.

«Feu-nos veure la claror de la vostra mirada!»

Aquestes paraules del salm 79, repetides amb una certa insistència en la litúrgia d'Advent, sintetitzen l'esperança del poble d'Israel, i d'alguna manera l'esperança de tota l'humanitat. És un anheli de presència personal. El rostre, la mirada, només es poden contemplar directament en la presència, i quan se'n contempla alguna representació, aquesta esdevé una forma de presència.

Els homes desitgem veure Déu. «Feliços els nets de cor, perquè ells veuran Déu!». La purificació del nostre cor, la conversió, és el pas necessari per poder accedir a aquesta visió. La recerca fonamental de l'home s'expressa en les paraules també del salmista: «Cerco el vostre rostre, Senyor, no m'amagueu la vostra mirada!». La mirada de Déu és la imatge de la benevolència i de la misericòrdia, i alhora la imatge del judici i de la condemna. Moisès i Elies desitjaren veure Déu: ells foren els grans amics de Déu. No és sense una significació profunda que aquests dos grans personatges

de la història de la salvació apareixen en col·loqui amb Jesucrist, contemplant el seu rostre transfigurat.

«Volem veure Jesús!»

L'anheli de la pregària de l'Antic Testament s'acompleix en la persona de Jesucrist. Sant Andreu és un dels apòstols que es presenta més íntimament vinculat amb aquest aspecte de la «visió» de Jesús. Quan el segueix, al començament, i li pregunta—Andreu a Jesús—on es queda, on habita, Jesús li respon invitant-lo a «veure»: «Veni i ho veureu». I Andreu, amb l'altre deixeble, ho veieren... (vegeu Joan 1,35 ss.).

En una altra ocasió, al terme del ministeri públic de Jesús, quan uns grecs volen veure Jesús, Andreu és l'intermediari de la petició (vegeu Joan 12,20-22). Hom diria que Andreu ha entrat molt directament en aquesta dinàmica de mostrar el rostre de Jesús. Potser aquest és el motiu de fons pel qual la litúrgia anomena sant Andreu d'una forma especial «evangelitzador». No és precisament aquesta la funció de la predicació cristiana: mostrar Jesús als qui no el coneixen, o el volen coneixer més? «Déu, ningú no l'ha vist mai; l'Unigènit del Pare, el qui està en el si del Pare, ens l'ha

revelat...» I Jesús deia: «Qui em veu a mi, veu el Pare!».

«Veureu el Fill de l'home que ve sobre els núvols del cel»

L'Església de tots els temps ha guardat la nostàlgia dels apòstols que van veure Jesús pujant al cel, i ha guardat igualment, amb fermesa, l'esperança del retorn gloriós del Fill de l'home. El temps d'Advent és un temps especialment fort en aquesta dimensió de la vida cristiana. Per això és ben adient que la pregària del salm sigui repetida, cordialment, fidelment, per la comunitat, i cadascú de nosaltres la faci pròpia.

«Feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats!». Vós, que heu promès en el moment solemne de la vostra passió que us veurem, com a Fill de l'home, que veniu sobre els núvols del cel, ompliu el nostre cor d'esperança i de desig de contemplar-vos tal com sou, oh Déu nostre! Que la vostra presència, amagada i alhora manifestada en els signes múltiples que en tenim, en les icones entre altres formes, sigui venerada fidelment. Però sobretot la santa Eucaristia, sigui creguda, estimada, adorada pels vostres fidels! L'Eucaristia és força més que una icona del rostre del Senyor: és l'Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

Lectura primera

Is 11:1-10 **R.:** Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.

Farà justícia als desvalguts

Lectura del llibre d'Isaïes

Aquell dia, la soca de Jesè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ósca i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial 71:1-2, 7-8, 12-13, 17 (R.: 7)

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud. Que governi amb justícia el vostre poble, que sigui recte amb els humils.

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau. Que domini d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. **R.**

Salvarà els pobres que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor. s'apiadarà dels pobres i dels febles, els salvarà de la mort. **R.**

Que es perpetui el seu nom, i duri com el sol. Que les famílies del país, per beneir-se, es valguin del seu nom; que se'n valguin tots els pobles de la terra per augurar-se la felicitat. **R.**

Lectura segona Rm 15:4-9

Crist salva tots els homes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja

que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom».

Al·leluia Lc 3:4-6

Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí; tothom veurà la salvació de Déu.

Evangelí Mt 3:1-12

Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Per aquells dies va venir Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop». És d'ell que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí"». Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, ¿qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destra ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial I)
SEGONA SETMANA D'ADVENT
(Salteri: setmana 2)

DESEMBRE

- 10. Diumenge II d'Advent.** *Morat.* Lectures: Isaïes 11:1-10 / Salm 71 / Romans 15:4-9 / Mateu 3:1-12.
ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de Loreto.* Sants Melquíades, p.mr.; Gregori III, p.; Mercuri, sold.mr.; Sindulf i Deodat, bs.; Gemell, mr.; Stes. Eulàlia de Mèrida, vg. mr.; Júlia, vg. mr.
Festa Major: a Berga, Bràfim, Crespià, Garriguella, Llardecans, Papiol, Sta. Eulàlia de Puigoriol, Sta. Eulàlia de Riuprimer, Sta. Eulàlia de Ronçana i Vilanova de la Muga.
- 11. Dilluns.** *Morat.* Fèria. Lectures: Isaïes 35:1-10 / Salm 84 / Lluç 5:17-26. Si es vol: *Blanc. Sant Damas* (MLI).
ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Sabí, b.; Daniel Estilita, Eutiqui, Funcià, Barsabàs, Victor, Trasó i Gencià, mrs.; Sta. Ida, vg.
Festa Major: a Argelaguer.
- 12. Dimarts.** *Morat.* Fèria. Lectures: Isaïes 40:1-11 / Salm 95 / Mateu 18:12-14. Si es vol: *Blanc. Sta Joana Francesca de Chantal* (MLI).
ALTRES CELEBRACIONS: *Ntra. Sra. de Guadalupe.* Sts. Hermògenes, Sinesi i Magenci, mrs.; Stes. Amonària, Mercúria i Dionísia, mrs.
- 13. Dimecres.** *Vermell. Santa Llúcia* (MO). Lectures: Isaïes 40-25-31 / Salm 102 / Mateu 11:28-30.
ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Aubert, b.; Austraci, Augenci, Orestes i Antíoc, mrs.; Sta. Otília, vg.
Festa Major: a Aiguamúrcia, Bellmunt de Priorat, Caldes d'Estrac, La Fuliola, Gelida, Les Piles, Les Pobles i La Vil·la Alta.
- 14. Dijous.** *Blanc. Sant Joan de la Creu* (MO). Lectures: Isaïes 41:13-20 / Salm 144 / Mateu 11:11-15. TARRAGONA: *Blanc. Aniv. ord. episc. bisbe Ramon Torrella.* VIC: *Blanc. Aniv. ord. episc. bisbe Josep M. Guix.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Nicasi, b. mr.; Abundi i Arseni, mrs.; Espiridió i Pompeu, bs.; Diòscor, nen; Sta. Eutròpia, vg. mr.
Festa Major: a El Catllar i Gavà.
- 15. Divendres.** *Morat.* Fèria. Lectures: Isaïes 48:17-19 / Salm 1 / Mateu 11:16-19.
ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Valerià, b.; Celià, Faustí, Càn did i cmps. mrs.; Maximí, cfr.; Sta. Cristiana (Nina), escl.
- 16. Dissabte.** *Morat.* Fèria. Lectures: Eclesiàstic 48:1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17:10-13. BARCELONA, URGELL i VIC: *Blanc. Beat Josep Manyanet* (MLI).
ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Valentí i Naval, mrs.; Ananies, Azaries i Misael de Babilònia; Adó, b.; Stes. Albina vg.mr.; Adelaida (Alicia), emp.

Sinaí i la llei

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Observo amb deteniment com firmen els homes poderosos els tractats importants. Em resulta significatiu des del paper fins a la ploma que empren. El material del qual se serveixen mostra la importància que concedeixen al tractat. A vegades ens expliquen que el mandatari s'intercanvien les estilogràfiques, o que algú li ha regalat una ploma de marca distingida, al mandatari, perquè la utilitzi en aquest afer. Lamento veure en alguna ocasió com s'utilitza un vulgar rotulador de plàstic. Tinc comprovat que les ratlles d'un rotulador escolar no aguanten més de 18 dies, si reben la llum solar. Quelcòm de semblant passa, si hom emprà un paper de baixa qualitat i està sotmès el suport a la humitat. Jo, per a missatges importants, utilitzo el paper fabricat a mà del molí de Capellades i escric amb tinta xinesa. Així l'escrit és indeleble.

Aquestes disquisicions vénen al cas perquè avui escriuré sobre el Decàleg. Sigui la que sigui la manera com es va

redactar la Llei al Sinaí, no es podia conservar en una fràgil taula d'argila, encara que es cogués en un forn. Tampoc no es podia escriure sobre un robust monòlit, com en el cas del codi d'Hamurabi. (A propòsit d'aquest codi que es conserva al Louvre cisellat en una gran roca de diorita de 2,25 m d'altura, he de recordar que al museu de Montserrat n'hi ha una còpia treta amb motlle i fa anys tenia molt bona aparença). La Llei del Sinaí havia de transportar-la el poble en al seu pelegrinatge pel desert, i per això estava gravada en dues pedres planes de no excessiu pes. Idèntic al que fem nosaltres quan volem guardar la memòria d'un lloc, col·locant-hi una làpida.

Els que ens ha tocat passar la infància en un lloc, l'adolescència en un altre, i viure la maduresa en diferents indrets, hem constatat que els deu manaments que s'aprenen a la catequesi no tenen idèntica redacció. Per què això? Si llegim la Bíblia en recerca de la seva redacció original, observarem que es tracta d'una narració seguida, sense numerals que acoten els diferents preceptes. Per altra banda, l'escrit té incisos concrets molt útils per a la gent d'aquell temps i d'aquells llocs, però que han perdut importància per a nosaltres i que molt adequadament s'han suprimit. Però, el que

La Bíblia a l'abast

El pluralisme i la unitat eclesials

(Rm 15:4-9)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Saber escoltar la paraula

En la tercera sèrie d'advertiments sobre el recte ús de la llibertat cristiana, especialment pel que fa a les relacions amb els germans més febles en la fe (14:1-15:13), sant Pau recomana als cristians de Roma que sàpiguen acollir-los (14:1-12), que el seu capteniment no els sigui motiu d'escàndol (14:13-23), sinó que mirin d'ajudar-los, sense buscar el propi gust, procurant més aviat el bé d'ells, de cara a edificar la comunió (15:1-2). Fent-ho així imitaran Jesús, el qual «no es complagué ell mateix, tal com està escrit: "Els ultratges dels qui us ultratgen caigueren damunt meu"» (v. 3). Aquesta citació de Sl 69:10 dona ocasió a l'Apòstol a introduir una reflexió sobre la importància i l'actualitat de l'Es-criptura, que és el que recull la perícopa que la litúrgia del segon diumenge d'Advent ens fa proclamar.

Què és el que ens diuen les Escriures? Què ens diu la paraula de Déu? Per una banda ens instrueixen: «Tot el que diuen les Escriures és per a instruir-nos a nosaltres» (v. 4a). La paraula de Déu, doncs, és llum —també ara— per a nosaltres. La persona instruïda no camina a les fosques. Veu el camí. Sap on va. Qui escolta la paraula de Déu veu clarament el camí que el mena a Jesucrist, glòria de Déu (v. 6). I el camí que mena a Jesucrist passa pel respecte als altres i per la unió de tots. «Que Déu... us concedeixi també estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben avinguts de cor i de llavis»... (vv. 5-6). Així «glorifiquem Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor» (v. 6). Per un altre costat, la paraula de Déu ens dona força i consol (v. 4b). No n'hi ha prou de veure-hi clar. A més de veure bé el camí, cal seguir-lo, fer-lo. Qui veu el camí amb clarividència no s'equivoca. La paraula de Déu ens fa descobrir el camí de Jesús i alhora ens dona força i delit —el consol bíblic— per fer-lo, aquest camí necessari, que és Jesús. Per això «ens ajuda a mantenir la nostra esperança» (v. 4c).

Saber estar d'acord amb Jesucrist

Estar d'acord amb Jesucrist vol dir acceptar els germans tal com són i admetre'ls en la comunió cristiana.

Bella cosa certament, però gens fàcil. Tota la història de l'Església és plena de proves d'aquesta dificultat d'entesa. La comunió és possible però no és fàcil i cal fer-la constantment. «Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també estar d'acord en Jesucrist» (v. 5:9). Sant Pau ens diu a continuació que la nova encarnació del Crist històric ara és la comunitat dels germans. Si volem estar d'acord amb Jesús, doncs, és precís que estiguem «ben avinguts». Prova que hi ha diversitat d'estils i maneres de seguir Jesús, que cal respectar i fer que conflueixin cap a la unitat. Per això aquesta bona avinença ha d'agafar el cor i els llavis. «Ben avinguts de cor i de llavis» (v. 6a). L'arrel de la caritat ha de brollar de dins de la nostra personalitat. La unió amb els germans ha de néixer i enfortir-se en el cor. Però, la caritat no sols s'ha de sentir, sinó que també s'ha de dir. Cal que es manifesti. Per això diu l'Apòstol que ha de passar pels llavis.

Saber imitar Jesucrist

«Per això, accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu» (v. 7). La paraula de Déu ens ha portat a la imitació de Jesucrist. Ell, de dos pobles —els jueus i els pagans— en va fer un de sol. «Es posà al servei del poble jueu», i així donava compliment a les promeses de Déu als patriarques. I també es posà al servei dels no jueus, i així es manifestava més clarament la gràcia, «la pura bondat» de Déu. Jesús no és sols el qui fa la comunió dels homes amb Déu, és també el qui fa la comunió entre els homes. Quan, doncs, en l'Església partim de la realitat del pluralisme de camins de seguiment de Jesús i, des d'aquest pluralisme, avancem pel camí de la vertadera unitat, llavors és quan imitem Jesucrist. Alerta, doncs, amb el monolitisme, l'uniformisme, amb la imposició dels propis mètodes i idees. Tot això porta a la desavinença. A la divisió. I alerta també amb el campí qui pugui o amb els franc-tiradors. Això també porta a la desavinença. La caritat que construeix la comunió cada dia, és respecte, diàleg, recerca d'allò que uneix. Advent, que és espera de la vinguda de Jesús, és també sortir a la recerca de la unió —de la comunió— amb els germans. Tots els germans.

Retrats bíblics intencionats

molts ignoraran segurament, és que la fragmentació del relat, encara avui dia, no és la mateixa en totes les comunitats de creients. Opino que resultarà il·lustratiu i útil que expliqui com un jueu memoritza el Decàleg.

Els cinc primers manaments resumeixen els deures de l'home vers Déu: 1.— Reconeixement de la seva sobirania. 2.— Prohibició de la idolatria i reconeixement de la unitat, justícia i misericòrdia de Déu i l'exclusiu dret a l'amor i l'obediència. 3.— Prohibició de la blasfèmia i el perjuri. 4.— Observança del dissabte com a dia de descans setmanal. 5.— Estimar i honorar els pares, ja que la pietat filial és una extensió de l'amor a Déu.

Els altres cinc resumeixen les relacions adequades entre l'home i el seu proïsme: 6.— Santetat de la vida humana i prohibició de l'assassinat. 7.— Prohibició de l'adulteri i d'altres ofenses sexuals. 8.— Respecte per la propietat aliena i prohibició de robar, segrestar i enganyar. 9.— Prohibició de la calúnnia, de la difamació i de donar fals testimoni. 10.— Control dels desigs cobdiciosos i prohibició de l'enveja.

(Una última indicació: la RAI UNO anuncia per als propers 18 i 20 una pel·lícula moderna sobre Moisès, atenció els qui posseeixen antena parabòlica orientada a l'Eutelsat).